

Flúgos kiút egy francos helyzetből



Nyűgök és nyalánkságok

Ésokoládéimádók 3.

*fine
selection*

TARA SIVEC
USA Today bestsellerszerző

T A R A S I V E C

Nyűgök és nyalánkságok

Flúgos kiút egy francos helyzetből

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Tara Sivec
A mű eredeti címe: Troubles and Treats (Chocolate Lovers 3.)

Troubles and Treats © Tara Sivec 2012
This work was negotiated by Bookcase Literary Agency
on behalf of Rebecca Friedman Literary Agency.

Translation copyright © Farkas János, 2018

A szöveget gondozta: Egyed Erika

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 231 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Gera Zsuzsa
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*A rajongóknak.
Ti vettétek először kézbe egy névtelen szerző könyvét
és osztottátok meg a világgal.
Ezért örökké hálás leszek nektek.*

1.

Tönkretetted a cerkámát!

GYERTYÁK: rendben.

Virágok: rendben.

Dezodor: *a picsába! Ugye, nem felejtettem el befújni magam?*

A fejem fölé emelem a karomat, szagmintát veszek, és megállapítom, hogy minden rendben. Nem maradt más hátra, mint hogy Jenny hazaérjen a csajos estéről. Mióta a fiunk, Billy három hónapja megszületett, Claire-nek és Liznek úgy kell kirángatnia időnként Jennyt a házból, hogy megigyon velük valamit. Mindennél jobban szeretem a feleségemet, de ha azzal nyaggatom, hogy néhány órára hagyja magára a gyereket, az olyan számára, mint nekem lenne az, ha a farkamat cibálnák.

Oké, lehet, hogy ez nem a legjobb hasonlat, mert én már művészi szintre emeltem a recskázást. Gondolj valami nagyon keményre (haha, a csajom meg is mondaná, hogy mire), amit húzogathatsz – na, az az.

Karamella! Azt vajon nehéz húzni? *A kiri-karamellát, rázd a karamellát. .. Milyen jó kis szám!*

Jenny majdnem lemondta a ma esti bulit a lányokkal, márpedig azt semmi szín alatt nem engedhettem. Meglepetést eszeltem ki, ahhoz pedig néhány órára el kellett távolítanom itthonról.

Egy órán át imádkoztam és könyörögtem, hogy menjen és érezze jól magát, mire zokogva bezárkózott vagy fél órára a hálószobánkba, mert azt hitte, elegendem van belőle és csak meg akarok tőle szabadulni, amitől századjáról is rácsodálkoztam, vajon hova a faszba tűnt az én életvidám, szupervicces, szexéhes feleségem?

Elmúltak azok a napok, amikor vacsorából hazafelé lehúzódtunk, hogy keféljünk egyet az autó hátsó ülésén. A múlt ködébe vesztek azok az éjszakák, amikor análisan enyhített feszülő férficsomagomon, hogy lássuk, képesek vagyok-e még a csúcsra jutni. Nem voltam, egyébként. Ahogy Jenny sem érezte a nyelvét és az ajkait a következő nyolc órában. Ezt ne próbáljátok ki otthon, gyerekek!

Valójában teljesen elmúltak azok a napok, amikor egyáltalán szexeltünk. Arra kényszerülök, hogy egyedül könnyítsék magamon a fürdőszobában, miután a feleségem elalszik. Szomorú, magányos lét ez, amikor már csak a telefonod marad, amit magaddal vihetsz a szarósarokba, hogy ne ébreszd fel az asszonyt, amikor elindítod a YouPorn-alkalmazást, és rárántasz. A fürdőszobai Spongya Bob Kockanadrágos függöny a legroszszabb az egészben. Tudjátok, milyen nehéz fenntartani a merevedést úgy, hogy közben Spongya Bob bámul rátok a nagy, kidülledt szemével, és a rajzfilm főcímenéjét hallod a fejedben?

Na, jó, nem olyan nehéz (de igen!), de akkor is. Az elv a lényeg. Az elmúlt egy évben minden áldott éjjel dühösen a vécésze fölé görnyedve, telefonnal a kezemben

rángattam az egyszeműt, remélve, hogy nem ejtem a telót a vízbe. Ami, hála istennek, csak egyszer történt meg.

Nyilván örömmel nyugtázzátok, hogy a telefon a víz alatt is tovább mutatja a pornót. Kicsit elmosódottabb ugyan, és az „Ó, kúrj meg keményebben!” inkább „úblubble!”-nek hangzik.

Amikor Veronica lányunk három évvel ezelőtt megszületett, Jenny előtte is figyelemre méltóan magas szexuális étvágya az egekbe szökött. Valóra vált minden álmom. Szexeltünk reggel, délben, éjszaka, éjféli nasi gyanánt, a kicsi pelenkázóasztalán, egy áruház vécéjében, három szomszédunk medencéjében meg egy szomszédunk pezsgőfürdőjében, és egy nagyon furcsa éjszaka során a parkban, amikor az eseményekben szerepet kapott a játszótér, egy szabadtartású tyúk és egy csillagszóró is.

Jenny kielégíthetetlen volt, és kezdtem komolyan elgondolkodni azon, hogy nem fog-e leszakadni a farkam a túlzott igénybevételtől.

Micsoda halál lett volna az! „Hé, haver, hallottál Drew-ról? Leszakadt a farka! Igen, egyszerűen levált a testéről, és a földre esett. Akkor purcant ki, amikor majom módra szexeltek a feleségével a házuk tetején, úgy-hogy végül is szép halála volt.”

Őszintén szólva, nem tudom, mitől változott meg minden. Billyt már régóta terveztük, úgyhogy amikor kiderült, hogy Jenny megint terhes, az nem okozhatott neki akkora sokkot, mintha egy vödör jeges vizet öntöttek volna a puncijára. Mintha aznap, amikor a terhességi

teszten megjelentek a csíkok, az altestére kiraktak volna egy hatalmas „Üzemen kívül”-táblát.

Tilos a belépés, javítás alatt, a zombik lerágnák az arcodat, ha csak hozzáérsz ehhez a puncsihoz!

Én mindent megpróbáltam. Apró kedvességeket suttoztam a fülébe, mint például „A farkamnak hiányzik a puncid” meg „Azt csiripelik a verebek, hogy a szerelmi csatornád a tejfölem után áhítozik”. Semmi. Érthetetlen, igaz? Számomra is totál hihetetlen.

Tudom, hogy Billyvel sokkal jobban igénybe vette a terhessége, mint Veronicával. Rengetegszer hányt, Veronica pedig a Kegyetlen Kétévesek Rohadt Rettentes, Szörnyű Dackorszakát élte. Nem viccelek. Elcseszett, szar időszak volt. Néha már azt vártam, hogy az édes kicsi lányunk levágja a fejünket, amíg mi alszunk, és a holttestünket megeteti veszett kutyákkal, miközben ő túlادagolja magát nyalókás gyűrűvel és mályvacukros zabpehellyel. Az egyik percben még ölelgetett minket, és azt hajtogatta, mennyire szeret, a következőben meg körbe-körberohangált és édességről hadovált és játékokat vagdosott a fejünkhöz. Jenny teljesen kikészült Veronica viselkedése és a terhesség okozta reggeli rosszullétek miatt, úgyhogy a szex a fontossági lista végére került. De annyira a végére, hogy nagyítóval sem lehet látni.

Ma este azonban mindent rendbe hozok! Visszahozom a szexet az életünkbe, köcsögök!

Nem bírnék ki még egy éjszakai kötélhúzást Spongya Bobbal. Eltekintve attól a tényről, hogy megnéztem minden egyes valaha elkészült YouPorn videót (kétszer), es

elolvastam minden történetet az Erotica pont com-on, irtó nagy szarban vagyok, mert már nem is a szexjelenetek miatt olvasom az írásokat, hanem, hogy lássam, mi lesz a sztorik vége.

Az elmúlt néhány hetet azzal töltöttem, hogy kieszellek a tökéletes tervet. Carter azt javasolta, üljek le és beszéljek Jennyvel arról, ami bánt, de ez túlságosan csajos dolognak tűnt. Nem akarok nyávogni és az érzéseimről beszélni. Én csak szexelni akarok a feleségemmel.

Az elmúlt percekben túl ideges voltam ahhoz, hogy bármit is csináljak, így csak a kanapén ültem és meredten lestem az ajtót.

Kilenckor Jenny autója befordult a kocsifeljáróra, majd kinyílt a bejárati ajtó.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezi, amint becsukja maga mögött az ajtót, és körbepillant a nappaliban.

– Már lefektettem őket! – felelem büszkén.

Jenny mindig ideges, ha egyedül kell hagynia a gyerekekkel. Nyilván azt gondolja, hogy arra érkezik haza, hogy a lányunk zöldre festette a haját valami üdítővel, a fiunk pedig fekete filctollal szopogat, miután kipingálta vele magát. Ez csak egyszer történt meg, de ő úgy reagált, mintha felgyújtottam volna a házat, vagy eladtam volna a kölyköket a feketepiacon. Pedig az, hogy egy három hónapos baba tükör nélkül tökéletes Hitler-bajuszt és Harry Potter-villámot tud rajzolni a homlokára, nos, szerintem az egyszerűen kibaszott sirály!

Biztos örülni fog, amikor rájön, hogy a gyerekek már alszanak, és nem neki kell lefektetnie őket. Nagyon rit-

kán, sőt, szinte egyáltalán nem mulasztja el az alkalmat, hogy megfürdesse őket és esti mesét olvasson nekik.

Emlékszem, amikor soha nem mulasztott el egy szópást sem. Ah, azok a régi szép idők!

– Jól érezted magad a lányokkal?

Jenny megvonja a vállát, és lerakja a táskáját meg a kabátját az előszobái asztalra.

– Nem volt rossz. Csak nem volt kedvem inni, úgy-hogy Claire és

Liz alighanem azt gondolta, hogy puncsi vagyok.

– Mármint, uncsi? – kérdezek vissza.

– Drew, fáradt vagyok ahhoz, hogy érdekeljen a különbség – feleli, majd lehuppan mellém a kanapéra, és a fejét hátrahajtja a párnára.

A picsába! Claire-nek és Liznek egyetlen dolga lett volna: leitatni a feleségemet. A ma esti meglepimhez részegnek kéne lennie. Legközelebb elküldöm őket a francba. Na, mindegy, akkor megcsináljuk józanul.

– Van egy meglepetésem a számodra. Menj fel a hálószobába, és helyezd magad kényelembe! – kacsintok rá.

Jenny egy pillanatra furcsán néz rám, de aztán lassan felemelkedik a kanapéról, és elindul fölfelé a lépcsőn.

Az izgatottságtól gyakorlatilag fel-alá pattogok ültömben a kanapén, akár egy gyerek karácsonykor. Egyszerűen képtelen vagyok nyugton kivárni, hogy Jenny felérjen a szobába, és meglássa, mit készítettem neki. Tútira józanul is értékelni fogja a király ajándékot. Ez mindent rendbe fog hozni. Érzem! Meggyógyítom a házasságunkban beállt aszály okozta károkat egyetlen tökéletes

termékkel, amit Liz szexboltjában vásároltam. Jenny csak benéz a hálósobába, és máris kijelenti, hogy jelölni kell engem az Év Férje díjra. Oké, kegyesen elfogadom a jelölést, és úgy teszek, mintha fogalmam sem lenne róla, mekkora király vagyok.

Valószínűleg beszédet is kell majd írnom, és szmokingot húzni, mert hát, igen, elég nagy szám vagyok. Szeretném megköszönni a kisembereknek. És kisemberek alatt azokat az embereket értem, akik még mindig nem szexelnek, és akik nem olyan atomkirályok, mint én.

Ekkor Billy felsír a kiságyában, és nem hazudok, legszívesebben felrohannék a lépcsőn, hogy kérdőre vonjam, mégis, mi a faszt képzél. Szigorú parancsba adtam neki, hogy egy hangot se adjon ki, miután lefeküdt aludni, erre tessék! Úgy csinál, mintha egy szót sem értett volna abból, amit mondtam.

Szerencsére pár másodperc múlva elhallgat, én pedig háláimat mormolok, és jól az eszembe vésem, hogy holnap vegyek neki új játékot és kérjek tőle bocsánatot, amiért majdnem berontottam hozzá és seggfej farokféknek neveztem.

Kissé aggódom, mert Jenny száján még mindig nem szaladt ki egyetlen örömsikoly sem, de aztán megnyugtatom magam, hogy biztos csak nem akarja megijeszteni a gyerekeket. Teljesen érthető. Uralkodik az izgatottságán, és várja, hogy felmenjek hozzá, és a száját a virslimre illesztve rendesen megköszönje. Vettem az üzenetet.

Miután adok Jennynek még pár percet, hogy élvezze a meglepetést és elhelyezkedjen, felpattanok a kanapéról,

és kettesével szedve a lépcsőfokokat, felrohanok a szobánkba.

Széles vigyorral az arcomon végigszaladok a folyosón, és erősen dudorodó nadrággal belököm a hálószobánk ajtaját. Elképzeltem, milyen éjszaka vár ránk, ám a látványra kővé meredek az ajtóban, és egy szót sem bírok kinyögni. Leírhatatlan az a borzalom, ami a szemem elé tárul.

– Drew, ez a legkedvesebb ajándék, amit valaha kaptam! Imádom! – suttogja Jenny.– És még gyertyákat is gyűjtöttél! Te jó ég! Ezt gyertyafényben a legjobb csinálni!

A hálószobánk ajtajában állok, és meredten nézem az előttem kibontakozó látványt, pedig legszívesebben zokogva térdre rognék. De nem ám amolyan „Ó, istenem, annyira boldog vagyok!”- módon, hanem inkább „Ó, a faszomat, mi folyik itt???”-érzéssel.

Amíg Jenny odavolt, háromórás kemény munkával sikeresen felszereltem egy szexhintát a hálószobánk sarkában. Méghozzá minden szexhinták szexhintáját. A legmenőbb cuccot... majdnem magamhoz nyúltam szerelés közben. Csak Jennyre tudtam gondolni, ahogy lóg benne meztelenül, és várja, hogy megtöcsöljem.

Háromszor is el kellett mennem a barkácsboltba anyagért, és eltávolítottam a mennyezet egy részét, hogy megerősítem a gerendákat odafönt. Ötször tízes pallókkal kellett dolgoznom, és öt különböző fickótól kértem segítséget a barkácsboltban, akik mind izgatottan várják, hogy visszatérjék, es részletes beszámolót tartsak nekik az este alakulásáról.

Most viszont ahelyett, hogy istenkent sétálnék be hozzájuk, hogy elmeséljem, milyen forró szexben volt részünk a mennyezetről lógva, szégyentől leszegett fejfel kell majd bekullognom. Nem kápráztathatom el őket azal, hogy kihívták ránk a rendőröket, mert furcsa, állati zajok szűrődtek ki a szobánkból, vagy mert betört az ablak, mivel olyan hevesen hintáztunk. Nem. Ehelyett mit mondhatok? Hogy térdre estem, és úgy zokogtam, mint egy kislány.

Ma este, amikor lehunyom a szemem, azt látom majd magam előtt, hogy Jenny teljesen felöltözve a három hónapos fiunkat ringatja álomba a SZEXHINTÁNKBAN.

– De... az az én hintám – nyávogom hangosan, és próbálok nem toppantani a lábammal.

– Csitt, végre sikerült elaltatnom! – suttogja Jenny a hintában ringatózva, rám szigorúan, Billyre gyengéden nézve. AZ ÉN KIBASZOTT SZEXHINTÁMBAN!

– Szex... az én... hintám... nem jó... szex... broah.

Zagyvaság Ez jött ki a számból. Csupa zagyvaság.

Az ajándékból, aminek az lett volna a célja, hogy újra lendületbe hozza a szexuális életünket, most a gyerek ringatását szolgáló bölcső lett.

Broah.

– Gyere, ülj le mellem a hintára, Drew, van még hely bőven – mondja Jenny halkán, közben Billyt nézve.

Üljek le a feleségem mellé egy szexhintára és NE szexeljek veled? Nem értem, mi történik velem. Angolul beszél egyáltalán?

– Nem beszél SZEX! Billy rossz! Én akar! – panaszkodom, és ezúttal dobbantok is egyet.

– Drew! Mi a fene van veled ma este? – kérdezi Jenny hangosabban suttogva.

A FARKAM HALDOKLIK ÉS VÉRZIK A SZEMEM!
Ez van velem, ez a bajom, asszony!

– Tönkreteszed az ajándékomat – panaszkodik.

– Te meg tönkretetted a cerkámat – panaszkodom én is.

– Tönkretettem a cerkádat? Mit jelentsen ez? Hozzá sem értem a cerkádroz.

Ó, hidd el, nagyon jól tudom, hogy mennyire NEM értél hozzá a CERKÁMHOZ. Ennek a suttogásnak semmi értelme.

Lemondóan előhúozom a telefonomat, hogy a fürdőszobába menjek, és végignézzem a legfrissebb bejegyzéseket az erotica pont com- on.

– Hová mézsz? – kérdezi Jenny halkán, miközben szégyenszemre kikullogok a hálószobából.

. – A hátsó kertben rendezett sütögetésre, ahol Misty és a barátnője, Buffy sarokba szorították a középiskolai fizikatanárukat a fürdőszobában, és megkérték, hogy magyarázza el nekik az édeshármás-elméletét – motyogom szomorúan.

2.

Negatív, szellemlovag!

JENNY És ÉN HÁZASOK VAGYUNK már... kb. négy éve. Vagy csak három? A lányunk, Veronica, hároméves, és Jenny tutira nem kapta még be a legyet, amikor megesküdtünk. Szóval háromból egy, az kettő... na, mindegy, valamivel több mint három éve vehettem el.

A mi esküvőnk volt a legkirályabb! Annál romantikusabb és tökéletesebb napot el sem tudok képzelni. Figyuzz! Elmentünk a barátainkkal és néhány családtagunkkal Vegasba! És tudod, mi volt benne a legjobb? Eltaláltad, Elvis adott össze minket. Nem az igazi Elvis. Úgy hallottam, őt utoljára Piedmontban, Észak-Dakotában látták. A mi csávónk totális utáncat volt, de kurva jól csinálta. Jenny vett nekem egy pólót a szertartásra, amire jó nagy nyomtatott betűkkel a „VŐLE-GÉNY” szót írták, egy hatalmas „X”-szel áthúzva. Alatta „A menyasszony ribanca” felirattal.

Amikor először megláttam Jennyt, tudtam, hogy a ribanca leszek, és ezzel tökéletesen elégedett is voltam. Ha ő nem lenne, mostanra tutira börtönben ülnék, és azé a fickóé lennék, akinek a legtöbb cigije van. Ez így sokkal jobb. Aznap, amikor találkoztunk, épp egy buliból jött, ahol szexuális segédeszközökkel játszadoztak, és alig pár perccel azelőtt mintavételezte az árut. Nem tudom, hogy

a frissen átélt orgazmusa miatt ragyogó szeme, vagy valami más miatt, de úgy éreztem, ő a legjobb csaj, akit valaha láttam életemben. Azonnal levettem a férfiprosti álcámat, és úgy rátapadtam, mint egy matrica.

Azóta nem telt el nap úgy, hogy bántam volna akár csak egyetlen percet is, amit vele töltöttem. Ebből egyenesen következik, hogy a felmerülő problémáinkat amilyen gyorsan csak lehet, meg kell oldanom.

– Szóval, mióta NEM szexeltetek Jennyvel? – kérdezi Jim.

A fiúk mindent tudnak a szexhintás incidensről. Bármennyire fájdalmas volt is újraélnem a horrorisztikus estét, mivel tudták, mit terveztem, részletes beszámolót vártak.

A barkácsbolti eladósrácok is gyertyafényes virrasztást tartottak a tiszteletemre pár órával ezelőtt. Igazán megható volt, de csak újra felkavarták az érzéseimet, és még szarabbul éreztem magam tőle.

A barátaim rögtön tudták, hogy nem a tervek szerint alakultak a dolgok, amikor besétáltam a munkába aznap este, és megállíthatatlanul zokogtam olyasmiket motyogva, mint „ringatás” és „álmos farok”, és azt állítva, hogy „a gyerekem a sátán ivadéka”. Miután meséltem nekik a farokfék gyerekemről, és megmutattam nekik a rizzsel teli villámzárás tasakba rakott telefonomat, tudtak, hogy parádés estém lehetett a Parritt-házban.

– De ami még fontosabb, miért tartod a telefonodat egy zacskó főtt rizsben? – kérdezi Carter, és átnyúl az asztalon, hogy megtapogassa a tasak tartalmát.

Rácsapok a kezére, és magamhoz húzom a zacskót.

Ebédszünetünk van az autógyárban, és az egyik sarki asztalnál ülünk az ebédlőben. Még mindig éjszakai műszakban dolgozunk mindhárman, így semmi különös nincs abban, hogy az „ebédszünet” éjjel fél tizenegykor van.

– A vécébe ejtettem a telefonomat – morgom.

– Már megint? – kérdezi Jim nevetve.

– Fogd be, seggfej! A történet következő oldalára akartam lapozni, amit olvastam. Kibaszott érintőképernyős telefonok! És még csak nem is recskáztam. A fürdőkád szélén ültem, és pont egy nagyon jó részhez értem. Buffy épp akkor mondta fel az édeshármás- elméletet és Misty meg akarta jutalmazni, amiért olyan ügyes volt. Szerettem volna tudni, hogy Misty vajon ugyanazt a rózsaszín farmerszoknyát és fehér trikót viseli-e, mint abban a történetben, ami a felsős bálról szól. Irtó cuki benne.

Mindkét haverom olyan sokáig mered rám, hogy biztos vagyok benne, megfagyott az arcuk.

– Neked tényleg dugnod kell. Úgy értem, most azonnal – mondja Carter. – És nem főtt rizsben tartani a telefont, te IQ-bajnok! Különben is, miért barna rizsbe raktad?

A szememet forgatva nézek rá. A rizs nem képezi fontos részét a történetnek.

– Ez marhahúsos ízesítésű Uncle Ben’s rizs. A fehér rizs elfogyott otthon – magyarázom. – Visszatérhetnénk a tárgyra? Mi a faszt kellene tennem szerintetek?

– Ne abajgasd a pöcsödet és a mogyoróidat víz fölött!
– vágja rá Jim faarccal.

– Én nem abajgatok semmit. Szeretettel simogatom magamat. Szeretem a farkamat. Nagyon rendes fickó. És a mogyoróimat sosem szoktam simogatni. Na, várjunk csak! Ti szoktatok játszózni a tiétekkal?

Jim megvonja a vállát, és beleharap a bolognais szendvicsébe.

– Néha igen. Jó bevonni a fiúkat is időnként, nehogy azt higgyék, elhanyagolom őket.

– Egyetérték. Egy kis cirógatás sokat lendít a dolgon. De nem mindegy, hol vagy, és hogy megtalálod-e oda-lent a megfelelő szöget, és fel tudod-e őket hozni a buliba. Szeretem jól megmarkolni a golyóimat, amikor egyedül vagyok. Claire azt szokta csinálni, hogy felemeli őket, és a szájával...

Carter meghallja, hogy hüppögök, és elhallgat a mondat közepén.

– Bocs, haver! – mondja szégyenlősen.

Mostanában gyakran megtörténik ez. Carter és Jim ecsetelni kezdik a feleségükkel folytatott szexuális kalandjaikat, aztán hirtelen elhallgatnak, mert rájönnek, hogy én csak ülök, bámulom őket, iszom a szavaikat, miközben az asztal lábához dörgölözöm, mint egy kanos kutya.

– Kurvára nem értem. Claire-rel két gyereketek van, majdnem hét éve vagytok házások, és még mindig fantasztikus a szexuális életetek. Mi a fenét rontottam el? – kérdezem, és félretolom az ebédemet.

– Nem hiszem, hogy bármit is elrontottál volna. Szerintem egyszerűen csak nehéz időszakon mentek keresztül. Ez mindenkivel megtörténik – nyugtat meg Jim.

– Veled és Lizzel is megtörtént már? – kérdezem, és így már kicsit jobban érzem magam.

– A francokat, dehogysis! Mi még mindig úgy kefélünk, mint a nyulak. A „mindenki” alatt másokat értek – magyarázza Jim chipsszel teli szájjal. – De most komolyan, mikor szexeltetek utoljára?

Egy percig csak ülök és úgy teszek, mintha magamban számolnék, bár semmi szükség nincs erre a színjátékra, mivel pontosan tudom, mikor csináltuk utoljára.

– Jó szexre gondolsz, vagy szexre úgy általában? – kérdezem.

– Ez a leghülyébb kérdés, amit valaha hallottam. Férfiak vagyunk, nekünk nincs olyan, hogy rossz szex – jelenti ki Jim.

– Negatív, szellemlovas! Nem lehet, tele a légtér leszállókkal. Ha Claire nem élvez el, akkor azt én sem élvezem – folytatja Carter.

– Te most a *Top Gun*-ból idéztél? – kérdezi Jim.

– Igen. A legfaszább film a világon. „Mert annyira hiányzik, hiányzik a sebesség!” – kiáltja Carter, és öklével a levegőbe csap.

– Ebből elég, McFartúr, ha szerinted olyan menő, hogy egy csomó félmeztelen, izzadt férfi strandröplabdázik, akkor sürgősen ki kell eresztened a szárnyaidat, Cougar! A hetero szárnyaidat – válaszolja Jim.

– Baszd meg!

– Mi sem természetesebb. Láttam, hogy meglested az F-14-esemet múltkor este, amikor hugyoztunk. Szoktatok szerepjátékot játszani a hálósobában? Minek szólít olyankor Claire, Icemannek? Te meg Mavericknek őt? – kérdezi Jim nevetve.

– HAHÓ! – kiáltok fel. – Van itt valaki, akinek valódi gondja van! Foglalkozhatnánk végre azzal, ami tényleg fontos?

– Ne haragudj, de azt hiszem, Carter szexuális irányultságának a megvitatása igenis fontos – feleli Jim, mire Carter átnyúl az asztalon, és a karjába öklöz.

– Jó, vissza az eredeti kérdésre: mióta nem szexeltetek? – kérdezi Carter. – És én nem arról az éjszakaról beszélek, Billy születése után, amikor „csak a hegyét” akartad berakni. Teljes testes, ami a csövön kifér, olyan anyád után sikoltozós szexről beszélek.

– Ha jól emlékszem, csak neked volt részed anyád után sikoltozós szexben, Carter! – jegyzi meg Jim nevetve.

– Baszd meg! Én NEM sikoltoztam anyám után! Claire kezét próbáltam megkérni – vitatkozik Carter.

– Tizenkét hónapja, tizenhárom napja, kilenc órája és harminchét perce – felelem nekik, ahogy rápillantok a szemközti falon lógó órára. – Ja, bocs, harmincöt perce.

– Jézus Krisztus – mormogja Jim láthatóan megrettenve.

– Te ezt fejből tudod? – kérdezi Carter.

– Próbáljatok meg NEM szexelni a feleségeitekkel, seggfejek, majd meglátjuk, hogy számoljátok-e a napokat!
– vágok vissza sértetten.

– Beszélte már veled, ahogy javasoltam? – kérdezi Carter önelégült vigyorral az arcán.

– Igen, legalábbis próbáltam, úgyhogy befoghatod.

A hangosbemondó szakítja meg a beszélgetésünket, bejelenti, hogy öt perc múlva újraindul a gyártósor. Felállunk, összeszedjük az ebédünk maradékát, és elindulunk az ebédlőn át az üzembe vezető ajtó felé.

– Úgy beszéltél velem, ahogy általában szoktál, vagy tahózas nélkül? – kérdezi Jim, és kidobja a szemetét a kukába.

– Fogd be! Nem vagyok tahó, ha a feleségemről van szó! – felelem.

– Tényleg? Csak mert határozottan emlékszem, hogy Vegasban az esküvőtökön megkérte az Elvis-imitátort, hogy ugyan tegye már hozzá Jenny esküjéhez azt a sort, hogy „ígérem, mindig mosollyal az arcomon és szeretettel a szívemben fogok oboázni” – emlékeztet Jim.

– És mi ezzel a gond? Az egy törvényes esküvői fogadalom volt, ami minden házasságkötési szertartásnak része kellene hogy legyen!- hóbörgöm. – Te talán azt szeretnéd, ha a feleséged morcosan szopna le?

Átvágunk az üzemen, és megkeressük a helyünket a gyártósor mellett. Jim is jön utánunk, pedig neki az üzem túlsó oldalán lenne a helye a brigádvezetői gyűlésen.

– Na jó, van pár lehetőség. Az egyik az, hogy tényleg leülsz Jennyvel, és direktbe rákérdezel, hogy miért

nem akar szexelni veled. És ezalatt azt értem, hogy szeretettel, kedvesen érdeklődsz, hogy bántja-e valami. Először mindig a hogyan felől kérdezd! Ha ez a beszélgetés csak rólad és a te elhanyagolt Johnsonodról fog szólni, azzal semmire sem méész. Jennynek éreznie kell, hogy törődsz vele – magyarázza Jim.

– De hát én tényleg törődök! Érdekel, mi van vele és hogy érzi magát.

– Igen, persze, de abban is biztos vagyok, hogy jobban érdekel, hogy érzi magát a farkaddal kapcsolatban – feleli Jim.

– Igaz – értek egyet szomorúan.

– Úgyhogy ne mondj olyanokat, hogy *döngetni, anális, szopás, csak a hegyét vagy mosolyog, ha megpuszítod* – folytatja Jim.

– Akkor mégis hogy a faszba mondjam? Ezek a legmegfelelőbb kifejezések – válaszolok panaszkodva.

– Igen, ezek voltak, amikor rávetted Jennyt arra, hogy szexeljen veled hat héttel Billy születése után. Szerintem ő tényleg szó szerint vette azt, hogy csak a hegyét akarod berakni. És biztos azt is mondtad neki, hogy „Ha fáj a puncid, miután Billy kirágta magát rajta, nekem a segged is megteszi” – teszi hozzá Carter.

– Még mindig nem értem, mi ezzel a gond. Próbáltam kedves lenni hozzá, hogy jobban érezze magát.

Miután a terhesség alatt nem szexeltünk, és aztán még hat hetet kellett várnom, amíg a fityegő részek összeforrtak, eléggé magam alatt voltam. Valószínűleg akkor sem álltam a helyzet magaslatán, amikor a rémálma-

imat ecseteltem Jennynek, miközben vajúdott és Billy éppen kidugta a fejet. Csak hát sarokba szorított, amikor az éjszaka közepén kiáltozva ébredtem fel egy másik rossz álomból. Még félig aludtam, nem lehetek felelős azért, amit akkor mondtam. Tudom, hogy a fiunk megszületését hiba volt az *Alien* azon jelenetéhez hasonlítani, amikor az ürge szétszakad, és kitör belőle az a kis szörny, de akkor még nem ébredtem fel teljesen! Képzeld el azt a vért, beleket és mindenféle testnedveket, ahogy az a kis dög feltépi valaki hasát, hogy kijusson belőle! És most képzeld el, hogy ez történik a feleséged puncijával! Azzal a puncival, amit éveken át simogattál, szívogattál, nyalogattál és imádtál. Eltartott egy ideig, amíg el tudtam vonatkoztatni az előző képtől.

Jenny császármetszéssel hozta világra Veronicát, és én nem láttam semmit abból, ami a nyakától lejjebb történt. Emlékszem, sírtam örömben, amikor átnyújtották Veronicát, és a nővér segített felhúzni rá az első kezelébasát, amire az volt írva: „Ne káromkodj, baszd meg, meghallja ez a nyavalyás kisbaba!” Hol Jennyt, hol a kislányunkat néztem, és úgy éreztem, soha nem voltam még ilyen boldog.

Billynél viszont az orvos rábólintott, hogy próbálja meg természetes úton megszülni. Nem mintha Jennynek életveszélyes szövödménye alakult volna ki, hanem mert Veronicának a császármetszés miatt lecsökkent a pulzusszáma, és ezt Jenny nem akarta újra átélni, inkább úgy döntött, megnézi, milyen is a valódi szülés. És hat, borzalmas volt. Gyönyörűnek és lélegzetelállítónak kellett

volna látnom, ahogy a nő, akit szeretek, éppen világra hozza a fiunkat, de nem láttam annak. Az a sok kiabálás, sírás és szitkozódás! És akkor Jennyről még nem is beszéltem. Jobb, ha nem is tudjátok, miket üvöltözött, amikor a szülőasztal végére tévedtem, és az események kel- lős közepébe toltam a képemet. Na... és hát ott... mozdul- ni sem bírtam.

Olyan voltam, mint egy szarvas, ami a fényszórók csapdájába esik. Vagy mint egy férfi, aki szemtanúja lesz annak, ahogy lemészárolják a felesége punciját. Az sem lett volna csoda, ha egy húsvágó késsel a kezében találom a nőgyógyászt, olyan örület volt odalent. Annyi minden csorgott ki Jenny lábai közül, hogy lövésem sem volt, mi a fene történik, vagy hogy hogyan folyhat ki ennyi min- den a puncijából, anélkül hogy az belepusztulna. Azt hit- tem, belefutad a sunája abba a sok trutumóba.

Nyilván az lehet az egyik oka annak, hogy gondjaink lettek, hogy mindezt Jennyre zúdítottam egyszer hajnali háromkor, néhány héttel Billy születése után. Nem tűnik igazán ragyogó ötletnek újra hasonló horderejű dologról beszélni vele.

– Van más ötleted? – kérdezem Jimet.

Közben a szalag újraindul. Leemelem a hidraulikus fúrómat a helyéről, a fejem fölötti állványról.

– Nos, még mindig ott van az apád. Megkérheted, hogy tapadjon rá. Talán Jenny rejteget valamit előled – jegyzi meg Jim mintegy mellékesen, majd elindul a gyű- lésre.

Apám házasságtörésekre és táppénzcsalásokra specializálódott magánnyomozó. Mivel biztos vagyok benne, hogy az egyiket tutira nem követte el Jenny, hirtelen megnő a valószínűsége a másik eshetőségnek.

Te jó ég, lehet, hogy tényleg ez a gond? Hogy nem jutott ez még eszembe?

Megdöbbsent, hogy az én édes, szerető Jennym ilyenmire vetemedett és egész idő alatt hazudott nekem.

Miért nem mondta el? Istenem, MIÉRT?

Azért nem akar a feleségem szexelni velem, mert azt tettetni a főnöke, Claire előtt, hogy megsérült, és szeretné vele kifizettetni a „gyógyulását”, csak előttem titokban akarja ezt tartani.

3.

Kiérezni minden cseppjét

AZT AKAROD MONDANI, hogy Drew felszerelt egy babakhintát a mennyezetre? – kérdezi Claire, miközben aláírja a számlaköteget, amit kinyomtattam neki.

Amikor hét évvel ezelőtt elvesztettem a grafikusai állásomat a számítógépes tervező cégnél, ahol a főiskola elvégzése óta dolgoztam, Claire, a legjobb barátnőm megkért, hogy segítsek be neki a csokiüzletébe, amit a másik legjobb barátnőmmel, Lizzel közösen vezettek. Néhány hónapig csináltam a cég marketingjét és a számítógép és grafikai feladatokat, aztán találtam másik állást, de amikor csak tudtam, továbbra is besegítettem Clairenek. Veronica születése után nem akartam többé kilenctől ötig dolgozni, de Claire megkért, hogy dolgozzak teljes munkaidőben neki, és Liz is könyörgött, hogy segítsek.

Három év elteltével én vagyok a *Csábítások és Csemegék* marketingrészlegének a vezetője. A cég ugrásszerűen fejlődik. Néhány évvel ezelőtt Claire és Liz elhatározta, hogy a vállalkozásukat hálózattá bővítik. Mostanra tíz *Csábítások és Csemegék* bolt van szerte délen.

Vagy nyugaton? Nem bírom megjegyezni. Sosem ment a geológia, vagy... bármi olyasmi, ami g-vel kezdődik és a-ra végződik.

Szerencsére Claire-nek es Carternek is van két gyereke, Liznek és Jimnek pedig három, nekünk Drew-val kető, így mindannyiunknak a család az első. Minden gyerek felbukkan a boltban valamikor a hét folyamán, én pedig bármikor dolgozhatok otthonról, amikor szükségét érzem, úgy osztom be a munkámat, ahogy nekem megfelel.

– Igen! Ez a legmenőbb dolog, amit valaha láttam! Mindenféle pántok lógnak a plafonról, olyanok, mint a biztonsági övek, és pont bele tudok ülni és biztonságosan tarthatom Billyt. Van rajta pár furcsa lyuk, amiket a pántokból alakítottak ki, és amikbe, gondolom, a lábamat kéne dugnom, de nem igazán értem, mire valók, úgyhogy azokat nem használom. És nincs háttámlája, úgyhogy egyszerűen a falnak dőlök, amikor nem ringatom Billyt. Látnod kellett volna, milyen gyorsan visszaaltattam benne. Fantasztikus volt! – magyarázom, miközben elveszem Claire-től a számlákat, és elkezdem beszkenneini őket.

– Jó reggelt, lotyók! – libben be Liz a két boltot összekötő ajtón. Leül a kis irodai kanapéra. – Sikerült kinyomatnod a jövő heti megrendelés listáját? Csak biztos akarok lenni benne, hogy elegendő eperízű, érzéstelenítő mélytorok zselét rendeltem. Esküszöm, szerintem Mrs. Molnár úgy issza azt a szart, mint a vizet. Vagy csak azért kell neki vödörszámra az a zsibbasztó zselé, hogy le tudja nyomni a torkán Nagy Golyójú Bob fél heréjét.

Mindannyian összerezenünk Mr. Molnár es az ő csomagja említésére. Néhány hete jött be Liz boltjába,

hogy a nyitott szívműtétjéről meséljen, és végül valahogy nemcsak a mellkasán végigfutó sebhelyet mutatta meg, hanem azt is, hogy milyen hatással volt rá a műtétkor használt altató. Az egyik golyója a normális méretének a négyszeresére duzzadt. Úgy néz ki, mint egy fogpiszkálót szorongató grapefruit egy szomorú és magányos aszalt szilvával az oldalán.

– Megkérhetnélek benneteket, hogy ne beszéljünk Nagy Golyójú Bobról korán reggel? Nagyon jól telt a tegnap estém, szeretném kiérezni minden cseppjét – mondom.

– Kiélvezni. Úgy mondjuk, KIÉLVEZNI minden cseppjét – javít ki Liz.

– Tök mindegy. Tudod, miről beszélek.

Az emberek mindig azzal szívatnak, hogy rosszul használom a szavakat. Pedig én tényleg nem vagyok buta. Fejben tudom, hogy mit akarok mondani, de mire a gondolat eljut a számig, addigra általában összezavarodom.

– Szóval, mi történt tegnap este, miután gyáván ott hagytál bennünket a bárban? – kérdezi Liz. – Várjunk csak! Ó, én nagyon is jól tudom, mi történt, te kis ribi! Drew végre átadta a kis ajándékát, igaz?

Zavartan nézek Lizre.

– Te honnan tudsz Drew ajándékaról? – kérdezem.

– Na mégis, honnan! Tőlem vette – válaszolja Liz, azal feláll a kanapéról, kivesz egy papírt a nyomtatóból és végigböngészi.

– Micsoda? Az a tiéd volt? És mind a három lányodnál használtad? Nem emlékszem, hogy valaha is említetted volna – kérdezem, és közben kikapcsolom a számítógépet.

– Mi a faszról beszélsz? Milyen lányokkal?

– Hát a te *lányaiddal!* Milyen más lányokról beszélnek?

És még Liz hiszi rólam azt, hogy buta vagyok!

Liz lerakja a papírt az asztalra, és csípőre teszi a kezét.

– Miért használnék ilyesmit a lányaimmal? Ez undorító! – jelenti ki.

Undorító? Mi a fenéért lenne ez undorító?

– Ó, Jézusom! – mormogja Claire, majd a száját elta-
karva, elkerekedett szemmel mered rám. Aztán fékezhe-
tetlenül kitör belőle a nevetés. Előregörnyedve átfogja a
hasát. – Ó, istenem, nem bírom! Jézusom, fáj a nevetés! –
horkantja röhögve.

– Mi a fene ilyen vicces? – förmedek rá.

– Igen, világosíts fel bennünket, Claire! – jelenti ki Liz
komolyan. – Az a hinta, amit Drew adott Jennynek, nem
vicc. Valódi csúcsmodell. Elég sok pénzt csengetett ki
érte.

– Te jó ég! Sosem volt még ilyen jó napom! – nevet
Claire, amikor végre feláll, és kitörli a könnyeket a szeméből.

– Miért mondtad azt, hogy undorító? Mi az undorító
egy babahintában? Valaki lehányta, vagy mi? – kérdezem

Lizt. – Nem szoptattad benne meztelenül a lányokat, vagy igen?

Claire-t ezt hallva újra elfogja a röhögőgörcs, Liz pedig elszörnyedve mereszi rám a szemét.

– Drága jó istenem! Kérlek, mondd, hogy nem tetted! Ne... csak... ne – mondja Liz.

Mi a fene van itt mindenkivel? Hosszú idő óta ez volt a legédesebb dolog amit Drew tett értem, ők meg kinevetik.

– Legszívesebben nem is mondanék többet ezek után. Csak kinevetnétek Drew-t, pedig olyan figyelmes volt – panaszkodom.

– Jaj, ne! El kell mondanod Liznek, milyen *figyelmes* is volt Drew! Kérlek! Kérlek, mondd el Liznek, milyen szuper volt az estéd, miután magunkra hagyta minket. Mondj el mindent! Ne hagyj ki semmit! – könyörög Claire széles mosollyal az arcán.

A szememet forgatom, mert annyira nevetségesen viselkednek mindketten, holott csak egy babahintáról van szó.

– Rendben, de egy mukkanást sem akarok hallani senkitől.

Mindketten úgy tesznek, mintha becipzározták volna a szájukat és eldobták volna a kulcsot.

– Emlékeztek, milyen fáradt voltam, amikor tegnap este hazamentem. Billy még mindig nem alussza át az éjszakát, és egy örökkévalóságig tart visszaaltatnom, ha felébred. Szóval, amikor hazaértem, Drew azzal fogadott, hogy van egy meglepetése számomra az emeleten. Gon-

doltam, egy újabb béna próbálkozás arra, hogy rávegyen, szexeljünk.

Claire felhorkan, majd úgy csinál, mintha fulladozna, amikor morcos pillantást vetek rá.

– Felmentem az emeletre, és persze Billy pont ekkor döntött úgy, hogy felsír. Kivettem a bölcsőjéből, átmentem vele a szobánkba és láttam, hogy Drew meggyújtott egy csomó gyertyát. Panaszkodtam neki korábban, hogy alig látok az éjjeli lámpa fényénél, amikor meg kell etetnem Billyt az éjszaka közepén, de a gyertyák tökéletesek voltak. Odamentem a szoba sarkába, ahol a hintaszék szokott lenni, hogy beleüljek és elringassam, de a helyén egy babakocsi lógott a plafonról – fejezem be önelégült mosolyt vetve mindkettőjükre.

Hadd lássam, mernek-e még gúnyolódni Drew-val. A férjem tényleg egy nagy gyerek, de néha ő is meglep ilyen kedves és váratlan dolgokkal. Már egy ideje nem csinált ilyesmit, de ez a mostani kárpót mindenenért.

Várakozóan nézek Lizre, hátha bocsánatot kér, amiért olyan otromba volt.

– Várj egy kicsit, azt hiszem, kell egy perc – mondja Liz, azzal megragadja Claire könyökét, és elfordul, hogy mindketten háttal legyenek nekem.

A szememet forgatva nézek rájuk.

– Tudom, mit csináltok. Látom, hogy mozog a vállatok. Tudom, hogy nevettek.

A lányok összeszedik magukat, és visszafordulnak. Igyekeznek fapofát vágni.

– Akkor végül is nem volt szex múlt éjjel? – kérdezi Liz zavartan.

– Nem! Már mondtam, hogy fáradt voltam, és Billy is felébredt, amikor hazaértem. De istenem, az a hinta FANTASZTIKUS! Billy azonnal álomba szenderült, és még én is elaludtam. Most már tudom, miért nem beszél-tél róla, amikor a lányaid kisbabák voltak. Féltél, hogy ellopom tőled. Nem csoda, hogy olyan jó alvók voltak.

Liz lehajtja a fejét, lehunyja a szemét és kinyújtja az egyik kezét, mintha csak azt akarná mondani: HAGYD ABBA!

– Ne haragudj, azt hiszem, még egy percre szükségem van – mondja, majd felveszi Claire korábbi testtartá-sát, és hétrét görnyedve kitör belőle a röhögés.

– Mi a fene folyik itt? – kiáltok rájuk.

– Azt hiszem, Liz azt akarja mondani, hogy a hinta, amiben a gyermekedet álomba ringattad, egy SZEXhinta – mondja Claire nevetve.

Értetlenül bámulok rá.

– SZEXHINTA. Latin eredetű szó, azt jelenti: „Abban dugni szoktak, nem gyereket álomba ringatni – jelenti ki Claire.

– Nem hiszem el! – nevet Liz, ahogy újra kiegyenesedik és eltakarja a szemét. – Magasságos autópálya a mennyekben, rád sem bírok most nézni!

Te jó isten!

– Egy olyan cucuban altattam el a gyerekemet, ami-ben az emberek kefélni szoktak? – suttogom szörnyül-ködve.

– Nos, igen. Ezért hívják szexhintának – felel készségesen Claire

– Beraktad a combodat a kengyelbe? – kérdezi Liz nevetve.

– Az kengyel? Istenem! Én abba raktam a cumisüveget! – hebegem.

– Basszus, már megint kezdi! – mondja Claire, azzal lehajol, és olyan heves nevetésben tör ki, hogy levegő után kell kapkodnia – MINDJÁRT HÁNYOK! – hörgi, amikor éppen levegőhöz jut.

– Utállak benneteket! Mindketten idióták vagytok.

Szörnyen érzem magam. Nemcsak azért, mert a barátaim idióták, hanem azért is, mert a férjem valami szokatlan, szexi és vicces dolgot próbált tenni, én meg mindent elrontottam.

Mi a fene ütött belém?

Régen én is vicces voltam, és szexi és társaságkedvelő. Nekem aztán tényleg tudnom kéne, mi az a szexhinta. Az évfordulónkra egyszer kiöntöttem ajándékba a puncim mását műanyagból Drew-nak, az isten szerelmére! Még amatőr szexvideót is készítettünk, és beküldtük a YouPornnak. Persze az arcunk nem volt rajta. Van, amit jobb, ha a nagymamám soha nem lát meg. Habár az, hogy a nagymamám mit keresne a YouPornon, amikor már rég; túl van azon a koron, hogy törvényesen szexelhetne, számomra rejtély. Nem úgy van, hogy hetven év fölött vizsgát kell tenni, hogy szexelhetsz-e még? Vagy az a jogosítványhoz kell? Nem, biztos vagyok benne, hogy az a szexre vonatkozik. Na, mindegy, a

szexhinta olyasmi, amiről saját tapasztalattal kéne rendelkezniem.

Ilyesmi egyre gyakrabban történik mostanában. Drew kezdeményez, én meg nem tudom, mit tegyek, vagy nincs kedvem a dologhoz. A barátnőimnek tökéletes a házasságuk és a szexuális életük, es közben még gyerekeket is tudnak nevelni. Drew-val egész jók voltunk Veronica megszületése után, kicsivel több mint három évvel ezelőtt. A házasságunk megerősödött és rengeteget szexeltünk. Azonban mihelyst teherbe estem Billyvel, minden abbamaradt. Hirtelen azon kellett bűvészkednem, hogy szobatisztaságra neveljem a kislányomat, miközben terhes voltam és állandóan hánytam, és még egy teljes munkaidős állást is elláttam.

Nem mintha kerülném a férjemet, vagy már nem szeretném őt. Csak az alvás egyszerűen elsőbbséget élvez. Bár rugalmas a munkaidőm, elég sok mindent meg kell csinálnom. Arról nem is beszélve, hogy Drew éjszakai műszakos, így a legtöbb otthoni teendő rám vár esténként.

Régen sosem volt gondom azzal, hogy felkeljek hajnali négykor egy gyors kamatyolásra, amikor Drew hazajött a munkából. Imádtam vele szexelni félálomban, jól felmelegedve, miután a fél éjszakát a takaró alatt töltöttem. Ám amikor első alkalommal próbált szeretkezni velem azután, hogy rájöttem, terhes vagyok Billyvel, ráreccsentem, hogy ha a közelembre hozza a farkát, elmondom minden barátjának, hogy az én selyemtangámat hordja a munkában, mert szereti, ahogy bevág a seggébe, amikor

lehajol. Ezután bármikor, amikor másfél méternél közelebb került hozzám a pénisze, kirohantam a fürdőszobába, és hánytam.

Tutira megbántottam vele, de nem tehettem róla, hogy a farka látványára felkavarodott a gyomrom. Valójában nagyon szép farka van, egyszer le is rajzoltam, de a terhességem alatt egy egyszemű medúzára emlékeztetett, amitől émelyegni kezdtem. Miután pedig Billy megszületett, túl fáradt voltam még ahhoz is, hogy akár csak gondoljak a szexre.

A fiunk MÉG MINDIG nem alussza át az éjszakát. Jelenleg egyszerűen jobban vágyom arra, hogy átaludjam az éjszakát, mint a szexre.

Na jó, ezt visszavonom. Én is akarok szexelni. Csak nem akkor, amikor lehetne. Amikor rám jön, Drew általában vagy alszik, vagy dolgozik. Sosem olyankor gerjedek be, amikor együtt vagyunk. Már maszturbálni sem tudok rendesen. Legutóbb elaludtam a vibrátorral a kezemben, pedig még be sem kapcsoltam.

Drew hazajött a munkából, és ott talált elnyúlva az ágyon kezem lelógott a földre és egy nagy rózsaszín vibrátort markolt amiben lassan lemerült az elem. Már nem úgy berregett, hogy *virrrrrrrrr*, inkább úgy, hogy *vir... rrr... rrr*.

Önkéntelenül is álomba zuhantam a rezgésektől. Most már tudom, miért szeretik a babák a rezgő babahintát. Drew egészen izgatott lett, amikor látta, hogy bevásárolok AA-s elemekből a boltban, csak hogy biztosan legyen egy csomó az éjjeliszekrényemben. Ám tutira sírva

fakadt a fürdőszobában, amikor rájött, hogy csak azért kellene az elemek, hogy a vibrátort a matrac alá dughassam, és gyorsabban elaludjak. Legalábbis azt hiszem, hogy sírt. Elég furcsa hangokat adott ki, és amikor bekopogtam a fürdőszobába, azt mondta, olvas.

Tennem kell valamit, hogy felállítsam a szerelmi életünket.

Felállítani? Van ilyen szó? Ezt a szót keresem, ugye? Na, mindegy.

Először is, valamivel újra formába kell hoznom magamat. Három hónap telt el a szülés óta, és még mindig úgy érzem, akkora vagyok, mint egy ház. Egész gyorsan elvesztettem minden plusz súlyt, amit a terhesség alatt felszedtem, de szerintem még mindig hatalmas a seggem. A puncimmal is kezdenem kéne valamit. Biztos, hogy nem érezné ugyanolyannak Drew szex közben. Nem nagyon szexeltünk azóta, hogy Billy megszületett. Egyszer megengedtem neki, hogy félig berakja, de aztán tett valami megjegyzést a lifegős puncimról, mire mondtam neki, hogy szálljon le rólam. Rengeteg nő szül természetes úton, mégsem lifegős a puncijuk. Megnéztem az interneten. Megnéztem a sajátomat is tükörrel a fürdőszobában, úgy, hogy a lábamat felraktam a mosdókagylóra. Ez rögtön azután történt, hogy hazajöttem a kórházból Billyvel. Nagyon rondán nézett ki. Alighanem várnom kellett volna vele néhány hetet, mert most nem tudok úgy a nyers darált húsrá nézni, hogy ne rezzenjek össze és ne tegyem keresztbe a lábam.

Alapvetően félek szexelni a férjemmel. Mindig is szerettem a puncimat. Van egy „Imádom a feleségem punciját” feliratos pólója. Mi van, ha ezentúl olyan lesz velem a szex, mintha egy tál zselével kefélne? Ez nem valami vonzó, különösen, ha zöld zseléről van szó. Nem azt mondom, hogy az én puncim is zöld, de abban biztos vagyok, hogy remeg. Megráztam egy kicsit, amikor néztem a tükörben, és határozottan ide-oda mozgott. Remeggett. Egy puncinak nem lenne szabad remegnie.

Ma korán végzek a munkával, és elmegyek jógázni. Ha újra formába jövök, talán jobban fogom érezni magam. És elkezdhetek azon is dolgozni, hogy Drew többet segítsen a ház körül, hogy ne legyek állandóan olyan fáradt. Drew ma éjszaka nem dolgozik, úgyhogy egész nap otthon van a gyerekekkel. Talán egy kis hajolgatás és nyújtás segít visszarakni a dolgokat a helyükre, és nem kell azon aggódnom, hogy a szeméremajkaim lelógnak és ide-oda himbálódznak. Nem normális, ha az ember csomót VAGY masnit tud kötni rájuk.

4.

Lefetyelő kutya

AZT MONDTA A KAKIRA, HOGY SZAR!

Hangosan felnevetek, és feltartom a kezemet, hogy a lányom belecsaphasson.

Önkéntelenül is nevetnékém támad mindig, amikor Veronica abból a filmből idéz, aminek a szereplőiről ő és az öccse a nevüket kapták: a *Billy Madison, a dili diák*-ból. A kanapén kényelmesen elhelyezkedve együtt nézzük minden idők legjobb filmjét. Billy a hintájában alszik tőlünk pár lépésre.

Jenny sétál be néhány perccel később az ajtón. Tulajdonképpen betámolyog, aztán végigtántorog a szobán, amíg oda nem ér a kanapéhoz, ahol leül Veronica mellé, és egy puszit nyom a fejére.

– Anya, bibis a lábad? – kérdezi tőle Veronica.

Rettegve nézem, ahogy Jenny közelebb húzza a zsámolyt, felrakja rá a lábát, hátradől a párnákra és az ölébe veszi Veronicát.

Istenem! Ez lesz az. Kezdődik a színjáték, hogy megsérült. Hogy viselkedjek? Kérjek számon rajta mindent most azonnal, és vágjam a fejéhez, mekkora egy hazug disznó? Várjunk csak, egy nőt nem szabad disznónak nevezni. Különösen terhesség után! Még viccből sem. Abba könnyen belehalhat valaki. Talán

az lesz a legjobb, ha úgy teszek, mintha mi sem történt volna, és megőrzöm a hidegvéremet.

– Igen, anyának bibis a lába – sóhajtja válaszul Jenny.

– HA-HA! MEGSÉRÜLTÉL! – kiáltok.

Jenny erre csúnyán néz rám, mire azonnal lehervad a vigyor az arcomról.

Mi a franc volt ez? Nem szabad örülnöm annak, ha megsérül, igaz? Csak lazán, ember, csak lazán!

– Úgy értem, rossz, hogy megsérültél. Hogy megsebesültél. Az szívás. Mert... érted... megsérültél.

Tessék! Sokkal jobb. Csak nyugi, csak lazán. Sosem fog rájönni, hogy bármit is gyanítasz.

Jenny továbbra is morcosan néz rám, amitől feszengetni kezdek.

– Nem tudtál volna egy kicsit rendet rakni? Kupleráj ez az egész ház.

Körbenézek, és látom a sok játékot szerte a padlón meg a piszkos edényeket a dohányzóasztalon.

– Nem értünk rá, filmet néztünk – magyarázom.

Jenny a tévé felé fordul, és csak ekkor veszi észre, hogy mit is nézünk.

– Komolyan mondom, nem kéne állandóan ezt a hülye filmet néznetek. Veronica már így is folyton ebből idéz – sóhajtja.

Ez a táppénzcsalás máris megváltoztatta! Régen szerette ezt a filmet. Jaj nee!

– Na és, hogy sérültél meg? Tudod, amikor tényleg megsérültél? – kérdezem, és összefűzöm a karomat, igyekezve aggodalmaskodónak tűnni.

Nem tudhatja meg, hogy tudod. Mi van, ha olyan lesz, mint abban a természetfilmben, amiben emberekre támadnak az állatok? Lehet, hogy neked esik, tesó!

– Nos, ma úgy döntöttem, hogy korábban eljövök a munkából és elmegyek jógázni. Mint kiderült, már nem vagyok olyan hajlékony, mint régen – felelte Jenny.

A jóga valami jelszó lenne, vagy mi? Így akarja megmutatni, milyen fából faragták? Vajon van egy csoport szolgálója, aki mind neki dolgozik és segít fenntartani ezt a szépen kidolgozott hazugságot? Jóga. Na, persze!

– Megpróbáltam megcsinálni azt a lefetyelő kutya pózt, és kifordult a bokám – fejezi be Jenny, majd a fejét hátrahajtja a párnán és lehunyja a szemét.

Látod? Most aztán rajtakaptam a hazugságon. A lefetyelő kutya nem egy jógapóz neve. Ez biztos valami kínai közmondás, mint az, hogy „Aki a templomban fingik, az büdös pádon ül”. Szerintem valahogy úgy van, hogy „Aki lefetyel a kutyával, annak tele lesz a nadrágja”.

– Na és, Claire tudja? Elmondta Claire-nek? Mit mondott Claire? – faggatom.

– Nem. Miért kellett volna elmondanom Claire-nek? Jóga után nem vágytam másra, csak hogy hazaérjek és lepihenjek. Még nem volt időm beszélni vele.

Aha, időt akar nyerni. Tervet kovácsol. Értem én!

Jenny kiveszi Veronicát az öléből, és újra lerakja maga mellé. Felkászálódik a kanapéről, és elindul bicegve a konyha felé.

– Hová mész? – kérdezem.

– Rakok egy kis jeget a bokámra – feleli, miközben a falnak támaszkodva lépdél tovább.

Hú, de jól csinálja! Alaposan átgondolt mindent. Nekem nem jutott volna eszembe, hogy tegyek rá jeget. Mondjuk, elég valóságghű az a duzzanat. Biztosan sokat gyakorolta.

Felpattanok, és odasietek mellé, hogy mutassam, milyen „segítőkész” vagyok most, hogy „megsérült”, pedig valójában fel akarom buktatni. Ahogy beérek a konyhába, kirakom elé a lábamat, ő pedig felbukik benne, de nem esik el, mert az utolsó pillanatban elkapja az asztalt.

– Drew, mi a franc van veled? El akarsz gáncsolni?

– Hogy van a bokád? – kérdezem, és gyanakodva méregetem a lábát, amit a földtől néhány centire feleml.

– Mi bajod van ma? Olyan furcsán viselkedsz – morgolódik, majd az egyik székre támaszkodva feláll, és odaugrál a fagyasztóhoz, hogy kivegyen egy zacskó jeget.

– Figyellek, Jenny – mondom neki fenyegetően.

– Mi a fenéről beszélsz? – kérdezi, miközben leül a konyhaasztalhoz, felrakja a lábát az egyik székre.

Felszisszen, amikor rárakja a jeget a bokájára.

Ember, hol tanulta ezt? Nem gondoltam volna, hogy ilyen jól tud szimulálni. Jézusom, mi van, ha nem csak ezt képes színlelni? Istenem! Akkor ezért nem akar már szexelni velem! Elege van az állandó színjátékból!

– Szimulálsz, amikor szexelsz Claire-rel, és ki akarod csalni a pénzemet! A kurva picsába! – rivallok rá, és ki rontok a konyhából.



Visszatekintve már pontosan tudom, hol rontottam el a dolgot Jennyvel. A természetes úton szülés a ludas a dologban. Egyetlen férfinak sem lenne szabad abban a helyzetben látnia a feleséget. Egyetlen férfinak sem lenne szabad olyankor egy élő puncira pillantania. Habár ugyanabban a helyzetben egy halott punci ugyanolyan rossz lenne, merthogy az meg már meghalt. Egy halott, ragacsos vagina. Ha egyszer látod, soha többé nem tudod kitörölni az emlékét.

A nap elég jól indult. Jenny egy héttel túlhordta a babát, úgyhogy az orvos első dolga az volt aznap reggel, hogy felvegye a kórházba Jennyt, és elindítsák a szülést.

Elvittük magunkkal Veronicát is, mert tudtuk, hogy nagyjából úgyis egész nap csak várnunk kell, hátha történik valami. Megegyeztünk Carterrel és Claire-rel, hogy elviszik haza, amikor a dolgok kezdenek beindulni.

Megtettünk mindent, hogy a kislány ne utálja az első pillanattól kezdve az öccsét. Őt is bevontuk a névválasztásba, megengedtük neki, hogy segítsen kidíszíteni a gyerekszobát, elhoztuk magunkkal a kórházba, és még egy ajándékot is elrejtettünk Jenny holmijai közé, hogy majd odaadjuk Veronicának, mielőst a kisfiú megszületik, mondván, „az öccsétől kapta”. Megtettünk minden szükséges óvintézkedést, hogy Veronica ne lépjen az öccse golyóira és ne nevezze szarzsáknak, amint megpillantja őt. Tekintve, hogy a lányunk ezt a nevet választotta Billynek, nem is lett volna olyan furcsa, ha szarzsáknak

szólítja. Ez volt az új kedvenc szava, és igen náhezen lehetett rávenni, hogy másik nevet válasszon a kisbabának, amikor a nevek listáját böngéztük vele.

– De szarzsáknak akarom hívni! A kisbaba egy szarzsák!

Elég nehéz volt haragudni rá, amikor éppen sikeresen összerakta az első káromkodós mondatát. Nagyon büszke voltam rá.

Ebédidő táján, a szülés kitűzött napján fordultak komolyra a dolgok. És a komoly alatt azt értem, hogy komolyan elbaszódott minden. Jenny fájásai soha nem látott erővel törtek rá, és ekkor bukott ki belőle az a nő, akire én csak örült néemberként emlékezem. És ezt a lehető legszébb értelemben mondom.

– MIKOR HOZZA MÁR AZ A FICKÓ AZT A KIBASZOTT GYÓGYSZERT?

Befogtam Veronica mindkét fülét, és rémülten meredtem a feleségemre. Jenny sohasem kiabált és sosem káromkodott Veronica előtt. Soha. Néha felemelte a hangját, de többnyire csak azért, mert valaki nem hallotta meg, amit mondott. Ez az oldala teljesen új volt számomra.

– A nővér két perce SMS-ezett neki, drágám, mindjárt itt lesz – próbáltam megnyugtatni Jennyt, és levettem a kezem Veronica füléről.

– BASZD MEG!

A fájásokat figyelő monitorra néztem, és láttam, hogy a kis kigyózó vonalak annyira kimentek már a képernyőről, hogy a műszer pirosan villog.

– Lélegezz, édes, lélegezz! Gondolj valami másra! – mondtam neki.

– ARRA GONDOLOK, HOGY FELDUGOM A GO-LYÓI-DAT A SEGGEDBE, TE SEGGFEJ!

A szemem sarkából láttam, hogy ott áll az ajtóban Carter es Claire, egyformán dermedt arckifejezéssel.

– Hát, ööö... akkor majd később visszajövünk – szólalt meg Claire, azzal gyorsan beszaladt a szobába, felkapta Veronicát, és őrült tempóban sietett vissza Carterhez, közben azt suttogva: TÚNÉS! TÚNÉS! TÚNÉS!

Miután Veronica hallótávolságon kívül került, az ágy széléhez léptem, próbáltam kisimítani Jenny haját a homlokából, es megnyugtatni, hogy minden rendben lesz, de ő leharapta a kezemet.

Nem túlzók. Jenny szó szerint a fogai közé kapta a tenyeremet, és ráharapott.

Az orvos néhány perccel később megérkezett. Amikor elárulta Jennynek, hogy nem ő hozta a gyógyszert, komolyan aggódni kezdtem szegény fickó életéért. Aztán közölte Jennyvel, hogy itt az ideje megindítani a magzatvizét és felpörgetni kicsit az eseményeket. Mégis, az elmúlt egy órában mi volt? Egy kibaszott teadélután? Na-gyon szeretném meg nem törtéنتté tenni, ami ezután következett, mert egy hatalmas seggfejnek látszom miatta, és ha visszacsinálhatnám a dolgot, vissza is csinálnám. De azt hiszem, a történet megértéséhez tudnotok kell mindent.

Az orvos feltépett egy csomagot, és kihúzott belőle valamit, amit csak horgolótűként tudok leírni. A hosszú, kampós végű pálca láttán egyből röhögöm kellett.

Az orvos az ágy végébe ment, és megkérte Jennyt, nyissa szét a lábait. Igen, mielőtt megkérdeznéd, ezen is nevettem.

– Szívem, úgy néz ki, a doktor úr kötöget egy kicsit, miközben a lábaid között dolgozik – viccelődtem. – Lefogadom, hogy tíz emberre elég takarót köthetne, amilyen hosszú már a punciszőröd!

Hallottátok? A golyóim recsegték, mert satuba fogták őket.

Miután az orvos segítségével elfolyt Jenny magzatvi-ze, én pedig többször elnézést kértem, amiért nem borotváltuk le azt a nevetségesen hosszú szeméremszőrzetet, mielőtt Jenny bevonult a kórházba, tovább folytatódott a várakozás. Nem, nem a kisbaba megszületésére vártunk, hanem azokra az istenverte érzéstelenítőkre.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet Billynek nevezni – jelentette ki Jenny két lélegzetvétel között, fájdalmában „hí”-zve, „hú”-zva és „hí – hú”-zva.

– Miről beszelsz? – hüledeztem, fel-le járkálva az ajtó előtt.

A golyóim még mindig nem tértek magukhoz a szőrzetére tett megjegyzésem miatti diótöréstől, úgyhogy ki volt zárva, hogy két méternél jobban megközelísem Jennyt.

– Ki nevezi el a gyerekeit egy bárgyú film szereplőiről? – kérdezte megkönnyebbült sóhajjal, amikor a fájások egy pillanatra enyhültek.

– Tutira félrebeszélsz a fájdalomtól. Más mentséged nem lehet arra, hogy ilyen idiótaságok hagyják el a szádat.

Jenny rám meredt, és én azonnal eltakartam a golyóimat. Nem tartottam kizártnak, hogy felveszi a telefont, letépi a falról és a szerszámomhoz vágja.

– Szóval, szerinted én idióta vagyok? – kérdezte hal-
kan.

Legjobb lett volna akkor elfutnom... sarkon fordulni és kirohanni a kórházi szobából, végig a folyosón, amíg el nem érek a kómás betegek termébe, ők legalább nem kiabáltak volna velem.

– Úgy mész, mint egy kacsa és úgy beszélsz, mint egy idióta, úgyhogy igen, igen, azt mondtam! – feleltem harciasan, csípőre tett kézzel.

Második hiba.

Néhány pillanatra rá Jenny mobilja landolt az ágyé-
komon, mire felvinnyogtam, és a fiúkat kezdtem szoron-
gatni.

– Ördög és pokol! Ez fáj! Haver, a *Billy Madison* volt az első film, amit közösen megnéztünk, és ez minden idők legjobb filmje! Ki van zárva, hogy bármi más legyen a fiunk neve, mint Billy. Már van egy Veronicánk, akit a fiú dögös tanárnőjéről, Miss Veronica Vaughnról nevez-
tünk el. Nem hagyhatjuk így a levegőben lógva a lányunkat. Gondolj a gyerekekre! – könyörögtem. – Engedd meg a gyerekeink kedvéért!

– Már nem szeretsz, ugye? – pityeredett el Jenny.

A könnyecseppek végigszaladtak az arcán, ő pedig a tenyerébe temette az arcát.

Édes Jézus, mi folyik itt?

Odarohantam mellé, és átkaroltam, mert egyre csak sírt.

– Édesem, hát persze hogy szeretlek! Nyugodj meg! – mondtam neki.

– TE NYUGODJ MEG, A KURVA ÉLETBE! ÉN ÜLÖK EGY TÓCSA MAGZATVÍZBEN, AMI BELŐLEM JÖTT KI! – kiabálta Jenny.

Én megpróbáltam visszatartani, de tényleg... nem sikerült. Levegő után kaptam. Ez csak... magzatvíz. Víz a méhéből. Benne ül. Marinálja magát a méhéből származó folyadékban.

– TEJÓ ISTEN! TE ITT ÖKLENDEZEL? – rivallt rám Jenny.

Vadul rázni kezdtem a fejem, hogy „Nem!” de már késő volt.

Ekkor bejött az altatóorvos, maga előtt tolva a kis gyógyszeres kocsiját, és majdnem könyörögni kezdtem, hogy nekem is adjon valamit az asztalkájáról. Tényleg az lett volna a legjobb, ha agytól lefelé elzsibbasztanak a nap hátralevő részére, mielőtt még valami mást is elkúrok.

Az orvos megengedte, hogy bent maradjak a helyiségben az epidurálás időtartamára. Meg kell mondjam, semmi nem képes felkészíteni arra a látványra, hogy egy akkora tűt szúrnak a feleséged gerincébe, mint a karod. Mivel éppen két fájás között volt, csak sóhajtott, amikor a tű beléhatolt. Amíg ki nem nyitottam a számat.

– Szent szar, mekkora az a tű! – motyogtam.

Jenny rám pillantott, és összevonta a szemöldökét. Nos, legalább is amennyire tellett tőle, mert amúgy totál a nagy hasa fölé görnyedt, mialatt egy nővér lenyomta a két vállát.

Mi lesz, ha az orvos egy kicsit balra mozdul, te meg hirtelen lebénulsz? – kérdeztem rémülten.

– Fogd... be! – dörmögte Jenny.

Mintán az epidurálás megtörtént, ellenőriztem, hogy van-e írásos megállapodásunk, ami kimondja, hogy miénk az egész kórház, ha a feleségem megbénul. Ha borsópürével kell etetnem és a seggét kell törölnöm életünk végéig, akkor legalább legyenek gazdag.

– Soha nem akarsz majd ezután szexelni velem. Ki fogok nyomni egy emberi lényt azon a lyukon, ahová a pöcsödet szoktad dugni, te pedig soha többé nem akarsz ezután még a közelébe sem menni – szipogta.

Miért, istenem, miért? MIÉRT kellett ezt a képet az agyamba ültetnie? Sosem okozott gondot szeretkezni vele, amíg Veronicával volt terhes. Meg sem fordult a fejünkben az a szokásos marhaság, hogy mi lesz, ha megsérül a magzat, vagy meglátja a farkamat. Ez viszont... édes Jézusom, nekem végem.

– Ez piszok nagy butaság, miért mondasz ilyesmit? – kérdeztem idegesen.

Talán, mert igaz. Egy emberi lény tart kifelé azon a csatornán, és én még csak ne is boruljak ki?

Hét órával később Billy sikoltozva világra jött, én pedig behánytam az ágy melletti szemétkosárba.

Most azonban valahogy meg kell győzőnöm a feleségemet, hogy nem félek a puncijától. Legalábbis már nem.

5.

Lehet, hogy ő maga a... SÁTÁN?

MEG FOGOM ÖLNI. ISTENRE ESKÜSZÖM, KINYÍROM A FÉRJEMET.

A Billy megszületése előtti héten Drew nagyszerű ötletnek tartotta, hogy vegyünk egy macskát. Egy kis apróság, amiről gondoskodva felelevenednek a régi emlékeink, mert már három éve nem kellett ilyen apróságról gondoskodnunk. De amikor azt mondta, hogy *nekünk*, akkor azon valójában *engem* értett.

Így lett a kiscica, Miss Lippy, aki arról a fura tanárról kapta a nevét a *Billy Madison* című filmből. Tényleg nagyon aranyos és bújós, és nagyon szereti a kis rózsaszín orrát az enyémhez dörgölni, amikor éjszaka ágyba bújunk, ugyanakkor többet kakil, mint egy ember. Soha nem láttam még ilyen sok kakát kijönni ilyen kicsi és helyes valamiből. Ha kinti macska lenne, akkor arra gyanakodnék, hogy megevett valami bomló állatot, és megbetegedett, de ő nem jár ki. Szigorúan szobacica. Már majdnem felhívtam az állatorvost, hogy megkérdezzem, normális-e, hogy Miss Lippy ennyit kakál, vagy valami kakis betegségben haldoklik. A kezemben volt a telefon, hogy hívjam az orvost, amikor Drew végül bevallotta, hogy ő tojt néhányszor a macska almába, mert tudni akarta, milyen érzés.

A FÉRJEM KAKÁJÁT KAPARTAM KI AZ ALOMBÓL! Van fogalmatok róla, mennyire NEM oké ez?

Én mégsem ezért akarom őt most azonnal megölni, habár ez is elég ok lenne rá. Nem elég, hogy egy háromévesssel, egy négy hónappal, egy férjjel és egy kiscicával kell törődnöm, Drew ma este egy kiskutyával állított haza.

EGY KISKUTYÁVAL!

Hiszen, értitek, miért ne csapjon hozzá még valamit a teendőim listájához? Mert végül is tényleg, mindazon dolgok tetejébe, amiket már így is tennem kell, gyerekjáték még egyvalaki után feltakarítani. Veronicát és Drew-t már szobatisztaságra neveltem, megpróbálkozhatok egy kutyával is. Talán vele könnyebb dolgom lesz.

Nemcsak azt kellett leállítanom, hogy Drew a macskaalomba kakáljon, előtte, nem sokkal azután, hogy összeházasodtunk, le kellett szoktatnom arról is, hogy a fákra vizeljen az előkertben. Ez még jóval azelőtt volt, hogy megszülettek volna a gyerekek, nem is beszélve a kiskutyáról. Azt állította, a pisi jót tesz a fáknak, és segít, hogy gyorsabban növekedjenek. A szomszédjainknak csodálatos magas fáik vannak, és Drew látta, hogy a fekete labradoruk mindig rájuk pisil, így azt feltételezte, hogy a kutya miatt olyan szép a kertjük. Meg sem tudom számolni, hányszor láttam az ablakon át, ahogy Drew egyik kezével a fütykösét fogja, a másikkal pedig az elhaladó autóknak integet, miközben „segíti” a fák növekedését. Eljutottunk arra a pontra, hogy állandóan szemmel kellett tartanom. Amikor elkezdett fészkelődni ültében, ke-

resztbe, majd újra egymás mellé tenni a lábait, tudtam, hogy pisilnie kell. Ilyenkor megfogtam a kezét, felvittem az emeletre, beállítottam a WC elé, és rászóltam, hogy: „Ide pisilj! Pisilj ide, most azonnal! NEM mehetsz ki az udvarra, megértetted?” Három hónapba telt, mire elértem, hogy ha rájött a vizezés, akkor nem az udvarra, hanem az emeletre indult.

Drew most mélyen alszik mellettem, én pedig álmatlanul forgolódom már két órája, próbálok kényelmesen elhelyezkedni abban az ágyban, amiben nemcsak mi fekszünk, hanem Miss Lippy és a kis beagle-ünk, Rollo, a takarító is. És miközben a kismacska a kiskutyára fúj, az pedig vinnyog félelmében, én fekszem némán és azt tervezgetem, hogyan öljem meg Drew-t, és hogy vajon a barátaim segítenének-e elrejtetni a holttestét.

– Jaj, istenem, hagyd abba a nyüszítést! – morogja Drew álmosan. – Pisilned kell?

Felkönyöklök, és próbálom kivenni Drew-t a sötétben. Annyit látok, hogy felül, és érzem, ahogy a matrac megmozdul, amikor félrehajtja a takarót és feláll.

– Nemrég volt kint – suttogom, feltételezve, hogy Rollóról beszél, meg arról, hogy a kutyusnak pisilnie kell.

Egy órával ezelőtt vittem ki, és mivel nem mászott újra rám és nem nyalta végig az arcomat, feltételezem, nem akar újra kimenni. De Drew vagy félig alszik még, vagy nem érdekli, amit mondok, mert valamit arról motyog, hogy most rajta a sor kivinni a kutyát. Nincs kedvem vitatkozni vele, mert ha képes volt úgy hazahozni ezt a jó-

szágot, hogy előtte megbeszéltük volna, akkor az a legkevesebb, hogy kiviszi vizelni az éjszaka közepén.

Visszahajtom a fejemet a párnára, bebújok a takaró alá, és hallgatóm, ahogy Drew magában átkozódik, miközben felveszi a kutyát és elindul ki a szobából: hogy milyen hideg van odakint, és hogy a kutya jobban teszi, ha siet, mert hatalmas hóvihár volt korábban és majd' félméteres hó borítja a hátsó teraszt, ahová ki szoktuk engedni Rollót, hogy elvégezze a dolgát.

Miért mondják ezt a kutyákról, akiknek pisilniük kell? Dolgát végezni? Mi köze a pisilésnek és a kakálásnak ahhoz, hogy elvégzed a dolgod? Én mindennap bemegyek a munkahelyemre, hogy elvégezzem a dolgomat, de az számítógépes munkát, telefonálást és megbeszéléseket foglal magába. Egyáltalán nem olyan, mintha elmennék pisilni. Mindig, amikor valaki ezt mondja egy kutyára, elképzelem, ahogy aktatáskával a kezében kimegy a hátsó udvarba, öltönyben, nyakkendőben. Furcsa.

Mondjak még egy dolgot, ami furcsa? A ruhát viselő állatok. Tudtátok, hogy van egy egész weboldal, amit kizárólag pulóveres macskáknak szenteltek? Vajon ők is úgy „végzik a dolgukat”, hogy közben pulóvert viselnek?

Amíg ezeken morfondírozom, kinyújtom a kezemet az ágyon, hogy megvakarjam Miss Lippy fejét, mielőtt visszaalszom. Az ujjaim azonban valami mást éreznek, nem Miss Lippy fejét. Ez nem olyan selymes és bolyhos.

Végigtapogatom az ágyat Miss Lippy testének folytatását keresve, és azon tűnődöm, hogy talán nem is az ő fejét fogtam meg. Odalent nyílik a hátsó ajtó, hogy Drew kiengedje Rollót. Csakhogy amint becsapódik az ajtó, valami felvinnyog mellettem az ágyban, és egy meleg, nedves kiskutyanyelvet érzek az arcomon.

– Ó ne! A FRANCSBA!

Drew épp most dobta ki Miss Lippy a hóba! Szegény kis Miss Lippy, aki soha életében nem járt még a házon kívül, csak akkor, amikor Drew hazahozta!

Ledobom magamról a takarót, felnyalábolom Rollót, kiugrom az ágyból és teljes sebességgel lerobogok a lépcsőn. Amikor az utolsó lépcsőfokra érek, keserves kiabálást és nyávogást hallok.

Hála istennek!

Drew biztosan rájött, hogy mit tett, és most lelki-furdalása van. Olyan édes, amikor kiborul!

Keresztülrohanok a házon, és nagyot farolva megállok a konyha ajtajában.

Miss Lippy teljesen átázva és hóval borítva Drew mellkasára szegeződik. És amikor azt mondom, szegeződik, azt úgy is értem Drew nem vett föl pizsamafelsőt, így a macska mind a négy lábának összes karma mélyen a bőrébe mélyed, Drew pedig kiáltozva próbálja letépni magáról.

– AZT A BETYÁR KURVA ÉLETBE! SZEDD LE RÓ-LAM EZT A ROHADT MACSKÁT! – rikoltja, és közben a macska bundáját rángatja.

Miss Lippy dühösen nyávog és fúj rá.

– O te jó ég! Drew, te Miss Lippy-t dobtad ki Rollo helyett! – mondom neki, miközben Rollót magamhoz ölelve állok és nézem, ahogy Drew körbe-körbetáncikál, a macskával birkózva nekicsapodik a konyhapultra és a székeknek.

– NAHÁT, TÉNYLEG? FOGALMAM SEM VOLT! AKKOR AZÉRT AKASZKODOTT A BŐRÖMBE EZ A VIZES, GYILKOS DÖG! – ordít rám Drew, a macska pedig ezalatt kihasználja, hogy Drew egy pillanatra nem figyel, és feljebb mászik a mellkasra hogy belemélyessze a fogait Drew állába.

Drew torkaszakadtából üvölt, és egyre vesztebbül próbálja lefeszégetni magáról Miss Lippy lábujjait. A macska ekkor már morog, és a szája sarkából csorog a nyál, úgyhogy gondolom, egy darabig nem megy sehová.

– AZT MONDTAM, SAJNÁLOM, MISS LIPPY! ENGEDJ EL! A PICSÁBA, EZ FÁJ! ESKÜSZÖM, NEM AKARTALAK KIDOBNI A HÓBA!

Drew és Miss Lippy olyan hangerővel küzd, hogy bármikor felébreszthetik a gyerekeket.

– Drew, halkabban! Felébresztetted Billyt és Veronicát – súgom neki erélyesen a kiabálás és a fújtatás hangján át.

– EGY GYILKOS MACSKA AZ AGYARAIVAL LE AKARJA RÁGNI AZ ARCOMAT, JENNY! ÉPPEN AZ ARCOMAT RÁGJA!

Rollo felsóhajt, fújtat egyet a karomban a hangzavart hallva, majd a karomra hajtja a fejét és tovább figyeli az eseményeket. Drew előregörnyed, és próbálja bedugni a karját Miss Lippy és a saját mellkasa közé, hogy eltolja őt

magától, mivel azzal, hogy a bundájánál fogva húzta őt, csak még jobban felbőszítette. A kismacska megragadja az alkalmat, és felmászik Drew arcára, majd tovább, fel a fejére, ahol belemélyeszi a karmait Drew koponyájába.

Sajnálom, de ekkor kitör belőlem a nevetés. Drew ki-egyenesedik, amikor a macska eléri a feje búbját, és a fejét rázva próbálja levetni magáról a macskát. Mindeközben végig üvölt, mert a próbálkozásával csak azt éri el, hogy a macska még mélyebben mélyeszi a fejbőrébe a körmeit.

Megsajnálom, amikor látom, hogy a karmolásokból kiserken és végigcsöpög a vér a mellkasán, a karján, a nyakán és az arcán. Úgy néz ki, mint aki összeverekedett Freddy Krugerrel. De aztán eszembe jut, hogy nem egy, hanem rögtön két új állatot hozott a házhoz, pont, amikor egy újszülött is érkezett, így némi elégtételt érzek hogy most ez történik velem.

– EZT MOST AZÉRT CSINÁLOD, MERT BELE-SZARTAM AZ ALMODBA? MÁR BOCSÁNATOT KÉR-TEM MIATTA TAKARODJ A PICSÁBA A FEJEMRŐL!

Átsétálok a szobán, és próbálok leszedni Miss Lippy-t Drew-ról de ő túl hevesen rázza a fejét és ugrál körbe-körbe a szobában ahhoz, hogy közel férkőzhessen hozzám, így inkább fogom magam, leülök a konyhaasztalhoz, ásítok, és kényelembe helyezem Rollót az ölemben

– EGY BOSSZÚÁLLÓ KIS DÖG VAGY, MISS LIPPY! LEGKÖZELEBB, HA BELEHÁNYSZ EGY SZŐRCSEMÓT A CIPŐMBE, GENGSZTER ÜZEMMÓDBA VÁL-TOK ÉS SZÉTLÖVÖM A SEGGED!

Olyan, mintha Miss Lippy értené, mivel fenyegetőzik Drew. Mihelyst a férjem megpihen és nekidől a konyhapultnak, Miss Lippy felágaskodik a két hátsó lábára, és pofozni kezdi Drew arcát két oldalról a kis mancsával. Mintha csak a *Legviccesebb házi videókból* látnám azt a részt, amikor a kisgyerekek addig ingerli a macskát, amíg az pofon nem vágja szegény srácot. Ezek annyira viccesek mert mindig más gyerekével történnek, de mint kiderült, Drew-val még viccesebb.

Túlságosan nevetek ahhoz, hogy lássam, hogyan csinálja, Drew végül sikeresen elszakítja a fejéről Miss Lippy-t, és ledobja a konyhakőre. A kismacska még egyszer rásziszeg, és elszalad.

– Nem tudom elhinni, hogy nem segítettél! Meg is halhattam volna! – panaszkodik Drew.

Erre a szememet forgatva felállók.

– Jaj, hagyd már, nem ölt volna meg.

Rollót a mellemhez fogva megfordulok, és kísétálok a konyhából.

– Fogalmad sincs, mire képes ez a szörnyeteg! Te nem láttad a szemét. Mintha benéztem volna a pokol kapuján. Bele is borzongtam. Ez a macska maga a sátán. Fogadok, hogy most fönt van az emeleten, és megpróbálja elragadni a gyerekeink lelkét. Ez miért nem aggaszt téged? – szögezi nekem Drew a kérdést.

– Miss Lippy egy cukorfalat. Te dobtad ki őt a hóba. Mégis, vártál, mit fog tenni? – kérdezem, felfelé lépkedve a lépcsőn, miközben Drew a nyomomban halad és pizszeg, hogy hallgassak.

– Nem beszélhetünk róla többet. Valószínűleg hallgatózik, és azt tervezi, hogy megöl minket. Lefogadom, hogy tud vagy harmincöt módszert arra, hogyan gyilkoljon meg és hogyan tüntesse fel balesetnek a halálunkat. Megtalálják majd a véres holttestünket, ő meg csak ül ott és úgy néz föl rájuk, mint a csizmás kandúr a *Shrek*-ből, és senki sem fog arra gondolni, hogy az ördög parancsának engedelmeskedik – suttogja Drew, ahogy belépünk a hálószobába.

Megfordul, végignézi a folyosón mindkét irányba, majd az ajtótól gyorsan odaszalad a szekrényhez. Figyelem, ahogy átböngészi a szekrény tartalmát, míg végül előhúzza, amit keresett: egy baseballütőt. A vállára emeli, és kidülleszti a mellkasát.

– Ugye, felfogtad, hogy Miss Lippy alig egy kiló? Egy fém baseballütővel akarsz nekiesni? – kérdezem, miközben bemászok az ágyba.

Rollo elhelyezkedik mellettem.

– Hideg, halott szemek, Jenny! Hányszor kell még elmondanom? Te nem félsz a sátántól? Meg akarja enni a lelked! – suttogja hangosan, azzal körbeoson a szobában, es idegesen bepillant az éjjeliszekrények mögé és az ágy alá.

– Ő csak egy kiscica, Drew – sóhajtok.

Drew elindul a fürdőszobába.

Hallom a víz csobogását, röviddel utána pedig Drew káromkodását. Kitisztogatja a macska karmolásának nyomait. Néhány perc múlva visszatér a szobába, az ütőt ölelve és szorongatva.

– Ez a kiscica ma ki akart belezni, mint egy halat. Ha szeretnéd lemegyek, és hozok neked valami fegyvert. Tökre megteszem érted. Bátran szembeszállók annak az emberölőnek a haragjával, csak hogy te biztonságban alhass ma – mondja komolyan. – Valószínűleg simán eljutok a konyhába a bal kéz felőli első fiókgig, és szerzek egy húsvágó kést, ha még időben kiosonok, és fedezékben tudok maradni, amíg vissza nem érek a laktanyába anélkül, hogy megkockáztatnék egy újabb támadást – suttogja magában.

Amikor úgy beszél, mint az apja, akkor már tudom, hogy elment az esze.

– Drew, hagyd abba! Nem kell fegyver, és te sem indulsz háborúba, a francba! Te jó ég! Ugye, nem akarsz azzal a baseballütővel aludni? – kérdezem, látva, hogy még akkor is szorongatja a fegyvert, amikor bemászik a takaró alá.

– De bizony igen! Nem hagyom, hogy ez a valami rettegésben tartsa a családomat. Felfegyverkezve fekszem le, készen arra, hogy bármi áron, de megvédjem azokat, akiket szeretek. Nem láttad a gonoszt ennek a lénynek a szemében, amikor rádöbentem, hogy kidobtam őt a hóba, és gyorsan kinyitottam az ajtót, hogy beeressem. Valósággal berepült, Jenny! Kiugrott a hóból, és RÁM REPÜLT! Sugárzott a halál a szeméből! Csupa hó volt, és habzott a szája. Szerintem a szeme is vérben forgott – mormogja Drew.

Ötletem sincs, mit mondhatnék ennyi eszelős hablatyra, ami elhagyja a száját. Amint a másik oldalam-

ra fordulok és elhatározom, hogy csak hagyom, hadd mondja, levegő után kapkodva felpatt az ágyból.

_ Hallottad? – suttogja olyan halkán, hogy alig halom, mit mond.

– Mit? – kérdezek vissza.

– CSITT! Hallgasd! – förmed rám.

Ingerülten sóhajtok, igyekszem meghallani azt a valamit, amit Drew hallani vél, bármi legyen is az.

Már éppen szólásra nyitnám a számat, hogy megmondjam neki, ideje lenne felnőni, amikor meghallom. A nyakamat nyújtogatva próbálok rájönni, mi lehet az. Olyan, mint valami hamis női hang. Mintha valaki bekapcsolva hagyta volna a földszinten a tévét, vagy valami ilyesmi.

A hang egyre hangosabb. Közeledik. Most már biztos, hogy női hang, és úgy beszél, mint azok a Valerie lányok. *„Tudod, mint azaz izé, tejjé ég, annyira cuki!”*

– Istenem, ez olyan, mint *Az elmúlt karácsonyok szelleme!* Ez a mi hangunk lenne, ha a nyolcvanas években születtünk volna? De akkor az elmúlt karácsony lenne, vagy karácsony vissza a jövőbe? Nem akarom látni magamat visszamenni a jövőbe! Nem állok erre készen! – zokog Drew halkán.

Oldalba bököm a könyökömmel, és elhallgatok.

Mi a fene van a folyosón?

Várakozva fülelünk az ágyon. Most már kicsit örülök, hogy Drew úgy döntött, baseballütővel alszik. Bár azt nem hiszem, hogy azzal sikeresen megküzdhetne a kísér-

tettel, de legalább nem hazudott, amikor azt mondta, megtesz bármit, hogy megvédjen minket.

Hirtelen egy vörösén izzó szempárt pillantunk meg a küszöbön. Teljesen ellentétes reakciókat vált ki belőlünk a ránk meredő, hatborzongató szemek látványa. Nekem hamar leesik a tantusz, és gyorsan rájövök, honnan ered a lányos hang és kié a vörös szempár.

Drew azonban épp az ellenkezőjét teszi annak, amire néhány perccel ezelőtt tett fogadalmat.

– A SZENTANYA HÁNYÓS VÖDRÉRE MONDOM!
EZ MISS LIPPY! MÉG TÖBB VÉRT AKAR! – üvölti Drew, azzal a földre dobja a baseballütőt, kipattan a takaró alól, feláll az ágyon és átrohan rajtam, a lábamra is rálép, ahogy sietve elmenekül.

Mielőtt felülhetnék, ő már átvág a szobán, és bezárja magát a fürdőszobába.

– Nahát, Drew! Nagyon kedves tőled, hogy mindent megteszel azért, hogy megvédj minket! – kiáltom utána a fürdőbe, azzal kilépek az ágyból és kicsörtetek a folyosóra, hogy felvegyem Veronica beszélős játékát.

Mindig elfelejti kikapcsolni, miután nem játszik vele tovább, a játék pedig időközönként gondol egyet, és tesz egy kört a házban.

– Jenny! TARTS KI, BÉBI! – kiáltja Drew a fürdőszoba ajtaja mögül.

Megcsóválom a fejem, és úgy döntök, nem árulom el neki, hogy rájöttem, mi volt a folyosón, és hogy az nem egy kísértet és nem egy vérszomjas macska. Azt hiszem, tökéletes büntetés lesz számára, ha egy éjszakát a fürdő-

szoba hideg kövén tölt, amiért a házunkat állatkertté változtatta.

Rollo keresi a helyét az ágyon, majd végül összegömbölyödik a lábam hajlatában, Miss Lippy pedig, aki szinte végig az ágyon feküdt Drew mellett, mialatt ő önkívületben üvöltözött és észre sem vette a macskát, most odasompolyog Rollo mellé, es lefekszik, az állát a kutya hátára fektetve.

Drew hangjára alszom el, aki a fürdőszoba ajtaján túlról motyog valamit arról, hogy a kismacskáknak gyilkos agyaraik vannak.

6.

Folyékony bátorság

– Felhívjuk a fiúkat, mi van velük? – kérdezem Claire-t.

– Az elmúlt félórán harmadszor teszed föl ezt a kérdést. Ha nem fogod be a szád és nem kezded élvezni a csendet és a nyugalmat, nyakon váglak.

Drew, Carter és Jim a mi házunkban van a hét gyerekkel, mi pedig Liz és Jim házában. Nem tehetek róla, ideges vagyok. Először hagytuk a pasijainkat egyedül a gyerekekkel, és így egyedül kell megfékezniük az üvöltözést és a sírást. Csak mi tudnánk lenyugtatni őket, amikor majd meglátják, mennyi kaki jön ki ennyi gyerekből egyszerre.

– Mi lesz, ha megsérül valamelyikőjük?

Claire a szemét forgatja.

– Ne aggódj, Gavin fel tudja hívni a mentőket, ha azok az idióták, akikhez hozzámentünk, megsérülnének.

– Én a gyerekekről beszélek. Mi van, ha *közülük* sérül meg valaki.

– *Tudom*, hogy a gyerekekről beszélsz! Csak próbálom neked megkönnyíteni. Szóval, könnyebbülj már meg, bassza meg.

Claire és Liz akcióba lendült, aminek a címe: *Tettesd, amíg el nem hiteted*. A küldetésük célja: helyrehozni azt,

ami elromlott a szexuális életünkben Drew-val. Én persze továbbra sem értem, miért kéne bármit is tettetnem. Sosem csináltam ilyet Drew-val. Kitalálták, hogy meg kell nézmem a tettetős filmek Szent Grálját, úgyhogy a délutánt a *Harry és Sally* megtekintésével töltjük.

– Nem hiszem el, hogy te még soha nem tetteted az orgazmust Drew-val. Ez hogy lehet? – kérdezi Liz, miközben bedugja a DVD-t a lejátszóba, és elindítja a filmet.

– Drew nagyon odaadó szerető, mindig gondoskodik arról, hogy én élvezzek el először. Ha meg mégsem úgy lenne, akkor előveszi valamelyik játékomat. Ha meg az sem működik, akkor még mindig ott van a nyelve.

– Jó, elég, hagyd abba! Ha folytatod, elhányom magam! – tiltakozik Liz.

– Pedig igaz. Drew mindkét kezével egyformán ügyes, és a nyelvét is jól használja mindkét irányba.

– Ó, istenem, kérlek, állítsd le az örületet! – kiált fel Liz.

– Na és, olyankor mit csinálsz, amikor egyszerűen túl fáradt vagy a szexhez, de ő mégis rágja a füledet? – kérdezi Claire.

– Hát, megmondom neki, hogy túl fáradt vagyok a szexhez, aztán a másik oldalamba fordulok, és elalszom.

Mindkét nő rám bámul.

– Mi az? Ezzel mi a baj? Ez az igazság. Nem fogok hazudni neki.

– Pedig ebben az esetben feltétlenül hazudnod kéne. Valószínűleg azt hiszi, hogy már nem kívánod őt – magyarázza Claire.

Őszintén szólva, egy részem tényleg nem bánná, ha Drew azt hinné egy percre, hogy már nem kívánom őt. Úgy kell neki azok után, amit Billy születése után hat hét-tel tett.



– ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!

Drew rikoitozására riadtam, majd villámgyorsan felültem az ágyban, ő is felült, rázta a hideg és a szemét dörzsölte.

– Jól vagy? – kérdeztem ásítva, és megnéztem, mennyi az idő.

Billy egy óra múlva valószínűleg éhes lesz, és felébred, hacsak Drew nem ébresztette fel őt máris az ordibálásával.

– Nagyon rosszat álmodtam. Istenem, borzasztó volt! Agyarai voltak és megpróbált felfalni, én pedig kiáltani akartam, de az leharapta a nyelvemet! Ó, micsoda borzalom! – jajveszékelt Drew.

– Megint Miss Lippyvel álmodtál? – kérdeztem, majd visszafeküdtem az ágyba, és a vállamra húztam a takarót.

Drew idegesen pillantott le rám és a körmeit rágicsálta.

– Nem tudom. Elfelejtettem. Szexeljünk! – Azzal Drew máris a párnára ejtette a fejét, átkarolt és magához húzott.

Elkezdte a nyakamat csókolgatni, és esküszöm, hal-
lottam, ahogy azt motyogja: „Sikerülni fog, csak ne gon-
dolj az agyarakra!”

– Drew, nem biztos, hogy ez jó ötlet. Szerintem még
korai – mondtam.

Tudtam, hogy már nem lenne korai. Aznap volt pon-
tosan hat hete, hogy Billy megszületett. Azon a napon
kezdhattünk volna el hivatalosan is újra szexuális életet
élni. Amíg Drew azzal volt elfoglalva, hogy végigcsókolja
a bőrömet a nyakamtól a mellemig, a válla fölött az éb-
resztőórára pillantottam, ami az ő oldalán állt az ágy mel-
lett.

*Ha most azonnal elalszom, még ötven percet alhatok, mie-
lőtt Billy felébred.*

– Gyors leszek, ígérem! – vágta rá Drew cuppogva,
mialatt lehúzta a trikómat.

Fedtlenné vált az egyik mellem, Drew pedig elkezd-
te csókolni és szívoogatni a telt halmot.

– Légy óvatos, lehet, hogy szivárogni kezd – figyel-
meztettem.

Amióta elkezdtem szoptatni, a legkellemetlenebb
helyzetekben kezdett szivárogni a tej a cicimből, es ez a
mostani bizony elég kellemetlen helyzet lett volna.

Drew azonnal megállt, a mellbimbóim fölött lihegő
szájjal.

– Óriási dilemma, basszus! Tudom, hogy vissza kéne
fognom magam, mert ez végül is bébiétel, de a bennem
élő perverz állat meg akarja ragadni, mint egy zacskó
kekszet, és csak habzsolni – vallotta be.

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztettem.

Belemarkoltam a hajába, és felhúztam őt magamhoz.

– Tényleg megengeded, hogy beléd dugjam a farkamat? Remélem, nem szívatsz! A szívem nem bírna – mondta Drew.

– Persze, csináld, csak igyekezz, Billy mindjárt felébred.

Drew ellökte magát tőlem, térdig letolta az alsógatyáját, és mielőtt kettőt pislanthattam volna, már újra a lábaim között feküdt.

– Gyors leszek, ígérem. Mérd az időt! – mondta, és már húzta is le a bugyimat a térdemig. Megmozgattam a lábamat, hogy teljesen leessen a bugyim, és amikor leért a bokámig, elrúgtam.

– Miről álmodtál? – kérdeztem, mialatt Drew megmarkolta ágaskodó farkát, a hegyével végigsimította puncimat és a hüvelyem nyílásához helyezte.

– Szörnyű volt. A puncid szörnnyé változott. Ugyanúgy nézett ki, mint amikor Billyt szülted, kivéve, hogy most fogai es izzó, vörös szemei is voltak, és le akarta rágni az arcomat, szaftos és lifegős volt, es egy csomó felesleges bőr lógott róla – magyarázta, miközben belém tolt a farka hegyét, és felnyögött.

A vállára tettem a kezemet, és egy kicsit eltoltam magamtól.

– Te most viccelsz, vagy komolyan beszélsz?

Megállt, és fájdalom futott végig az arcán, amikor rájött, hogy megakadályoztam, hogy mélyebbre hatoljon belém.

Drew nem képes hazudni nekem, még a legapróbb dolgokról sem. Láttam, hogy azon tanakodik, hogy őszintén válaszoljon-e a kérdésre.

– Hát, ööö... komolyan.

A vállára tettem a kezemet, és teljes erőmből ellöktem magamtól.

– Tényleg? A PUNCIMRÓL vannak rémálmaid? – kiáltottam rá. Feltámaszkodott a térdére, miközben a farka még mindig előremeredt és egyenesen rám mutatott.

– Ne haragudj! Nincs ráhatásom arra, hogy miket álmodok. Nem az én hibám! – ellenkezett.

– De igen! Ha azt gondolod, hogy a puncim szaftos és lifegős! – vágtam vissza kiabálva.

A takaró alatt megkerestem a bugyimat, és gyorsan visszahúztam.

– Ne! Kérlek! Szükségem van egy dugásra! – vinnyogott Drew, de dühösen hátat fordítottam neki, miután teljesen felhúztam az alsóneműmet.

Éreztem a matrac mozgását, majd Drew hasának melegét, ahogy a hátamhoz simult és az állát a vállamra tette. Reméltem, hogy valami igazán frappáns bocsánatkéréssel áll elő.

– Visszadughatnám a hegyét? – suttogta a fülemben. Ha még mindig fáj a puncid, akkor nekem jó az anál is. Az szuper lenne, nem.

Könyökkel teljes erővel gyomron vágtam. Miközben nyögött nyöszörgött mellettem az ágyban, mint egy kisbaba, az IGAZI babánk hangja felharsant a bébiórból.



Ez az eset hat hete történt. Drew azóta meg sem próbált szeretkezni velem. Nos, a szexhintát nem számolva, azt hiszem. Megbocsátottam neki, amiért ilyen hülye volt, mert hát Drew is csak pasi pasik meg hülyék. De még mindig nem kívánom a szexet, és ezzel el is érkeztünk ahhoz a leckéhez, amit Liz és Claire ma tart nekem

– Nem engedheted, hogy Drew azt higgye, már nem kívánod őt Innen ered az a kifejezés, hogy „*Tettesd, amíg el nem hiteted*”. Ha úgy fogsz hozzá a dologhoz, hogy teteted, mintha akarnád a dolgot, akkor végül visszakerülsz a régi kerékvágásba, és tényleg el is kezded kívánni a szexet.

Vajon Drew tényleg azt hiszi, hogy már nem kívánom őt? Nem akarom, hogy azt higgye!

– Ezt Drew nem fogja bevenni. Azonnal megérezné, ha csak színlelném az orgazmust.

Claire-ből és Lizből kitört a nevetés.

– Te most viccelsz, ugye? Nincs az az isten, hogy valaha is rájöjjön! – közli Liz.

– Ó, hidd el, Drew tudná. Azt mondja, érzi, amikor elélvezek. Azt mondja, olyankor a puncimmal összeszorítom őt. Ha meg nyal éppen, és úgy megyek el, akkor más az ízem alul – magyarázom.

– Mi a francot eszel szex előtt, amit érez rajtad, tiszta benzint? – kérdezi Liz.

– Miért hazudna Drew ilyesmiben?

– Miért ne hazudna Drew ilyesmiben? Szerinted nem kérdez rá minden nő a pasijánál, hogy meg tudja-e állapítani, mikor élvez el? Ezt nem azért kérdezzük mi, nők, mert azt akarjuk, hogy a pasik tudják, milyen isteni érzés ez, és ezzel is tovább növeljük az egójukat, merthogy, ugye, képesek minket a csúcsra juttatni. Azért kérdezzük őket, hogy meggyőződjünk róla, nem tudják megállapítani, mikor élvezünk el. Így amikor csak tettetjük az orgazmust, nem fognak rájönni, érted? Annak ellenére, hogy minden nőnek ugyanúgy épül fel a teste, a pasik válasza elég különböző erre a kérdésre. Ami megint csak azt bizonyítja, hogy fogalmuk sincs a női orgazmusról, azokat a hangokat veszik alapul, amiket ilyenkor kiadunk – magyarázza Liz.

– Carter azt mondja, tudja, hogy mikor élvezek el, mert olyankor felgyorsul a légzésem. Általában azért lélegzek gyorsabban, mert rohadt fáradt vagyok és nem vagyok edzésben, és úgy érzem, hogy mindjárt megáll a szívem – folytatja Claire.

– Jim azt mondja, onnan tudja, hogy el fogok élvezni, hogy rácsapok a seggére, mielőtt csúcsra jutnék. Pedig azért csinálom, hogy siessen végre, mert aludni akarok, vagy mert kezdődik a *Csúcs Séf* – teszi hozzá Liz.

Döbbsen bámulok a barátnőimre, és nem akarom elhinni, hogy ez évek óta így zajlik, és én erről semmit sem tudtam. Soha nem találkoztam olyan nővel, aki színelte volna az orgazmust a férjével. Ennek semmi értelme. Miért mennél hozzá olyaivalakihez, aki nem tud kielégí-

teni? Ugyanakkor Liz es Claire házassága sziklaszilárd, ezért csak lehet valami abban, amit mondanak.

– Na jó, ugorjunk a színlelős részhez, mert tudni akarom, mi is ez az egész.

– Színlelt örömökre szolgál! – feleli Liz szeles mosollyal, es előretekeri a filmet.



Körülbelül másfél óra elteltével az egyik helyi kiskocsmában ülünk, néhány saroknyira Liz és Claire boltjától, és én még mindig nem tértem magamhoz a film után.

– De annyira *valóságos* volt! – ámuldozom.

– Ugye? Azt hinnéd, hogy Billy Crystal tényleg meg-
ujjazta Meg Ryant az asztal alatt – válaszolja Liz, azzal felhajtja a maradék sörét, és int a pincérnőnek, hogy hozzon még egy kört.

Elhatároztuk, hogy mivel gyerekek és férjek nélkül maradtunk kihasználjuk az alkalmat, és iszunk valamit. Na meg a csajok meg vannak győződve arról, hogy egy kis „folyékony bátorság” segít majd a színlelésben, amit ma estére tervezek kipróbálni. Még nem rendeltek nekem ebből az italból.

A pincérnő pár perccel később odajön az asztalunkhoz, Claire és Liz pedig rendel még egy sört.

– Én egy pohár csapolt folyékony bátorságot kérek... de lehet akár egy korsóval is – mosolygok rá.

– Elnézést, megismételnéd? – kéri a pincérnő zavartan.

– Én nem ismerem ezt az italt, a barátnőim mondták, hogy rendeljek ilyen. Ti nem tartotok? Lehet, hogy ez még valami újdonság.

Liz áthajol az asztalon, és a számra tapasztja a kezét.

– Csak hozz neki egy pohárral a legerősebb italotokból!

Claire felnevet, és valamit bepötyög a mobiljába.

– Mi a fenét csinálsz? Ugye, nem rakod ki a Facebookra? Ne merészd! Honnan a fenéből kellett volna tudnom, hogy ez nem egy sörmárka? – méltatlankodom.

– Ami azt illeti, ez nem is rossz ötlet. Kíváncsi vagyok, piacra dobhatnám-e a bolt saját sörmárkáját? „Folyékony bátorság: évszázadok óta segít becserkészni a csajokat” – nevet fel Claire, és vissza dugja a telefonját a táskájába.

A pincérnő visszajön a lányok sörével. Nekem egy kupica rózsaszínes italt hoz.

– Ez micsoda? – kérdezem.

– Everclear egy csepp meggylével – magyarázza, majd elsiet egy másik asztalhoz.

– Óóó, Everclear! Nagyon szép neve van – jegyzem meg, azzal felhajtom az italt.

Azon nyomban köhögni és fulladozni kezdek. A számat legyezem a kezemmel.

– ÉGETI A TORKOM! ÚRISTEN, HOGY ÉGET! – kiabálom érdes hangon, mert úgy érzem, tüzet fogott a torkom.

– Tessék, idd meg ezt! – mondja Claire, és elém tolja a sörét. Három nagy korttyal lehúzó a pohár teljes tartalmát, majd az asztalra csapom az üres poharat.

– Nos, azt hiszem, ma estére bőséges folyékony bátorságot vettél magadhoz! – nevet Liz.

7.

Tettesd, amíg el nem hiteted

SZENT SZAROS KÉTSZERSÜLT! Mivel eteted te ezt a gyereket? – kérdezi Jim mélységes undorral az arcán, amikor odahozza hozzám Billyt, eltartva magától, amennyire csak tudja. – Olyan szaga van, mintha megevett volna egy lehányt és joghurttal leöntött döglött kutyát, aztán kiszarta volna.

Leteszi Billyt az ölembe, és mihelyst levegőhöz jutok, öklendezni kezdek, és vissza kell tartanom a lélegzeteimet.

– Jenny múlt héten abbahagyta a szoptatást, és elkezdte tápszerrel meg gabonapehellyel etetni. Talán attól van.

Carter megrázza a fejét.

– A tápszernek és a gabonapehelynek nem ilyen a szaga. Ez inkább izzadt zacsiszag, svájci sajttal keverve.

Leültetem Billyt a padlóra a lábam elé, és arrébb lépek tőle, hogy levegőhöz jussak.

– Jézusom, ez tényleg borzasztó. Hogy képes mosolyogni? Nem érzi a saját szagát? Ha én ilyen bűdöset szarnék, biztos nem tudnék mosolyogni – mondom.

– Na, de legalább mar nincs benne, amit megevett. Bármi volt is az. Képzeld, micsoda pusztítást végzett az a valami a gyomrában! Billy most biztos azt gondolja. „Há-

la a jó istennek, hogy kikerült belőlem az a szar.” Szó szerint – mondja Jim, és az orrát befogva, öles léptekkel elhátrál.

Hirtelen öt kislány sikolt föl a játszószobában, a ház végében, de úgy, mintha gyilkolnák őket. A tízéves Gavin vigyorogva szalad be a nappaliba.

– Mit csináltál? – kérdezi Carter, mialatt én gázálarc és gumikesztyű után kutatok a pelenkástáskában.

– Semmit – feleli Gavin, és lehuppan a kanapéra. – Ki fingott? Büdös van.

Mindannyian egyszerre mutatunk a kisbabára. Továbbra is sírás és kiabálás hallatszik a játszószobából, de ekkor már inkább azon aggódunk, hogy vajon le fog-e hámlani a festék a falakról a fiamból áradó bűztől.

Veronica ront be a nappaliba, kezében egy fejetlen, meztelen Barbie-val.

Mögötte Carter hatéves kislánya, Sophia, és Jim három lánya, a hatéves Charlotte, az ötéves Ava és a hároméves Molly. Mind jó néhány meztelen és fejetlen Barbie-t szorongatnak a kezükben, az arcuk könnyben ázik.

– GAVIN LEVETTE A RUHÁT MINDEN BABÁNKRÓL, ÉS LETÉPTE A FEJÜKET! – visítja Charlotte.

– Nincs feje a babámnak! – zokogja Ava.

– Ciciket rajzolt a Barbie-mra! – kiabálja Sophia az összefirkált, csonka Barbie-val hadonászva az orrunk előtt.

– Ez igen! Szép munka! Úgyesen eltaláltad a mellbimbó helyét! – dicsérem meg a fiút.

– Ennek mi ez a nagy piros pont a mellkasa közepén, és miért van leborotválva a feje? – kérdezi Jim, ahogy a kezébe veszi az egyetlen épen maradt babát, amit a hároméves Molly ringat.

– Az a harmadik mellbimbója, mert elrabolták az idegenek és kísérleteztek vele. A többi Barbie kiközösítette, és levágták a haját, amikor elaludt – magyarázza Gavin.

A lányok egyre hangosabban bömbölnek. Mindahányukat ki ráz a hideg a hangra, amit produkálnak.

– Ó, istenem, hallgassd el őket! – kérleli Carter.

– LÁNYOK! Nyugodjatok meg! – próbálja Jim üvöltve elérni, hogy meghallják.

Ő, aki a három lányával és a feleségével él egy házban, igazi szakértője a női lényekkel való együttéléssel járó gyötrelmeknek és megpróbáltatásoknak, de még ő is ledöbbszent, milyen hangerővel képesek üvölni a lányok.

A sírás tovább erősödik, mert azt hiszik, hogy Jim mérgében kiabál velük, ez rengeteg takonnyal, hüppögéssel és halálosan komoly toporzékolással jár.

– Ne, ne, ne! Kérlek, hagyjátok abba a sírást! – könnyörög Carter, es letérdel a lányokhoz, hogy egy magasságban legyen velük.

– ANYÁT AKAROM! – bömböli Veronica.

És ezennel kezdetét veszi az öt kislány félórás „ANYÁT AKA ROM!” című műsora.

Ahelyett, hogy felhívnánk a feleségeinket és beismer-nénk, hogy teljesen kicsúszott a kezünkől az irányítás, Carter az anyukáját tárcsázza. Ő azt tanácsolja, hallgat-tassuk el őket valami édességgel, pontosan hat másod-

perccel azután, hogy Carter leteszi a telefont, mindegyik kislány nyalókával a kezében és széles mosollyal az arcán sétál vissza a játszószobába, hogy „fejetlen Barbie hercegnős felvonulást” játsszanak.

A csend és nyugalom pontosan tizenöt percig tart.

Sikeresen kicserélem Billy pelenkáját, épp csak egy kicsit öklendezve, ám aztán mégis behányok a konyhai mosogatóba, mert a kezemre nézve észreveszem, hogy kakis az ujjam. Carter ekkor átveszi az irányítást, cumisüveget ad Billynek, és elringatja. Gavin Carter mellett ül a kanapén és a Nintendójával játszik, amikor váratlanul újra vérfagyasztó sikolyok hallatszanak a játszószobából.

– Hát ezt nem hiszem el! – csattan fel Jim.

Egymás után felkelünk, hogy megnézzük, mi a gond, ám az öt lány egyszerre betódul a nappaliba, mint egy nagy gombolyag. Nekiállunk, hogy közelebbről megvizsgáljuk a helyzetet, és miután végre rávesszük a lányokat, hogy hagyják abba a sírást, és megkérdezzük tőlük, hogy miért mászkálnak összedugott és összeragadt fejjel, rájövünk, hogy kislányoknak felügyelet nélkül tilos nyalókát adni.

– Ó, Szűz Máriám! Mi történt? – kérdezi őket Jim.

A lányok erre egyszerre kezdenek beszélni, és mindegyikőjük előadja a maga verzióját arról, hogy mi történt és ki a hibás. Az egyik egy zsiráfról és egy mobiltelefonról hablatyol valamit, a másik szerint madarak repkedtek összevissza, és a hercegnő kiesett a tornyából, egy harmadik pedig azt állítja, hogy a színes ceruzák beszéltek hozzá és ők vették rá erre.

Kezdek arra gyanakodni, hogy a lányok a nyalóka helyett LSD-t szopogattak a játszószobában, ahelyett, hogy szépen játszottak volna.

Azt hiszem, a zsiráf felhívta telefonon a madarakat, akik meg. csörgették Hamupipóke tornyát, miközben a piros ceruzák leszúrtak valakit, ezért néznek ki fejüknél összenőtt ötös ikreknek. Egész vicces ez a kép, amíg rá nem jövünk, hogy a nyalókákat csak úgy tudjuk kiszedni a hajukból, ha kivágjuk. Márpedig nem lehet úgy belevágni egy kislány hajába, hogy az anyja ne venné észre. Rémülten, tehetetlenül állunk, és nézzük őket.

– Claire meg fog ölni. Születése óta növeszti Sophia haját. Csak igazítani szokta – mondja Carter idegesen, ahogy odalep mögénk Billyvel a vállán, aki még mindig alszik. – Jobb lenne, ha újra felhívnám anyámat.

– NEM! Nem hívjuk fel anyádat. Felnőtt, tőkös férfiak vagyunk, mi is ki tudjuk találni, hogy keveredjünk ki ebből a szarból! – rivall rá Jim.

– KEVERJÜNK SZART! – kiáltja Molly.

– KEVERJÜNK SZART! KEVERJÜNK SZART! KEVERJÜNK SZART! – kántálja az öt lány egyszerre.

– Ez már túlnőtt rajtunk, ember! Nem ússzuk meg élve! – kiáltom Jimnek a hangzavarban.

– Csak egy jó tervre van szükségünk. Hol lehet legközelebb parókat kapni? – kérdezi Jim.

– Ez a legnagyobb baromság, amit valaha hallottam! – hóbörög Carter.

Epekedve nézek Billy re, aki az igazak álmát alussza a káosz közepén, Carter vállán.

Van jobb ötleted, zsenikém? – kérdez vissza Jim.

Üres tekintettel bámulunk egymásra, de egyetlen gondolatunk sem támad, ami biztosítaná, hogy a feleségeink nem kaparják ki a szemünket.

– Adjatok egy ollót, borotvapengét, egy üveg mogyoróvaját és egy védőszemüveget – lép oda hozzánk Gavin.
– Majd én elintézem.



Néhány órával később Jenny sétál be a hálószobába. Én az ágy tetején kiterülve fekszem, és a mennyezetet bámulom.

– Miért lógnak Barbie-fejek a plafonról? – kérdezi, miután bemászik mellém az ágyba, és a hátára fordul.

– Nos, Gavin úgy döntött, hogy a többi Barbie-nak jót fog tenni egy figyelmeztetés. Úgy okoskodott, hogy ha látják, mi történik az engedetlen Barbie-kkal, akkor kétszer is meggondolják, hogy rózsaszín tütüt és lila túsarkút adjanak Kenre, és berakják egy Barbie felvonulásra.

Némán meredünk a plafonról lógó húsz műanyag fejre, amik a hajuknál fogva, cellulusszal lettek a plafonhoz erősítve.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezi Jenny.

– Ágyban. Hosszú nap volt.

Mielőtt befejezhetném a mondatot, Jenny már rajtam ül, közrefogja a csípőmet és a ruhát szaggatja le rólam. Olyan régen vette már át az irányítást, hogy egy pillanattig döbbsen és mozdulatlanul fekszem. Mielőtt egyet

pislanthatnék, már húzza is le rólam a nadrágot és az alsógatyát, majd Hulk Hogan módjára kettészakítja közepén a pólómat.

– Atyaisten! Ez volt a kedvenc pólóm! – kiáltom, es szomorúan pillantok a szétszaggatott szövegre, ami így szolt: *A csajok nem szarral gurigáznak, mind trükkös ribanc – Ghandi.*

Jenny elvonja a száját a mellkasomról, kiegyenesedik ültében, és rám mered.

– Te most komolyan a pólód miatt panaszkodszt?

Jézusom, mi a fene bajom van? Egyáltalán, miért beszéllek???

– Nem, nem nem! Csináld csak! Istenre kérlek, folytasd!

Jenny visszatér ahhoz, amit csinált, és a mellemet végigcsókoltatva az egyre duzzadó szerszámomhoz dörzsöli az ágyékát.

Megragadom a csípőjét, és segítek neki gyorsabban mozogni a farkamon.

– Még mindig rajtad van a ruhád – nyögdecselem, mialatt ő végignyálja a nyakamat és szívogatni kezdi a fülcimpámat. Ó, SZENT CUKORSÜVEG!

A csípőm megrándul, ahogy Jenny nyelve körbeszalad a fülemlen. Jenny hirtelen elhúzódik tőlem. A szája elvesztése miatt felnyögök, de aztán látom, hogy felül és leveszi a pólóját. Káprázatos mellei majd kibuggyannak fekete csipke melltartójából, és azonnal mágnesként vonzzák a kezemet. A tenyerembe helyezem és megfogom őket. A közelébe sem engedett az ikreknek azóta,

hogy szoptatni kezdte Billyt, ráadásul én még azt a bizonyos megjegyzést is tettem a tejről és a kekszről. Úgy érzem magam, mint egy kábszeres, aki több hónapnyi önmegtartóztatás után újabb adaghoz jut. Legszívesebben sírnék, mint egy csecsemő, ahogy Jenny telt kebleit a kezemben tartom. Érzem, hogy a mellbimbói megkeményednek a csipke alatt, és eszembe jut, hogy lehet, nem fogom addig húzni, hogy rendesen kiélvezhessem ezt a pillanatot.

Jenny fölém hajol, újra szívogatni kezdi a fülcimpámat, és még erősebben dörzsöli hozzám a csípőjét. Nagyokat nyög és liheg a fülemben. Forró lehelete hatására arról a tényről is megfeledkezem, hogy még mindig rajta van a szoknya, meg a bugyija, és én még mindig nem vagyok benne. Magam is gyorsabban mozgatom a csipőmet a lábai között, és ekkor Jenny kimondja azokat a szavakat, amik olyan erővel bírnak fölöttem, hogy a másodperc törtrésze alatt képes vagyok elélvezni tőlük.

– Félix szeretne dorombolni Buckkal.

Igen, nevet adtunk a nemi szerveinknek. Perelj be, ha nem tetszik!

Jenny egyre gyorsabban és gyorsabban mozgatja a csípőjét. A farkam nekidörzsölődik pamut alsóneműjének, és nagyon szeretnék már odanyúlni, félrehúzni a bugyiját és beléhatolni, de érzem, hogy mindjárt elmegyek, és túlságosan szorítom a csípőjét ahhoz, hogy utat csináljak magamnak.

Mielőtt bármit tehetnék, összerándulok, rángatózom, és belespiccelek Jenny fehér pamutbugyijába és a szoknyájába.

– Bassza meg! Szent ráksaláta! – kiáltom, megfeszülve az orgazmus csúcsán, begömbített lábujjakkal.

– Máris elmentél? – kérdezi Jenny.

– Ne haragudj! IGEN! Ó, a francba, IGEN!

Jenny tovább mozog előre-hátra rajtam, amikor váratlanul maga is izgatottan kiáltozni kezd.

– Ó, istenem! Én is elmegyek! Ó, igen, igen, igen! – kiáltozza, ahogy ott ül rajtam és ide-oda dobálja a fejét. – ÓHHH, ÓÓÓH!

Mozdulatlanul fekszem, mert még mindig nem értem, mi a fene folyik itt: Jenny a meztelen mellkasomat csapkodja és a fejét összevissza dobálja, hosszú hajával az arcomba csap, miközben a világtörténelem leghosszabb orgazmusát produkálja.

– IGEN! IGEN! IGEN! IGEN! ÓHHH, IGEN, IGEN, IGEN!

Teljesen le vagyok nyugözve attól, hogy Jenny ilyen hosszan élvez. A péniszem már kezd lelohadni, és a puncija még csak hozzá sem ér. A puszta levegővel kefél.

– IGEN! IGEN! NE HAGYD ABBA! ÓÓÓH, IGEN!

Mit ne hagyjak abba? Ne hagyjam abba, hogy itt fekszem és azon gondolkodom, hogy mégis hogy a francba történhet meg mindez?

Végül mozdulatlaná dermedve, zihálva és elégedetten sóhajtozva rám rogyik.

Alig pár másodperc múlva Jenny kiegyenesedik, le-
száll rólam, és már ott is áll az ágy mellett. Hozzám hajol,
és megcsókolja az arcomat.

– Fantasztikus volt. Megyek, megnézem a gyerekeket
– mondja, azzal kísétál a szobából, én meg ott maradok
az ágyon fekve, szétszaggatott pólóval, deréktól lefelé
meztelenül, hervadt pöccsel a combomon, miközben
húsz Barbie-fej néz rám rosszallóan.

És ekkor a folyosó végéről Jenny felkiált:

– Mi a fene történt Veronica hajával?!

8.

A nagy Szvámi

KÉT HETE HAJTOTTAM VÉGRE AZ ELSŐ „Tettesd, amíg el nem hiteted”-kísérletet Drew-val, ami szerintem elsőpró sikert aratott. Megmutattam neki, hogy még mindig kívánom őt. Remélem, ezzel beéri arra az időre, amíg visszanyerem a libidómat. Némileg kételkedtem a tekintetben, hogy elég jó volt-e az alakításom, féltem, hogy Drew talán megsejtette, hogy csak színleltem az orgazmust, de aztán a lelkemre beszéltem, és úgy döntöttem, én vagyok az aranytojást tojó tyúk.

Megkértem Lizt, hogy játssza le azt a jelenetet a *Harry és Sally*ből hétszer, aztán Claire kért meg, hogy játsszam el a jelenetet, hogy meggyőződhessen róla, jól megtanultam a leckét.

– Ne hagyd nyitva a szemedet! Egyből elárulod magad, ha olyan unottan bámulsz magad elé – jelentette ki Claire.

Hátrahajtottam a fejemet, lehunytam a szememet és hangosan felnyögtem.

– Ez milyen volt?

– Úgy hangzott, mint egy haldokló macska. Ami megpróbálja elkapni a hópelyheket. Húzd vissza a nyelved, és csukd be a szád! – rótt meg Liz.

– Éld bele magad! Képzeld el, hogy valaki azt mondja, ma éjszaka tizenkét órát alhatsz egyfolytában, megszakítások nélkül – utasított Claire.

Teljes önkívületben felüvöltöttem, és olyan szavakat kiabáltam amikről azt sem tudtam, hogy ejtik.

– Azta, ezt jól elkaptad! – ámult el Liz.

– Igen, azt hiszem, megtaláltuk a gyenge pontodat. Csak képzeld azt, hogy alszol, miközben Drew-val keféltek – nevetett Claire

– Tudjátok, mielőtt Billy megszületett, nagyon izgalmas szexuális életünk volt, soha nem kellett az alvásra gondolnom. Egyszer még egy háziszexvideó-versenyben is bekerültünk a döntőbe. A verseny szabályai szerint négy kelléket is használnunk kellett, két élőlényt, egy gázüzemű kézi szerszámot és egy olyan kábelt, amivel az autókat lehet bebikázni – magyaráztam.

– Tényleg jó lenne, ha nem osztanád meg velünk az ilyesmiket – fanyalgott Liz. – De viccen kívül. Csináld pontosan ugyanúgy, ahogy az előbb csináltad, és minden a legnagyobb rendben lesz.

Minden rendben is *volt*, ha én mondom. Viszont nem értem, miért viselkedik Drew még mindig furcsán. Azt gondolná az ember, hogy mivel élélvezhetett, jobb kedvre derül. Hiszen elment anélkül, hogy szexeltünk volna. Ez azért elég jó, nem? És mivel azt hiszi, hogy sikerült engem is kielégítenie, ennek jót kellett volna tennie az önbizalmának. De Drew lehangolt, szomorú, és napok nem tett olyan megjegyzést, hogy szívesen megdöngetne a konyhaasztalon. Valami biztosan bántja.

Felhívtak minket a szomszédok, hogy meghívjanak egy kis kerti partira ma estére, és én elfogadtam a meghívásukat. Évek óta itt lakunk, és semmi közös programunk nem volt még velük. Nagyon komoly, mélyen valóságos házaspár, mi pedig messze nem vagyunk azok.

Mielőtt terhes lettem Billyvel, Liz rendezett egy szexjátékos bulit nálunk a hátsó udvarban. Az asszony éppen a kertben dolgozott, és látta, hogy harminc nő vibrátorokkal hadonászik és felfújít óvszereket durrantgatnak úgy, hogy egyik a másik mögé állt, szorosan átölelte a partnerét, az óvszert pedig addig nyomták össze kettőjük között, amíg az ki nem durrant. Az óvszerek teli voltak testápolóval, és amikor kidurrantak, mindenki sikoltozva dobálta egymást a vibrátorokkal.

Biztos vagyok benne, hogy ezért rohan be hanyatt-homlok a házba mindig, amikor meglátja, hogy kint vagyok az udvaron.

Derült égből villámcsapásként ért, hogy áthívtak magukhoz, de gondoltam, ebből nem lehet baj.

Ha másban nem is, abban biztosan tudnak segíteni, hogyan kommunikáljunk jobban Drew-val. Mégiscsak vallásos emberek. Biztosan tudják, hogyan kell beszélni a másikkal, és hogyan lehet egy házasságot életben tartani. Lefogadom, hogy néhány jó tanáccsal is tudnak szolgálni.

– Kreténék áthívtak magukhoz?

– Megtennéd, hogy nem nevezed így őket? – szólok Drew-ra, mialatt egy rózsaszín masnis csatot teszek Veronica hajába.

– Mi az a kjetén? – kérdezi Veronica.

– A szomszédban lakó őrültek – feleli Drew, aki éppen egy rugdalózót vesz elő Billy fiókjából, amin a következő szöveg áll: „Tojok a cicikre és az anyatejre. Inkább adj egy sört!”

– Nem. Szó sem lehet róla! Nem fogod azt ráadni.

Odalépek, és kikapom a kezéből a rugdalózót. Visszarakom a fiókba, és keresgélni kezdek Billy ruhái között az alkalomhoz jobban illő darabot.

– Hogy lehet az, hogy nincs egy rendes ruhája ennek a gyerekeknek?

– Miről beszélsz? Ez MIND rendes ruha! – háborog Drew, és felmutat egy piros kezeslábast, amire az van írva: „A csúnya emberek karjában mindig bekakilok.”

– Ezek rendes emberek, akik meghívtak magukhoz egy kellemes vacsorára. Jó lenne, ha rendes ruhát viselne Billy – jelentem ki, azzal tovább kutatok a fiókban.

– Fúj! A rendes az olyan béna – vágja rá Drew.

– A kjetének olyan bénák! – teszi hozzá Veronica.

– Úgy van! Csapj bele, kisanyám! – kiált fel Drew, és odatartja Veronicának a tenyerét, hogy belecsaphasson.

A fiók legalján találok egy pólót, amin az áll: „Kakálás folyamatban”, alatta egy csíkkal, ami mutatja, hogy már negyvenöt százaléknál jár a dolog.

– Be kell érnünk ezzel. Felöltöztetnéd Billyt? – Kiterítem a pólót és egy falatnyi farmert. – Én addig megigazítom a hajam. És te is vegyél fel másik pólót! Nem jöhetsz olyanban, amin Jézus van meg a síró Szűz Mária, és az a felirat, hogy: „Mi van már megint?!”

– Ezúton szeretném közölni, hogy én ezt elhibázott ötletnek tartom! – kiáltja Drew, ahogy kimegyek a szobából.

– Vettem az akadást! – kiáltom vissza.



– Figyelem, emberek, kezdődik a játék!

Hét másodperccel azután, hogy végigsétáltunk az udvarunkon és betettük a lábunkat a szomszédék hátsó udvarára, rájöttem, hogyan hibát követtem el.

Ez nem egy laza összeröffenés lesz a szomszédokkal, akikkel összehaverkodunk és remélhetőleg ötletet is méríthetünk tőlük, hogyan újítsuk meg a házasságunkat. Ez bizony a szürkületi zóna, és innen nem jutunk ki élve. Bokáig érő farmerszoknyát viselő nők vesznek minket körül, akik befonva hordják a seggig érő hajukat. És ezek imádkoznak vacsora előtt, vacsora közben és vacsora után is. Olyan sokat imádkoznak, hogy szinte látom magam előtt Jézust, ahogy ott ül az egyik fehér felhőpamacsoson, és azt mondja: „Ó, az apám szerelmére, fogjátok már be! Az első tizenegy alkalommal is hallottam, mit akartok.”

Drew folyton bökdös és gúnyosan horkantgat mindig, amikor valaki így szól: „Hajtsunk fejet és adjunk hálát!”

– Ha észreveszed, hogy rituális öngyilkosságra készülnek, meg ne idd a Kool-Aidet, csak fogd a kölyköket,

és futás! – súgja a fülembé Drew, amikor mindenki a terasz közepére húzza a székét egy kört alkotva.

– De én szeretem a Kool-Aidet. A szőlős a kedvencem – suttogom vissza zavartan.

– Sorban, egymás után mindenkinek mondania kell egy kínos történetet! – jelenti be a háziasszony.

– Ennek nem lesz jó vége – mondja Drew halkán.

Könyökkel oldalba bököm, amikor az egyik farmer-szoknyás nő mesélni kezd egy történetet, hogy a férje egyszer megtréfálta, mert ő egy pohár szőlőlevet kért tőle, a férfi meg egy pohár szilvalevet adott neki.

– Ó, és piccs... páccs, puccs! – kiált fel Drew hangoosan, miközben körülöttünk mindenki nevet.

Nem egyszerű vigyázni a nyelvünkre az este során, de Drew kivételesen észreveszi magát, mielőtt valami ocsmányság hagyná el a száját.

– Ez nem kínos, ez csak szomorú – suttogja Drew. – Ugye, vágod, hogy minden rólunk szóló kínos történet azzal végződik, hogy valamelyikünk meztelen?

Szerencsére, mire a kör feléhez érnek, a társaság tagjai kezdenek kifogyni a kínos történetekből, így fellélegzem, nem kell szalonképes verziót fabrikálnom arról az esetről, amikor nyalókával és csokoládéöntettel kísérleteztünk, aminek az lett a vége, hogy hajszárítóval kellett felolvasztanom a Drew combjának a belső feléhez fagyott nyalókát.

– Na és, hogy ismerkedtetek meg? – kérdezi az egyik férfi, mire minden szempár felénk fordul.

Kétségbeesetten Drew-ra nézek, mert fogalmam sincs, hogy magyarázzam el ezeknek az istenfélő embereknek, hogy mi egy szex- játékos buli után találkoztunk.

– Hm, nos... nekünk vannak közös barátaink. Akiknek van egy boltjuk, ahol... Tupperware edényeket árulnak – hebegtem. – Az egyik ilyen Tupperware bulin találkoztunk.

Mindenki mosolyogva bólogat, Drew pedig kuncog.

– Igen, NAGYSZERŰ Tupperware-eik vannak. Minden elképzelhető formában és méretben. Jenny is szereti a jó nagy Tupperware-eket – mondja horkantva.

– Ó, én is imádom a Tupperware-t! – kiált fel az egyik nő izgatottan. – Mindennap használom. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle!

Én csak mosolygok, bólogatok, és próbálom telepatikusán rávenni Drew-t, hogy fogja be.

– Az óriás Tupperware-t vagy az iciripicirit szereti használni? – kérdezi komolyan Drew.

– Mindkettőt egyszerre! – szól közbe egy másik nő.

– Azt meghiszem! – mosolyog bólogatva Drew, és a nőre kacsint.

– A férjem a munkába is Tupperware-rel jár, és mindenki azt kérdezi tőle, hogy a Tupperware-e a jobb, vagy a GladWare. Mindig azt mondom nekik, hogy a Tupperware mindenhova befér, és még a házi kedvencekhez is lehet használni őket – mondja valaki.

– Nahát, ez egy kissé felkavaró, de ahogy magának tetszik – feleli Drew.

– A GladWare a szegény ember Tupperware-e, én ezt mondom – veti közbe az egyik férfi.

– Ámen, testvér! – kiáltja Drew válaszul.

Erre a körből mindenünnen „ámen”-eket kezdenek mormogni, nekem pedig a tenyerembe kell rejtenem az arcomat, mert nem tudom, sírjak vagy nevessek.

– A Tupperware mentette meg a házasságunkat – nevet az egyik nő. – Mielőtt bevásároltam volna Tupperware-ből, Steve műanyag zacskókat használt, és mindenhova kifolytak a dolgai. Olyan rendetlenséget csinált!

– Ha-ha! Nahát, Steve! Nézzenek oda, kifolyatni a dolgait mindenfelé. Maga nagyon rossz fiú! – szól oda Drew a mellette ülő férfinak.

– Elmentem egyszer egy Tupperware-es estre, ahol egymásnak adogatták a különböző méretű holmikat, majd a végén meg is lehetett venni azokat. Nagyon egészségtelennek tűnt ez nekem. Mindenki megérintette és összefogdosta a Tupperware-eket, aztán azt várták, hogy majd hazaviszem és használom? – kérdezi egy nő undorral az arcán.

– Ó, de hát van hozzájuk speciális tisztítószer! – jegyzi meg Drew

– Figyelem, van egy ötletem! – mondja Steve, aki „mindenhova kifolyatta a dolgait”. – Drew rendes fickónak tűnik. Lefogadom, hogy szívesen játszaná a Nagy Szvámít.

Kitörő nevetés és heves bólogatás fogadja a javaslatot. Hozzá is fognak átrendezni a székeket, míg végül csak kettő marad a kör közepén, egymással szemben.

– A Nagy Szvámi? Még sosem hallottam ilyen nevű játékról – mondja Drew.

– Ó, nagyon jó móka lesz! Meg kell próbálni megcsinálni mindent, amit a Nagy Szvámi tesz. Eddig még senkinek sem sikerült legyőzni – mondta Steve izgatottan.

Az egyik férfi helyet foglal az egyik széken, a kör közepén, páran pedig intenek Drew-nak, hogy üljön a vele szemközti székre.

– Elő azzal a Nagy Szvámmal! Szétrúgom a se... jháját! – kiáltja Drew, miután még időben észbe kap.

– Jó, akkor Eric lesz a Nagy Szvámi – közli Steve. – Csak annyit kell tennie, Drew, hogy utánozza, amit ő csinál.

Fogalmam sincs, mire megy ki a játék, de elég ártalmatlannak tűnik ahhoz, hogy Drew ne kerüljön bajba a mocskos szája miatt, és talán még a sikeres házassághoz is lesz valami köze. Eric „V” alakot mintázva felemeli mindkét karját, Drew pedig utánacsinálja. Eric ekkor megérinti az orrát, Drew megismétli.

– Haver, ez nagyon könnyű! A Nagy Szváminak anynyi! – rikkantja Drew, miközben Eric minden egyes kézmozdulatát utánozza.

Egyre biztosabban érzem, hogy jó vége lesz ennek az estének, még akkor is, ha nem kapunk hasznos házassági tanácsokat.

Mivel Drew nekem háttal ül, nem látja, hogy az egyik nő, akinek valami van a kezében, mögé oszon. Nem tudom, mi az, mert rejtegeti, de a körben mindenki kuncogni kezd, amikor meglátják.

A Nagy Szvámi, Eric, tesz még néhány karmozdulatot, amit Drew megismétel, majd hirtelen felugrik a székről. Drew azonnal követi a mozdulatot, és ekkor a nő Drew székére teszi azt a valamit, amiről már látom, hogy egy nagy, nedves törülköző.

Eric fürgén visszaül, Drew pedig követve a példáját, lehuppan, bele a nedves törülközőbe és a rajta lévő víztócsába a széken. Azonnal újra felpattan, és forgolódva igyekszik megnézni, mi van a hátsóján, miközben körülöttünk mindenki a hasát fogja a nevetéstől.

– AZT A MOCSKOS KURVA ÉLETBE! MI A BÜDÖS ISTENFASZA TÖRTÉNT?!

Szinte látom magam előtt Jézust a vattapamacs felhőjén, ahogy elvörösödve néz le ránk, csóválja a fejét, és azt mondja: „Lehetett volna több eszetek, mint hogy az én népemmel akarjatok keveredni. Átbasznak benneteket, kivétel nélkül mindig.”

Gyorsan összeszedjük a gyerekeket, megköszönjük a meghívást, es biztosítjuk őket arról, hogy csodálatosan éreztük magunkat.

Drew még visszaszól, hogy el kell mennünk, mert Billynek nagyon heves hasmenése van, Veronica pedig torkaszakadtából énekelni kezd:

„SZAR, KAKI, HASMENÉS. SZAR, KAKI, HASMENÉS!”

Drew egészen hazáig pufog.

– Az a kibaszott, hülye gyökér Szvámi! Ha megint meghívni szétrúgom a seggét!

Nem mernék mérget venni rá, hogy a közeljövőben újra meghívják.

9.

Nagy szopás

NEM TUDOM ELHINNI, HOGY MEG SOHA NEM JÁTSZOTTAD a Nagy Szvámit! Csalódtam benned, hogy bedóltél egy ilyen ócska trükknek!

Apám, az idősebbik Andrew, sajnálkozva csóválja a fejét. A helyi kocsmában sörözünk és a Browns-meccset nézzük. Meghívtam apámat, hogy fejtse ki nekem a Jennyvel kapcsolatos véleményét, és hogy kipuhatoljam, lenne-e kedve a feleségem után szaglászni néhány napig. Mostanra nem vagyok benne száz százalékgig biztos, hogy táppénzcsalásra játszik, mert miután megsérült a bokája, másnap már nem sántikált, de élek a gyanúperrel. Valami búzlik a kertvárosban, és az nem az én herezacskóm.

– Megkérhetnélek, hogy ne térjünk el a tárgytól? Akkor számíthatok rád, vagy sem? – kérdezem, és intek a csaposnak, hogy hozzon még egy kört.

– Fiam, én már huszonnégy...

– Harmincnégy – javítom ki.

– Harmincnégy éve támogatlak. Ezután sem foglak cserben hagyni, katona! Rátapadok, mint légy a friss szarra. Egy lépést sem fog tenni anélkül, hogy arról én ne tudnék. Imádom a reggeli törvényszegés szagát!

Apám lelkesedése, hogy most talán rajtakaphatja a feleségemet valami aljasságon, nem sokat lendít a kedvemmen.

Apám kiképző őrmester volt a Tengerészgyalogságnál, amíg híre nem ment, hogy milyen egy rohadt agresszív szemétláda is valójában. A hadsereg elég nehezen talált újoncokat, akiket hozzá oszthatott volna be, mert senki nem akart az a srác lenni, aki elsírja magát, miközben apám az arcába üvölt. Korán nyugdíjba vonult hát, és magánnyomozó irodát nyitott. Sajnos a kiképzőtiszti mentalitása mit sem változott.

– Tudnom kell, hogy számíthatok-e a támogatásodra, bármit is kelljen tennem, hogy kiderüljön az igazság. Megértetted?

– Igen, uram – mormogom.

– Mondd még egyszer, de úgy, mintha lennének golyóid, te anyámasszony katonája!

– IGEN, URAM! – kiáltom.

Apám hátba vág és közli, hogy még aznap este elkezd a felderítést, amikor Jenny állítólag elintéz pár dolgot munka után. Végig a Browns-meccs alatt azt magyarázza, hogy megpróbálja hazugságon kapni Jennyt. Nagyon kellemetlenül érzem magam amiatt, hogy a feleségem háta mögött szervezkedek, de meg kell tudnom, mi a baj, hogy rendezhessem a dolgokat.

A meccs után elválnak útjaink az apámmal. Beülök az autómba, és bekapcsolom a rádiót. Az *I Would Walk 500 Miles* szól a rádióból, mire azonnal felidéződik bennem

az a hat évvel ezelőtti nap amikor Jennyvel először randiztunk.



– Lehet, hogy túl sokat ittam – vallottam be Jennynek széles mosollyal. miközben a székeyen ülve hintáztam a székek két hátsó lábán.

Jenny visszamosolygott rám, és a káprázatos mosolyától elvesztettem az egyensúlyomat, a két karommal körözve próbáltam visszalendülni előre.

Jenny azonnal kinyújtotta a kezét, megfogta a pólóm elejét és visszarántott. Ahogy visszaestem, a székeyem közelebb csúszott hozzám, és az este folyamán először elég közel kerültem hozzám ahhoz, hogy az orrommal megérintsem az arcát és megszagoljam a haját.

– Te a hajamat szagolgatod? – kérdezte.

Hátrahúzódtam, és félénken pillantottam rá.

– Az attól függ. Ha azt mondom, igen, akkor feldugod a magas sarkúdat a seggembe?

Jenny rám mosolygott, és megrázta a fejét.

– Nem.

– Akkor igen! A hajadat szagolgattam. Olyan az illata, mint a mangónak.

– Ez olyan izgató – suttozta Jenny.

Hosszan egymás szemébe néztünk, és gondolatban nyakon kellett csapnom magam, hogy kiessek abból a transzból, amibe miatta kerültem, különben az asztalra

döntöm őt, és ott helyben bezavarom neki, isten és mindenki szeme láttára.

– Szóval rájöttem, hogy már messze nem vagyok józan, amikor az előbb elhugyoztam menni, vagyis elmentem hugyozni, mert. Ijedtemben felkiáltottam, amikor a vécé automatikusan lehúzta magát. Szerintem nem tudlak hazavinni – mondtam neki őszintén.

– Ó, te jó ég, utálok az automatikus vécéket! Néha már lehúzzák magukat, amikor még nem is végeztem, és a frászt hozzák rám. Mintha pontosan tudnák, mit csinállok, és figyelnének, és csak szívatni akarnának – mondta.

– A picsába, én is mindig ezt mondom! Szerintem van egy kamera a vécécsészében, amin keresztül valami perverz kis fickó figyel egy másik helyiségből, és jókat röhög, amikor idő előtt meg nyomja a gombot.

Megint csak némán meredtünk egymásra pár percig, és legszívesebben odahajoltam volna hozzá, és mocskos dolgokat végeztem volna a szájával. De ilyesmit nem akartam egy zsúfolt kocsmá kellős közepén csinálni. Kettesben akartam lenni vele, amikor végre megtörténik. Lehetőleg ágyban. Vagy asztalon, valami parkban.

– Na, jó, add ide a kocsid kulcsát, majd én hazaviszlek! – mondta, és kinyújtotta felém a kezét.

Kihúztam a kulcsot a zsebemből, és a kezébe ejtettem.



Jenny ragaszkodott hozzá, hogy álljunk meg hazafelé menet a Denny'snél, mert megéhezett, és mindig is akart

rendelni egy holdfény sonkát, mert olyan vicces neve van. Majdnem ott helyben megkértem a kezét.

– Vicces, hogy pont a sonkát említetted. Nekem is van valami furcsa vonzódásom a sonkához, amikor nagyon-nagyon részeg vagyok – magyaráztam, miközben belapátoltam egy nagy falat rántottát a számba. – Az elmúlt néhány alkalommal, amikor Carter- rel elmentünk inni, mindig élelmiszerboltban kötöttünk ki a végén, ahol vettem két és fél kiló sonkát.

Jenny felnevetett, és megtörölte a száját egy szalvétával.

– Miért vettél két és fél kiló sonkát? – kérdezte.

– Nos, csak Cartertől hallottam ezt a sztorit, úgyhogy nem vagyok benne teljesen biztos, hogy igaz, tekintve, hogy nem emlékszem semmire. De Carter szerint ilyenkor mindig sonkát veszek, aztán az utcán sétálva osztogatom az embereknek, mondván, hogy én vagyok a Sonkatünder.

Jenny egyre csak nevetett. Mellette nem foglalkoztam azzal sem, amikor zizzent egyet a telefonom az asztalon. Jenny viszont a kezébe vette, és az alkalmazásokat kezdte böngészni. Más csajt ezért gyomorszájon vágtam volna, de Jennynek elnéztem. Odahajoltam, és láttam, hogy elindította a Facebookot.

– Nézd meg, hogy az állapotom még mindig az-e, hogy „Szeretek nagy farkakat szopni”. Carter a múltkor megkaparintotta a telefonomat, nekem meg nem sikerült rájönnöm, hogyan tudnám visszacsinálni.

Jenny kissé félrehajolt, és mosolyogva bepötyögött valamit a telefonomba. Hagytam, hadd csinálja, közben én befejeztem a vacsorát.

Amíg vártuk, hogy kihozzák a számlát, arról sztorizgattunk, hogy milyen hülyeségeket csináltunk korábban részegen. Jennynek az a története, hogy küldött egy e-mailt a nagymamájának, azzal, hogy „Megujjaztam egy orangután. Buli volt az állatkertben!”, magasan verte az én Sonkatündéres sztorimat.

Jenny beindította a kocsit, én pedig a vállára hajtottam a fejemet, bekapcsoltam a rádiót és végigböngésztem a csatornákat. A totálisán homár *I Would Walk 500 Miles* adta az egyik állomás, mire felhorkantam.

– Csak két dologért lennék hajlandó 500 mérföldet gyalogolni: a szárított marhahúsért és érted – vallottam be.

Jenny azonnal a másik irányba kapcsolta az indexet, és nem az én házam felé fordult jobbra, hanem balra. Egy szót sem szóltam, ahogy kihajtott a parkolóból, és elindult az ellenkező irányba, mint amerre én laktam. A Sonkatünderhez imádkoztam, hogy vigyen a saját lakására, és meg sem mertem szólalni, nehogy elijeszem ettől, és visszaforduljon.

Néhány perccel később beálltunk egy aranyos kis kék tornácós házikó elé, aminek virágládák függtek az ablakai alatt.

– Hát, itt lakom. Remélem, nem gond, hogy ide jöttünk – mondta halkan.

– Teljesen rendben van. Én Carterrel élek, és ő most úgylis valószínűleg egy üveg csokiszósszal a kezében maszturbál. A látványát sem bírom már elviselni.

Kiszálltunk az autóból, megfogtam a kezét, és megke-rültük hátulról az ajtót, majd elindultunk fölfelé a lép-csőn. Elengedte a kezemet, hogy megkeresse a táskájában a kulcsokat és kinyissa az ajtót. Ahogy beléptünk a ház-ba, hirtelen eszembe jutott, hogy dől belőlem a sör és tequilaszag. Sürgősen le kellett zuhanyoznom. Úgy vol-tam vele, még ha nem is történik semmi közöttünk aznap este, akkor is megteszek mindent, amit csak tudok, hogy a közelében legyek, de ezt nem úgy akartam, hogy köz-ben Budweiser szivárog a pórusaimból.

Jenny örömmel mutatta meg, hol van a fürdőszoba. Egy összehajtogatott, tiszta törülközőt tett a vécé fedelé-re, majd magamra hagyott és becsukta maga után az aj-tót.

Villámgyorsan levetkőztem, és beugrottam a zuhany alá, hogy ne vesztgessem az időt azzal, hogy távol va-gyunk egymástól. Ahogy a zuhany alatt mindig, most is elkezdtem énekelni.

„Ölelj meg és szoríts magadhoz, Tony Daaanza! Szá-mold a fejtetveket az autópáááályán!”

Miközben énekeltem és a hajamat mostam, hangot hallom hátam mögül. Megfordultam, és láttam, hogy Jenny áll a zuhany alatt mögöttem, vizesen, meztelenül, széles mosollyal az arcán. Tetőtől talpig végigmért.

– Te szent szar, álmodom? – kérdeztem egyenesen a melleihez intézve szavaimat. – Ne haragudj, de most képtelen vagyok a szemedbe nézni.

Miközben továbbra is a világ legtökéletesebb melleit bámultam, ő egy lépést tett felém, és egy tubus valamit tartott oda nekem. Sajnálkozva elfordítottam a tekintetemet a cicimennyszágtól, és elolvastam a tubus címkéjén a feliratot. Így szólt: Nagy Szopás.

– A múltkor vettem azon a szexjátékos bulin, ahol voltam. Ez elvileg lezsibbasztja a torkomat, hogy ne öklendezzek szopás közben. Még sosem voltam olyan sráccal, akinek a farka vége akár csak a közelébe ért volna a torkomnak, de tuti, hogy a tiéd mindegyikőjüket kenterbe veri. Lenne kedved kipróbálni, hogy működik-e?

Tátott szájjal, és nem hazudok, egy könnycseppel a szemem sarkában meredtem rá. Hála istennek, a zuhany alatt minden párás volt és vizes, így Jenny nem láthatta az örömkönnyeimet.

Csak arra telt tőlem, hogy fel-le bólogassak az ámulattól meg mindig tátott szájjal. Jenny felnyitotta a tubust, egy jókora adagot a mutatóujjára nyomott, majd a szájába vette és lenyalta. A kis Drew odalént megrándult, de gondolatban ráparancsoltam, hogy azonnal nyugodjon le, különben szerteszt fog fröcsögni, mielőtt az egész elkezdődne.

Jenny a mellemre helyezte a kezét, és finoman hátrébb tolt, amíg a hátam a hideg, csempézett falhoz nem simult. Fürgén térdre huppant, megmarkolta a farkamat,

és a nyelvével izgatóan végigszaladt a makkomon. Vinyonyogni kezdtem.

Igen, vinyogtam, de nem foglalkoztam vele.

Beletúrtam nedves hajába, és belekapaszkodtam, mint akinek kedves az élete. Semmi szín alatt nem akartam lenyomni a fejét, de valamit csinálnom kellett a kezemmel, különben elkezdtem volna velük tapsolni, mint egy homokos a Barbra Streisand-koncerten.

Jenny egyik kezével a seggemet markolászta, a másikkal végigsiklott a farkamon és markába fogta a golyóimat, majd ajka tövig csúszott a péniszemen.

– Ó, A SÁROS MISSISSIPPI, BASSZA MEG! – kiáltottam, és hátravetett fejem koppant a zuhany falán.

Izgalmam arra sarkallta Jennyt, hogy mindent beleadjon. Még mélyebbre kapta be a farkam, amíg végül, bizony, éreztem, hogy a makkom a torka tövének ütődik. Tényleg megtörtént. A világtörténelem legjobb pornófilmjébe kerültem. Már bántam, hogy korábban úgy döntöttem, nem hozom magammal a mobilomat a zuhany alá. Ezt fel kellett volna venni, és megőrizni az idők végezetéig. Megigazította a száját a farkam körül, aztán szinte teljesen kihúzta azt a szájából, majd villámgyorsan újra bevette, és elkezdte ki-be mozgatni a szájában. Kis kezével marokra fogta a farkam tövét és húzogatta a szája mozgásának a ritmusára.

– Szent chips és mártás, de jól csinálod! – nyögtem, és lenézve figyeltem.

Válaszként felnyögött, a hangja végigrezonált a farkamon, le egészen a golyóimig. Lihegtem, mint egy tüze-

lő kutya. Jenny levette a kezét a seggemről, a kezébe vette a golyóimat és finoman gyúrogatta őket a tenyerében.

– Azt a kecsketöcskölő mindenit, ez de marha jó!

Tovább hablatyoltam összefüggéstelenül, Jenny pedig egyre gyorsított az iramon. Másodperceken belül kitért a több hónap alatt felgyülemlett sperma a farkamból, és felkiáltottam a bódító, agyzsibbasztó gyönyör közepette, ahogy Jenny lenyelte minden úszó versenyzőmet: WILLIE NELSON CSODAMACSKÁI!

Utána csak álltam ott tökéletes mozdulatlanságban, minden porcikám a helyén, és tátva maradt a szám a döbönt ámulattól, amikor Jenny kihúzta a hímtagomat a szájából és megcsókolta a hegyét, mintha az egy aranyos kiskutya volna.

A zuhanyrózsából egy ideje már hideg víz folyt, de én észre sem vettem. Jenny felállt, én pedig továbbra is a zuhany falának dőlve pihentem, reménykedve, hogy nem csuklik össze a lábam.

– Az a cucc tényleg működik! Egyáltalán nem ökledeztem! Már próbáltam egyszer banánnal, de az nyunyás volt, és azt hiszem, lenyeltem a héj egy darabját is. Undorító volt. Te viszont egyáltalán nem vagy undorító, és olyasmi ízed van, mint a pattogatott kukoricának.

– Remélem, tudod, hogy azt tervezem, egy nap feleségül veszek, úgyhogy hagyjál helyet a naptáradban – mondtam neki komolyan.

Elzártam a vizet, és kiléptünk a zuhany alól, hogy megtörölközzünk.

Jenny olyan édesen nevetett fel, ahogy senki más, és pipiskedve megpuszilta az arcomat. Most, hogy a felesleges sperma eltávozott a húsfurulyából, kavargogni kezdett a hasamban az este folyamán elfogyasztott összes alkohol, és bekacsintott egy kellemes kis fejfájás.

– Amikor holnap reggel hányni kezdek, ne is törődj velem. Alighanem 9.37 körül fog kezdődni a műsor. Csak hagyj nyugodtan zihálni, ne süss halat és csokipudingot se főzzél! Illetve, ha az éjszaka közepén felébrednél, és azt látnád, hogy a dohányzóasztalt vagy a bárszéket átölelve alszom, ne ijedj meg! Ébressz föl nyugodtan, és vigyél vissza az ágyba! Általában csak egyszer szoktam ilyet csinálni.

Ahogy összebújtunk az ágyban, még felvettem a telefonodat az éjjeliszekrényről, és jót mosolyogtam magamban, mert láttam, hogy Jenny tényleg átállította a Facebookon az állapotomat, ami most a következő volt: Ma nagyon le leszek szopva!

10.

Könnygáz, sokkoló és óriás he- regolyók

HIDD EL NEKEM, Liz, VALAKI KÖVET – erősködöm, és kirakom az indexet a pirosnál, hogy beforduljak a Target parkolójába.

– Szerintem csak üldözési mániád van – hallom Lizt az autó kihangosítójából. – Hónapok óta nem aludtad ki magad és nem szexeltél. Azt hallottam, hogy ez hallucinációkat is okozhat.

A lámpa zöldre vált, én pedig a szememet forgatva befordulok a parkolóba. Néhány másodpercenként a visszapillantó tükörbe nézek, miközben fel-le furikázok a kocsisorok között, üres parkolóhelyre vadászva.

– Három helyen jártam ma délután, és mindenhol ott parkolt mögöttem egy sötétített üvegű, fekete autó. Néhány kocsival lemaradva állt le, vagy jött mögöttem. Amikor belenézek a visszapillantóba, mindig ott látom azt az átkozott kocsit – magyarázom Liznek, amikor végre találok parkolóhelyet. – Valaki követ. Érzem. Tudom, hogy mindig azt mondtam, hogy bárcsak követne valaki, mert azt hittem, hogy az milyen állati romantikus, de most meggondoltam magam.

Hallom a kihangosítóból, hogy Liz felnevet. Ültömben körbefordulok, hogy látom-e valahol azt a kocsit.

– Ha tényleg ennyire ki vagy borulva, akkor miért nem szólsz Drew-nak?

– Mert nem akarom, hogy iderohanjon, és hülyét csináljon magából – hadarom, miközben tovább vizslatom a parkolót.

– Drew kapásból irtó hülye. Úgy érted, nem akard, hogy *jelenetet rendezzen*?

– Drew nem filmrendező. Meséltem már, mit csinált, amikor bekopogtattak hozzánk a Jehova tanúi, és Drew azt hitte, hogy megfenyegettek valamivel? Nem akartam goromba lenni velük, de nem tudtam őket elhajtani a verandáról. Drew hallotta, hogy kezdek kiborulni, erre előrejött, félretolt az útból, feltépte az ajtót és összevissza zsolozsmázott.

– Halandzsázott, az istenért! Elkezdett halandzsázni. Ingerülten fújtatok.

– Tök mindegy. Mindenféle értelmetlenséget üvöltözött, mint valami elmeháborodott, vérben forgó, örült tekintettel, és úgy lóbálta a fejét, mintha rockkoncerten volna. Azok a szegény öregek lebicegtek a tornácról, és szinte rohantak a kocsijukhoz. Ha most felhívnám, összevissza nyargalászna a parkolóban, lökdösné az öregeket és ijesztgetné a gyerekeket.

– Oké. Akkor megmondom, mit csinálunk. Claire-rel nemsokára bezárunk. Találkozunk a Starbucksban, a városban! Fussunk össze fél óra múlva egy kávéra, és

megnézzük, hogy látunk-e valami gyanús alakot. Ettől megnyugodna a lelked? – kérdezte.

– Igen, nagyon. Viszlát fél óra múlva!

Leteszem a telefont, kiszállok az autóból és lélekszakadva berohanok a Targetbe, nehogy az üldözőm véletlenül utolérjen... már ha eszébe jutna utánam szaladni.



– Jenny, ez nevetséges! Én nem veszem fel ezt a szart!
– háborog Liz és visszadobja az ölembe a targetes reklámszatyrot.

Pontosan egyszerre fordultunk be a Starbucks parkolójába. Intettem neki meg Claire-nek, hogy szálljanak be a kocsimba, mert át akartam öltöztetni őket, mielőtt hozzáfogunk.

– Pofa be, és bújj bele! Ugye, nem akarod, hogy ez a holdkóros rájöjjön, hogy a nyomában vagyunk? – kérdzem dühösen, és visszadobom a szatyrot Liznek.

Liz hátrafordul, és látja, hogy a hátsó ülésen Claire éppen leveszi a felsőjét és felhúzza a fekete hosszú ujjú pólót, amit a Target- ben vettem neki.

– Te jó isten! Te most komolyan átöltözöl? – kérdezi Liz elképedve.

Claire mozdulata elhal, miközben éppen a farmerét gombolja ki, hogy felvegye a fekete leggingset, amit vettem neki.

– Miért? A fekete karcsúsít. Még ha nem is követi senki Jennyt, jól fogok kinézni kávézás közben. Carter

mar amúgy is régóta könyörög egy kis szerepjátékért. Később majd bemászhatok a hálószoabaablakon, és úgy csinálhatok, mintha besurranó tolvaj lennék, aki hirtelen le akar feküdni azzal a pasival, akit éppen kirabol.

Nem szenvedett Carter véletlenül másodfokú égési sérüléseket a seggén, amikor utoljára szerepjátékoztatok? – kérdezem.

– Jó, oké. Nem volt túl jó ötlet főzésoktatót alakítani, és arra biztatni, hogy ugorjon fel a gázra, hogy „megnyalhassam a habverőjét”. Elfelejtettük, hogy be van kapcsolva a tűzhely. Úgy mentem be az ügyeletre, hogy felül csak egy kötény volt rajtam. Na, jó, akkor talán mégsem lopózom be a hálószoabaablakon. Még a végén lelőnek valakit.

Liz még mindig döbbsen és némán bámul, Claire pedig felvesz egy fülig érő, fekete sapkát.

– Biztos láttad, hogy követ az a kocsis, miután elhagytad a Targetet? – kérdezi Liz harmadjára azóta, hogy beszállt a kocsimba.

– Jaj, ne! – kiáltok föl.

– Már mint nem láttad? – kérdezi Liz zavartan.

– Nem! Úgy értem, de! Csak azért mondtam, hogy *jaj ne*, mert ott az az autó az utca túloldalán – magyarázom kétségbeesetten, a Liz melletti ablakon mutogatva kifelé.

Liz és Claire egyszerre kapja oda a fejét, és a fekete terepjáróra merednek, ami az utcasarkon áll. Nem ül benne senki.

– Szent ég! Lehet, hogy *tényleg* követ valaki – mormogja Liz.

– Csoda, hogy felfogtad! – ütök bele a karjába.

– Jenny, tavalý egyszer áthívtál magadhoz az éjszaka közepén, amikor Drew dolgozni volt, azzal, hogy egy seregnyi frissen kikelt kis pók árasztotta el a hálószobákat, már nem is látszik tőlük a padló, és félsz, hogy megeszik Veronicát. Amikor odaértem hozzátok, egyetlen pók himbálózott az ágyad fölött – meséli Liz. – Bocsáss meg, ha hajlamos vagyok fenntartással kezelni, amit mondasz.

– Nem hibáztathatsz a törtétekért. Veronica felébrésztett akkor este, és amikor visszamentem a szobámba, az a pók egyszerűen ott lógott. A pókok NEM dolgoznak egyedül. Márpedig ő ott lógott fölöttem, és nézte, ahogy alszok. Ki tudja, mit forgatott még a fejében? Lefogadom, hogy a haverjai ott lapultak a sarokban, és csak az alkalmat várták, hogy rám vethessék magukat.

Percekig annak a bizonyos estének az eseményeiről vitatkozunk Lizzel, amit én csak úgy nevezek, hogy „Az este, amikor majdnem elevenen felfaltak a veszett pókok” Ekkor a hátsó ülésen ülő Claire hirtelen megragadja mindkettőnk vállát.

– Lányok! Azt hiszem, kiszúrtam valakit, aki az autónkat bámulja! – suttogja. – Ott, a mögött a bokor mögött.

– És mi a francért suttogsz? Ő nem hall téged! – korholja Liz.

– Fogd be a pofád, redvás csöcsű!

– Tudod, ki a redvás csöcsű, te faszarcú geciputny!

– JAJ, ISTENEM, FOGJÁTOK MÁR BE! Egy férfi bujkál a bokorban, és minket néz! – kiáltom elkeseredetten.

Liz és Claire abbahagyja egymás szapulását, és a kérdéses bokorra merednek. Való igaz, egy röpké pillanatra tényleg kikukucskál mögüle valaki, majd azonnal vissza is húzódik.

– Uh, TÉNYLEG létezik a kukkolód! – mondja Liz izgatottan, és beletúr a targetes szatyrába, majd elkezd kapkodva magára rángatni a fekete ruháját.

– Rendben, Jenny, te maradj itt! Claire-rel kiosonunk az autóból a mi oldalunkon, és hátulról megkerüljük az épületet, hogy a mögé a gyökér mögé lopózhassunk – magyarázza Liz, majd ő is a fejére húzza a sapkáját. – Hogy értesítjük egymást, ha bármi van?

Benyúlok a magam szatyrába, ami az ölemben hever, és kihúzok két walkie-talkie-t.

– Vettem ezt is a boltban.

Az egyiket odaadom Liznek, a másikat továbbra is a kezembe szorongatva folytatom a szatyorban turkálást.

– Hoztam gázspray-t és sokkolót is.

A sokkolót odaadom Claire-nek, a gázspray-t pedig Liznek.

– Mióta árulnak sokkolót a Targetben? – hajol előre Claire Liz és az én ülésem között.

– Ó, valójában nem árulnak. Ezt otthonról hoztam. Drew szereti, ha ezzel kényeztetem a golyóit.

– A piczába, Jenny, nem kell mindent megosztanod velünk! – szól rám Liz.

Figyelem, ahogy némán és lassan kinyitják az ajtót, és kislisszolnak az autóból. Egyetlen hang nélkül becsukják maguk mögött az ajtót, leguggolnak és elindulnak az épület felé, keresztül a parkolón. Azonnal ideges leszek, és újra a bokorra nézek, hogy még mindig ott bujkál-e a fickó, és hogy nem vette-e észre a barátaimat.

Bekapcsolom a walkie-talkie-t, és adásra állítom.

– Sziasztok – suttogom. – Itt Jenny beszél.

Elengedem a gombot, és másodperceken belül meghallom Liz hangját.

– Na, ne mondd, Sherlock! Épp most értünk el az épület háta mögé – suttogja. A walkie-talkie-n keresztül is hallom, hogy zihál. – Ne nézd, hogy merre megyünk! Ne viselkedj gyanúsán, csak tartsd szemmel azt a lesekedőt, és szólj, ha elhagyja a helyét! Adás vége, Mrs. Pink.

Értetlenül meredek a kezemben tartott készülékre.

– Mrs. Pink? – kérdezem a walkie-talkie-től.

– Igen, Mrs. Pink. Én vagyok Mrs. Black, Claire Mrs. Brown, te pedig Mrs. Pink – magyarázza Liz.

Néhány másodperccel később hallom, ahogy Claire kikapja a walkie-talkie-t Liz kezéből.

– Nem akarok Mrs. Brown lenni! Én akarok lenni Mrs. Pink!

– Igen, én sem értem, miért en vagyok Mrs. Pink? Még csak nem is szeretem a rózsaszínt – reklamálok.

– Ó, én nagyon szeretem a rózsaszínt! Majd én leszek Mrs. Pink, te meg lehetsz Mrs. Brown – javasolja Claire.

– Nem, a barnáról a kakálás jut eszembe. Mrs. Blue akarok lenni. A kék nagyon szép szín.

Hirtelen dulakodás zaja és káromkodás szűrődik ki a hangszóróból.

– Csajok, ti akkora gyökerek vagytok! Nem cserélgetjük a titkos neveinket! Claire lesz Mrs. Brown a csoki miatt, te pedig Mrs. Pink, mert a rózsaszínről az jut eszembe, hogy áldozat vagy. Viszont ha mostanra bárki is befogta ezt a csatornát, akkor már pontosan tudja, miben mesterkedünk – magyarázza Liz pufogva.

– Na és te miért vagy Mrs. Black? – kérdezem.

– Mert feketére verem az arcotokat, ha nem fogjátok be a pofátokat! Egy gyanús alakot kellene ártalmatlanná tennünk, nem pedig színezőversenyt tartani!

Felsőhajtok, és a kezemet, benne a walkie-talkie-val, az ölembe teszem. Az ablakon át látom, hogy a leselkedő még mindig a bokor mögött van. Megmozdul a bokor, és egy pár fekete bakancsnak tűnő valami kandikál ki alóla.

Liz és Claire ekkor hirtelen teljes sebességgel futásnak ered az épület két sarka felől a bokor felé. Gondolkodás nélkül az utasülésre dobom a walkie-talkie-t, ki-kecmergek az autóból, és átrohanok a parkolón feléjük.

Futás közben látom, hogy Liz beugrik a bokor mögé, es ráveti magát valakire. Claire torkaszakadtából kiabál, és a sokkolót a bokor szélén kikandikáló karok és lábak kusza kavalkádjára szegezi.

Végül elég közel kerülök ahhoz, hogy pontosan kövessem az eseményeket. A sokkoló végén villanás, amit azonnal egy magas hangú sikoly követ.

– AAAAAH! TE BAROMARCÚ! MEGLÓTTÉL! –
üvölti Liz rángatózó testtel Claire-nek.

Ennek ellenére sikerül a leskelődő hátára ugrania, és közrefogja őt a lábaival. Arccal a földre dönti, és a karjával átfogja a nyakát, mindeközben végig rángatózik, mert az elektromos ütés végigremeg a testén. Mint valami betépett Rambo.

– ISTENEM! Sajnálom! Sajnálom! A PICSÁBA! – kiabálja Claire, mialatt a sokkolót rángatná ki messziről Lizből.

– ÁÁÁÁÁ! BELERAGAD T A BŐRÖMBE, TE REDVÁS KURVA! ÓVATOSAN, A KURVA ÉLETBE!

– Istenem, istenem, istenem! – hebegi Claire, azzal a földre dobja a sokkolót, és odarohan Lizhez, aki fel-alá ugrál a fickó hátán és még erősebben szorítja a nyakát.

– Szállj... le... rólam! – zihálja a férfi, miközben Liz fel-alá pattog rajta.

– Mondd meg, miért követted a barátunkat, különben lefújlak gázspray-vel, te beteg állat! – kiáltja Liz.

Claire eközben mögé kerül, és óvatosan kiszedi a sokkoló horgait a seggéből.

A fickó baseballsapkát és sötét napszemüveget visel, így nem látom az arcát, de a hangja ismerős. Nem tudom, mihez kezdjek, csak állok tehetetlenül, és azt találgatom, honnan olyan ismerős a férfi hangja. Tudom, hogy illene odamenni és segíteni Liznek, de egy kicsit félek tőle. Attól tartok, hogy összekever az ellenséggel és beveri a képmet.

Amíg csak állok, Claire benyúl Liz leggingsének a derekába, és kihúzza egy gázspray-t. Maga elé tartva megkeveri Lizt és a fickót, akik továbbra is egymással küzdenek. Liz szorgosan fenyegeti a férfit.

– Csak egy szavadba kerül, haver, és elintézem ezt a köcsögöt! – kiáltja Claire izgatottan. – Ezt mindig ki akartam mondani!

– Utolsó esély, nyominger! Miért követted a barátunkat? – kérdezi Liz, és kihúzza magát, mire a fickó kényelmetlen szögben hátraszegi a fejét, mivel Liz karja még mindig szorosan a nyaka köré fonódik.

– Nem beszélek! Egy szót sem húztok ki belőlem! – lihegi a férfi megtörtén, próbálva Lizt levetni a hátáról.

Nem tudok tovább ott állni, tétlenül. Claire mögém lépek, és megérintem a vállát. Claire bizonyára nem vette észre, hogy én is ott vagyok, mert abban a pillanatban, ahogy a karjához érek, ijedten összerezzek, felsikolt, az ujjja megcsúszik és lenyomja a piros gombot.

Másodperceken belül folyékony tűz hullámai csapnak mindenki arcába, Claire-t magát is beleértve, aki összevissza hadonászva, pánikba esve sikoltozik. Azonnal a földre vetem magam, teljes erőből köhögök és elerednek a könnyeim. Ez sokkal jobban éget, mint amikor Drew csípős csirkeszárnyat evett, aztán a szájával kényeztetett. Úgy érzem, vérzik a szemem, és nem bírom abbahagyni a köhögést.

A kiabálás, köhögés és sírás káoszában vakon benyúlok a hátsó zsebembe, előhúzó a mobilomat és benyo-

mom az oldalsó gombját, hogy hangutasítást adjak neki, mert látni nem látok semmit.

– HÍVD DREW-T! A KURVA ÉLETBE, HÍVD A MENTŐ-KET!

– *Szeretnéd, ha hívnám Claire-t?*

– NEM, CLAIRE ITT VAN MELLETTEM, TE IDIÓT! AZT MONDTAM, HÍVD DREW-T! SEGÍTSÉG!

– *Szeretnél böngészni az internet?*

– ÁLLÍTÓLAG TE EGY OKOSTELEFON VAGY, TE RAKÁS SZAR!

– *Szeretnél üzenetet küldeni ?*

– NEM, SEGGFEJ! VÁRJUNK CSAK! DE IGEN! IGEN' IGEN! KÜLDJ ÜZENETET DREW-NAK! MONDD MEG NEKI, HOGY MEGTÁMADTAK BENNÜNKET, ÉS HALDOKLUNK! MONDD MEG NEKI, HOGY HÍVJA A RENDŐRÖKET MEG EGY ORVOST, ÉS HOZZON BILINCSET IS!

– *Üzenet küldése Doktor Madisonnak.*

Eldobom a telefont, és magzatpozícióba kuporodok a fűvön. Az sem érdekel, hogy az előbb küldtem üzenetet a házassági tanácsadónak, akinél időpontot foglaltam kettőnknek Drew-val. Az orvosnak megvan Drew telefonszáma, úgyhogy talán felhívja őt, amikor elolvassa az üzenetet.

Még mindig kiáltozást és sírást hallok. Minden erőmet összeszedve résnyire nyitom a szemem. A könny patakokban ömlik az arcomon, ezért elmosódottan látok mindent, de úgy tűnik, hogy Liz most Claire nyakát szo-

rongatja, a leskelődő meg négykézlábra ereszkedve hány a bokorban.

– ISTENEM, A SZEMEM! – kiabálja a fickó.

És ekkor, mintegy varázsütésre, eszembe jut, ki is ő. Néhány évvel ezelőtt pontosan ugyanezt kiáltotta, amikor belépett a nappalinkba, és meglátta, ahogy Drew a kanapé mellett kézen áll a falnál, miközben én a farkát szopom. ^

Hunyorogva feltápászkodok, négykézlábra állok, és odamászok a pasihoz, aki még mindig levegő után kapkod a bokorban.

– Andrew, te vagy az? – kérdezem.

– Hogy én mekkora egy balfasz vagyok! Mégis, mi a bajod te agyhalott? Hagyod, hogy néhány beképzelt kis nőcske legyőzzön? Megérdemelnéd, hogy jól leszarjalak! – korholja magát köhögve és krákogva.

Igen, az apósom az. Hagyom, hadd idézzen az *Acéllövédékből* ezekben a nehéz percekben. Mihelyst újra érzem az arcomat és kilátok a fejemből, úgylis megmagyarázza majd ezt az egész őrületet.

– EGY, KETTŐ, HÁROM, NÉGY, NINCS IS JOBB A SEREGNÉL!

Nos, lehet, hogy majd csak az után, ha a gázspray eltávozott a szervezetéből. Lehet, hogy rá rosszabbul hat, mint ránk, nőkre.

– A KURVA ÉLETBE, LIZ! Elengednéd végre a hajamat? Nem direkt csináltam! – kiabálja Claire a hátam mögül. – És hallottam ám, hogy ostoba fasz kurvának nevezted! Lehet, hogy vak vagyok, de süket nem!

– Akkor ezt hallgasd, te ostoba fasz kurva! Az egyik szemedet mindig tartsd nyitva, úgy aludj, mert ha visszanyerem a látásomat, szíven szúrlak a leghegyesebb túsarkúmmal! – fenyegeti Liz összeszorított szemekkel, miközben őrülten hadonászva próbálja elkapni Claire-t, aki már kibújt a szorításából, aztán a földre vetette magát és arrébb mászott.

Na jó, lehet, hogy mindannyian kicsivel több gáz-spray t szívtunk be a kelleténél.

11.

Méhölés és péniszszeretet

HOGY MIT CSINÁLTÁL?!

Összerezzenek Jenny éles hangjára, aki lekapja a szemérről a hideg, nedves törülközőt, és rám szegezi a tekintetét.

Nem bírom ki, felnevetek. Úgy néz ki, mint akinek kiszívták a szeme környékét. A szemei duzzadtak és vörösek, nagyon nehezen tudom rávenni magam, hogy ránézzek.

– Nézz rám, ha hozzád beszélek!

Francba!

Valójában elég kellemetlenül érzem magam, amiért Jenny le lett gázspray-zve. Szörnyen néz ki, és tutira szörnyű érzés is lehet.

Amikor felhívott egy bizonyos doktor Madison, és elmondta, hogy SMS-t kapott a feleségemtől azzal a szöveggel, hogy „Lekakiltam a rendőröket és megöltem egy mentőt. Hozz bilincset!”, nem egészen értettem, mi van, ugyanakkor kíváncsi lettem. Végül is ki vagyok én, hogy ítélkezzek a feleségem különleges vágyai felett? Azonnal felhívtam Jennyt, de csak kiabálást és sírást hallottam a háttérből, meg valamit arról, hogy kifolyik a szeme. A helyszínre érve apámat a parkolóban, a földön, magzatpózba kuporodva találtam. Olyan messzire mászott a

lányoktól, amennyire csak tudott. Megígértette velem, hogy soha többé nem engedem Lizt öt méternél közelebb hozzá, mert az a nő megfenyegette, hogy kivájja a szemét az övcsatjával, és apám el is hitte, hogy megtenné.

Miután hazavittem az öregemet, Lizt és Claire-t, az autóban bevallottam Jennynek, hogy én béreltem fel apámat, hogy kövesse őt. Biztonságosabbnak tűnt ott elmondani. Úgy tutira nem ölné meg, hogy alig lát, én meg közben vezetek. Az út hátralévő részében nem szólt hozzám.

Most már hazaértünk, és Jenny csak pár méterre áll az éles tárgyakkal teli konyhától.

– Azt akarod mondani, hogy azt hitted, MUNKAHELYI SÉRÜLÉST SZIMULÁLOK, ezért rám állítottad apádat? Azt hittem, valami örült perverz szaglászik utánam egész nap, és most jön majd a bevezetés.

Igen, röhögjeteK csak rajtam teli szájjal! Számomra minden remény elveszett. Már beletörődtem, hogy az lesz a sorsom, hogy az örökkévalóságig a kanapén fogok aludni.

– Vajon ez a perverz a Béna Bűnmegelőző Hírességek Csarnokába akart bevezetni?

Jenny felvette a nedves törülközőt a kanapéről, újra betakarta a szemét, és hátrahajtotta a fejét a kanapé hátamlájára.

– Olyan dühös vagyok, hogy rád sem bírok nézni! Mi a fenéért gondoltad, hogy sérülést szimulálok és pénzt próbálok kicsalni Claire-ből? És pont az apád? Nem hiszem el! Te tényleg felbérelted az örült apádat, hogy kövessen? Láttad, mi volt rajta? Tetőtől talpig terepszínű

ruha, még a sapkájára is ágakat ragasztott, és leveleket festett az arcára! Szerinted ez normális, Drew?

Vajon hibát követnék el, ha most rámutatnék arra, hogy Jenny és a barátnői mindhárman kurvás betörőnek öltöztek?

Megvonom a vállam, bár Jenny ezt nem látja.

– Mit mondhatnék? Apám nagyon magáénak érezte a feladatot. De azt üzeni, sajnálja a történeteket.

Jenny nem felel. A fejét továbbra is hátravetve tartja, szemén nedves törülközővel. Úgy érzem magam, mintha behívtak volna az iskola igazgatónöjéhez, és ott állnék az asztala előtt, és várnám, hogy kirója rám a büntetést... mint amikor a gimiben egyszer egy kis fekete szoknyát ragasztottam a férfi-WC férfialakja fölé, hát ha így bejön valami dögös csaj, miközben hugyozunk. Ehelyett az igazgatónő nyitotta rá az ajtót az egyik alsósra, aki a negyedik óra alatt éppen recskázott. Az igazgatónő egy órán át mondta a magáét, mielőtt kibökte, mi lesz a büntetésem. Nem akarok itt lenni még egy órát. A gyerekek elaludtak, és mindjárt kezdődik a *Tosh.O*.

– Ööö... végeztünk? – kérdezem.

– Ezt most komolyan kérded? – rikoltja Jenny.

Hogy tudnak a nők olyan frekvencián vinni, amit még a kutyák sem hallanak meg?

– Igen, végeztünk. Holnap majd elmagyarázhatod az idiótáságaidat doktor Madisonnak, amikor elmegyünk hozzá házassági tanácsadásra!

Hogy hová?



– Szóval, Drew, árulja el, ön szerint miért vagyunk itt?

A velünk szemben ülő, hosszú, bokáig érő szoknyát, fatalpú papucsot és sárga üvegű szemüveget viselő nő szemébe nézek. Olyan erős füstölőillat van, hogy mindjárt hányok, a sarokban álló rádióból szóló *Simon és Garfunkeltől* pedig kedvem támad szundítani egyet.

– Fogalmam sincs, mit csinálok itt, eltekintve attól, hogy olyan, mintha egy hatvanas években játszódó álomba csöppentem volna – vetem oda.

Jenny a karomba bokszol, mire felsóhajtok.

– Semmi gond, Jenny, ez az iroda az őszinteség helye. A férje itt szabadon, lelkiismeret-furdalás nélkül kifejezheti, bármi nyomja a szívét és bármit gondol. Segítek egy kicsit, hiszen először vannak itt. Jenny elmagyarázta telefonon, hogy kommunikációs nehézségeik akadtak. Ez igaz? – kérdezi.

– Nem tudom, biztos – vonom meg a vállam.

Nem ismerem ezt a nőt, és halálbiztos vagyok benne, hogy nem fogom neki elmondani, hogy az egyetlen kommunikációs problémánk az, hogy Jenny puncija nem akar beszélgetni a farkammal. Ez a hippi csaj egyből elkezdené bámolni a pöcsömet, és azon gondolkodna, mi a fene bajom van. Tutira azt hinné, hogy három golyóm van, vagy hogy patkó alakú a farkam.

– Semmi baja a farkamnak! – kiáltok fel.

Jobb ezt tisztázni, mielőtt fura ötlete támadna. Egy szempillája sem rezdül a kitörésem hallatán. Összefonja az öleben a két kezet, és rám mosolyog.

– Szoros kapcsolata van a péniszével, igaz?

Biztos nem csak álmodom?

– Hmm, nos, CSATLAKOZIK a testemhez, úgyhogy igen. Egyfajta kapcsolatban vagyok vele.

Újra rám mosolyog, majd a pólómra mutat.

– A felíratra utaltam.

Lenézek a pólómra és rájövök, hogy az van rajtam, amelyiken áll: „Tiszta szívből szeretem a péniszem. Hadd mutassam meg miért!” ' 1

– Azt hiszem, érzem, miben gyökerezik a probléma. Önöknek nemrégiben született gyermekük. A párok néha nehezen találják meg a hangot egymással, amikor egy ilyen, az életüket alapjaiban megváltoztató esemény történik. Újra fel kell építenünk a kapcsolatot önök között.

Na jó, visszaszívom. Lehet, hogy ez a nő tényleg egy zseni. Ha rá tudja venni a feleségemet, hogy építse fel velem a kapcsolatot lágyéktájon, veszek én is egy pár fatalpú papucsot, és beülök vele egy UV-lámpa alá füvet szívni.

– Jenny, szeretném, ha megtenne nekem valamit. Forduljon a férje felé!

Jenny úgy is tesz, felhúzza a lábát maga alá a kanapéra és elhelyezkedik törökülésben.

– Jól van, Jenny, most szeretném, ha a férje péniszére nézne, és megmondaná neki, hogy szereti.

Jenny habozik, és kérdően néz doktor Madisonra.

Ne kérdő jelezd mega jó orvost! Tedd, amit mond!

– Semmi gond, Jenny, ez mindkettőjüknek jót fog tenni. Beszéljen a péniszhez!

Jenny lassan visszafordul felém, és az ölemre szegezi a tekintetét.

– Ööö... szeretlek.

– Nagyon jó, Jenny! Most szeretném, ha bocsánatot kérne a pénisztől, amiért nem becsülte meg, hogy mindig ott volt ön mellett és számíthatott rá – folytatja dr. Madison türelmesen.

Vajon a következő az lesz, hogy megkéri Jennyt, hogy szopjon le? És ha igen, vajon arra kérem a doktornőt, hogy maradjon, vagy hogy hagyjon magunkra?

– Ööö... sajnálom, hogy nem becsültelek meg – folytatja Jenny még mindig az ölemre szegezve a tekintetét.

– Kiváló! Drew, most maga jön! – jelenti ki doktor Madison.

Habozás nélkül megszólalok:

– Szeretlek, péniszem, te vagy a legjobb haverom! Komolyan. Soha nem hagysz cserben, mindig felállsz, amikor kell, és bocsánatot kérek azért a néhány ügyért, amik miatt a főiskolán antibiotikumot kellett szednem – mondom a farkamnak.

Büszkén felnézek doktor Madisonra, amiért ilyen ügyesen együttműködök ebben az egész terápiás baromságban.

– Ez nagyon szép volt, Drew, de valójában azt szerettem volna, ha Jenny vaginájához szól pár szót – magyarázza.

Hát, oké.

Eszembe jut, hogy akár kényelembe is helyezhetem magam, mielőtt hozzáfogok, így lefekszem a kanapéra, és a fejemet Jenny combjára hajtom.

– Én is szeretlek téged, puncsi! Hiányzol, mint prostinak a szüzessége. Ez tényleg így van. Miért bánsz velem ilyen cudarul, sunácska? Miért távolodtunk el ennyire egymástól? Emlékszel, amikor mindennap találkoztunk? Most jó, ha egyszer egy hónapban látlak. Megváltoztál, puncsi! Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de így van. Más lettél, azt hiszem, hogy már nem is ismerlek. Már az is eszembe jutott, hogy másokkal barátkozol, és ők hangolnak ellenem. Talán mindketten megváltoztunk. Nem akarlak elveszíteni, puncsi! Úgy kellesz nekem, mint a levegő és a vasárnapi foci. Nem tudok leszokni rólad!

Amikor elhallgatok, rájövök, hogy síri csend telepedett a helyiségre. Felemelem a fejem Jenny öléből, és látom, hogy mindkét nő tátott szájjal mered rám. Na, jó, sírtam egy kicsit, nagy ügy. Perelj be, ha nem tetszik! Felkavarodtak az érzelmeim. Ez az orvos a gondjaink mélyére ásott. A farkam és Jenny puncija mélyére.

– Hmm, hát... erre nem számítottam – szólal meg doktor Madison.

Felülök a kanapén, elveszek egy papír zsebkendőt a kisasztalról és kifújom az orrom.

– Huhh, ez jólesett – mondom, és kicsit megmozgatom a vállam kinyújtom a nyakam és jobbra-balra nyújtogatom a fejem. – Nagy kő esett le a szívemről. Kitisztult

az elmém, és olyan felszabadultnak érzem magam! Mi következik?

Doktor Madison a jegyzetömbjébe pillant, és lapoz párat.

– Nos, azt hiszem, komoly előrelépést tett, Drew! Most szeretném, ha Jenny is felzárkózna. Jenny, mikor ölelte meg utoljára a méhét?

– Mikor öleltem meg egy méhecskét? Nem értem – mondja Jenny zavartan.

– Nem, az ön *anyamé*hét. Azt a helyet, ahol életet adott az önök két gyermekének – magyarázza doktor Madison.

– Ööö... azt itt is megcsinálhatom? Úgy értem, nem kellene azt egy igazi orvosi rendelőben, egy asztalon, hát-támasszal csinálni. Mert egyébként nem hiszem, hogy be tudok oda nyúlni. Hacsak nincs egy tükre és esetleg egy zseblámpája.

– Jenny, ha én el tudtam érni a G-pontodat az erdő közepén, egy görögdinnyeízű ajakfénnel, miközben esett az eső, és egy hajléktalan fickó énekelte másfél méterre tőlünk a *Szezám utca* főcimdalát, akkor te is meg tudod ölelni a méhedet – bátorítom.

Persze lehet, hogy jobb lett volna nem felemlegetni ezt az esetet, mert most csak arra tudok gondolni, amikor elmentünk kempingezni és eltévedtünk az erdőben. *És merevedésem lett.*

– Ami azt illeti, nem szó szerint értettem, hogy érintse meg a méhét – magyarázza doktor Madison.

– Milyen sós heringről beszél? Nem vagyok éhes –
súgja Jenny.

– Jenny, csak azt szeretném, ha átkarolná a hasa alsó részét. Tartsa a méhét a karjában és babusgassa! Éreztesse vele, hogy gondoskodik róla és szereti!

Na, jó, most már tényleg örültségeket beszél ez csaj.

– És miközben ezt csinálja, próbálja megnyugtatni a petefészket, és bátorítsa, hogy újra nyíljon meg, és fogadja el a szeretetet, amit kap öntől. Azt hiszem, az a probléma, hogy az ön nőisége bezárult, és már nem ismeri fel a szeretetet.

Totális baromság. Az, hogy a pöcsömhöz és Jenny puncijához beszélünk, normális, de ez... ez még azon is túltesz, mintha minden ruhánkat levennénk és egy feláldozott disznó körül táncolnánk és énekelnénk.

A csodálatos feleségem megteszi, amit a doktor kért tőle, és a karját a dereka köré fonja. Lassan jobbra-balra hintázik, és elkezd a „nőiségéhez” beszélni, mintha az Billy lenne.

– Nagyon jó kis petefészkek vagytok. Igen, azok vagytok!

Azt akarom, hogy vége legyen ennek az örültségnek. Most azonnal!

Ahogy a petefészket ringató feleségemet nézem, eltűnődöm, vajon mire számított, mit érünk el ezzel a házassági tanácsadással. Azt hittem, csak veszekedni fogunk és egymásra mutogatni, hogy kinek a hibája, hogy már nem szexelünk. Talán Jenny úgy érzi, nem ez a probléma. Francba, lehet, hogy tényleg nem ez a probléma! Lehet,

hogy *velem* van a gond. Nem szimulált munkahelyi bal-
esetet, nem csal meg... de akkor mégis, mi más lehet a
gond? Néhány évvel ezelőtt egy hétig megtagadta tőlem
a szexet, mert egy este a fejére húztam a takarót, miután
jól telefingottam az ágyat. Ez vicces ugyan, de nem jó
ötlet, amikor a feleséged éppen arra készül, hogy mezte-
lenül lovagoljon rajtad.

Egy másik alkalommal bedugtam a nyálas mutatóuj-
jamat a fülébe, amikor éppen kezdett elmenni. Azt nem
viccnek szántam. A Cosmóban olvastam. Amikor kizárt a
hálószobából, magammal vittem a lapot, és akkor jöttem
rá, hogy két oldala összeragadt: a szexuális tanácsok és a
szívátások. Nagy poén, Cosmo, nagy poén!

Elhagyjuk a gyógyós doki rendelőjét, miután meg-
ígértük, hogy tovább kommunikálunk a nemi szerveink-
kel. Sajnos továbbra sincs ötletem arra, ez hogyan fog
segíteni abban, hogy dughassak egy jót.

12.

Babagolyók

MIVEL A SZAPORÍTÓSZERVEINK DÉDELGETÉSÉVEL nem sikerült feltüzelnem a szexuális életünket, nem nagyon tudok mást tenni, mint hogy felidézem azokat az időket, amikor még szexeltünk. Haver, azok voltak ám a szép idők! NAGYON sokat szexeltünk. Úgy értem, tényleg rengeteget. Szerintem megszámolni sem lehetne, olyan sokat. És istenemre mondom, durván jó volt a szex! Még amikor Veronicát próbáltuk összehozni, akkor is jó volt a szex. Azt gondolná az ember, hogy mivel szinte mindennap szexeltünk akkoriban, Jenny könnyen teherbe esett. Mindig azt hittem, ha annyi spermát pumpál be oda az ember, amennyit csak tud, akkor tuti a fogamzás.

Ha belegondolsz, jogos is, nem? Ha olyan aprócska ez a petesejt, és csak egy maroknyi spermát dob rá az ember, akkor mi az esélye annak, hogy egy hímivarsejt keresztülverekszik magát? Ha viszont literszámra öntjük rá a spermát, akkor máris jobb az esélyeink, nem igaz?

Nagy tévedés! Azok a fehér farkú, izgó-mozgó kis ördögök borzasztó beképzelték. Szerintem azt hiszik, hogy egy petesejt méltatlan arra, hogy ők megtermékezzék. Kis rohadékok. Csellel kell rávenni őket az engedelmességre. Akkor kell lecsapni rájuk, amikor a legkevésbé számítanak rá.

„Micsoda, szerinted arra akar rávenni minket, hogy húzzunk át azon az alagúton, miközben ő hullámvasutazik? Szó sem lehet róla!”

„Azt kell hogy mondjam, épp most lőtt ki bennünket az ágyújából, miközben az autópályán halad egy golfkocsival. Felháborító!”

Értitek már? Hallgassátok csak, hogy beszélnek ezek a nagyképp köcsögök! Akár a seggfejek.

A nyolc hónap sikertelen próbálkozás, hogy Jenny teherbe essen nem vette el a kedvünket, hanem épp ellenkezőleg, kreativakká váltunk tőle. Szexeltünk egy kórház szülészeti osztályának gyógyszeres szekrényében, mert Jenny úgy gondolta, az szerencsét hoz. Nem hozott, viszont szereztünk két üveg ablaktisztítót, három rend orvosi egyenruhát és egy doboz gumikesztyűt. Ez majdnem jobb is volt, mintha Jenny teherbe esett volna!

Egy másik alkalommal Jenny listát készített minden olyan párról, akiről tudtuk, hogy vagy gyereket várnak, vagy már van gyerekük. Végigvettük a listát, és szexeltünk mindannyiuk ágyában. Jenny szerint az ágyuknak biztos varázsereje van, azért vártak ők gyereket. És ha szexelünk az ágyukban, akkor nyilván egy kicsit ránk is ragad abból a varázserőből. Hát igen, ez sem jött be. És meg kell mondjam, Carter és Claire nem volt túl megértő a varázserős tervünkkel. Mondjuk, máig nem értem, miért akadtak ki annyira. Végül is nem akkor szexeltünk, amikor ők is otthon voltak. Meg vártuk, amíg elmentek dolgozni. A francba, hát mit képzeltek ti rólunk? Még mindig megvan a lámpa okozta sebhely a

homlokomon, amit Claire vágott a fejemhez. Nem a mi hibánk, hogy úgy döntöttek, korábban jönnek haza. Ha követték volna a szokásos napi rutinjukat, semmi gond nem lett volna.

A következő abszolút zseniális ötlet volt, és kizárólag az én agyszüleményem. Hol van annyi sperma, hogy azt sem tudják, mit kezdjenek vele? Pontosan! A spermabankban. Időpontot foglaltam náluk, majd elhelyeztem a betétemet. A feleségembe, muhaha! Gondoltam, itt minden áldott nap felcsinálnak valakit, ami szerencsét kell hozzon nekünk is, nem igaz? Jenny az elején ideges volt egy kicsit. Azt magyarázta, hogy tutira apró spermárészecskék lebegnek a levegőben, és félt, hogy valaki másnak az egyik ilyen részecskéje felmegy a micsodáján, és olyasvalakinek a gyereket szüli meg, aki nem én vagyok. De ne aggódjatok, megtettük a szükséges óvintézkedéseket. Jenny intim részeit teljesen betakarva hagytuk, amíg készen nem álltam, hogy elhelyezzem a betétemet, ezzel biztosítva, hogy az én részecskéim legyenek az egyetlenek, amik bejuthatnak Jenny testébe. A nővér nem volt különösebben boldog, amikor visszajött, és azzal fogadtam, hogy rossz csészébe raktam a mintámat. És hát Jenny sem volt különösebben boldog, hogy a punciját csészének neveztem az ezután következő néhány hónapban.

Kicsit elszomorított, hogy nem jött be az ötletem, de nem volt gond, mert kitaláltam egy ennél sokkal jobbat.

Egyszerre jó is meg rossz is, hogy a következő kísérletünk sikerrel járt. Rossz, mert egy napon Veronica meg

fogja kérdezni, hol fogant, és nekünk el kell mondanunk, hogy a Vörös Homár férfivécéjében. Jenny olvasta valahol, hogy a homárok mámorítóak, ami az ő olvasatában azt jelentette, hogy fokozzák a nemi vágyat, biztosítja, hogy teherbe essen. Szinte biztos voltam benne, hogy afrodisziákumot akart mondani, de eszem ágában sem volt kijavítani, épp amikor egy jó dugás volt kilátásban, lévén teleettem magani homárral és finom sajtos pogácsával. Mielőtt megkaptuk a számlát, kimentettük magunkat, és kilopóztunk a női vécébe. Azonban mihelyst megláttam a tamponautomatát a falon, sarkon fordultam és kimentem. Képtelen lettem volna a kefézésre összpontosítani ha közben fájdalomtól elgyötört vörös vaginát látok a lelki szemeim előtt. Megragadtam Jenny kezét, és átvonultam vele a férfivécébe. A levegő tiszta volt, a piszoároknál senki nem állt, és mindkét fülke üresen hívogatott. Bevonszoltam Jennyt a mozgássérülteknek fenntartott fülkébe, és munkához láttam.

– Kurva jól nézel ki ebben a ruhában, bébi! – mondtam halkán, azzal végigsimítottam a csípőjén, megragadtam a seggét és magamhoz húztam.

– Nem gondolod, hogy ez a vécé kicsit mocskos ahhoz, hogy itt csináljuk? – kérdezte. – Mi lesz, ha kórokozók kerülnek a hüvelyembe? – kérdezte Jenny, miután idegesen körülnézett a fülkében.

– Ezek szerint fogalmad sincs arról, milyen mocskos a farkam, különben nem tennél fel ilyen kérdést – válaszoltam őszintén, és a kezem már a ruhája alatt járt, amit fel-

húztam a csípőjén. – Jézusom, nincs is rajtad bugyi – bűgtam a nyakába, és végigsimítottam a csupasz fenekén.

– Még az asztalnál levettem – mondta, és átkarolta a nyakamat, ahogy szívoztam és nyalogoztam a bőrt a füle alatt.

– Baszki, ez irtó szexi. Beraktad a táskádba?

Éreztem, hogy tagadólag megrázza a fejét. Az ujjaim becsusszantak a hasa alá, és bedugtam őket a puha, nedves redőkön át.

– Istenem, ez nagyon jólesik! Nem, nem a táskámba raktam csak otthagytam az asztal alatt, a földön.

Bedugtam, elfordítottam és megforgattam az ujjaimat a teste forró központjában, és minden mozdulattal köröztem egyet a csiklója körül és fölött.

– A francba! Vedd le a nadrágod! – mormogta Jenny a hajamba kapaszkodva.

Egy kéjes nyögéssel kihúztam belőle az ujjaimat, gyorsan kigomboltam és kicipzárastam a nadrágomat, és letoltam a térdemig. Jenny felemelte az egyik lábát és a csípőm köré fonta, hogy a térdénél fogva a helyén tudjam tartani. A szabad kezemmel megmarkoltam a szerszámomat, és a puncija nyílásához illesztettem.

– Most tuti, hogy sikerül gyereket csinálni! – mondtam neki.

– Ez lesz a valaha született legjobb kisbaba, akit vécében csináltak! – felelte Jenny izgatottan.

Gyorsan és simán belécsusszantam, összeszorítottam a szemem, és próbáltam megnyugtanni magam azzal, hogy milyen jó érzés is Jennyt a farkam körül tudni. Né-

hány másodperc múlva sikerült összeszednem magam, és már nem gondoltam másra, csak a feleségre, akit éppen keféltem, meg azokra a taknyos kis spermiumokra, akik azt gondolták, hogy mindenki másnál különbek. Fürgén ki-be mozogtam Jennyben, és élveztem azokat az apró hangokat, amiket a kék csalt ki belőle.

– Bassza meg, begörcsölt a lábam – szólalt meg Jenny néhány másodperccel később.

Abbahagytam, amit csináltam, de még mindig tövig voltam benne. Adtam neki egy percet, hogy letegye a lábát és helyezkedjen el kicsit kényelmesebben.

– Tudod mit? Fond körém mind a két lábadat! – javasoltam, azzal felemeltem és nekitoltam a vécé téglafalának.

Hosszú, sima lábait a derekam köre kulcsolta, én pedig újra munkához láttam. Hamarosan a hátamba mélyedtek a körmei, és hangosan felnyögött, amiből tudtam, hogy mindjárt elmegy. Felgyorsítottam, mire a fülke vékony oldala ütemesen a vécé téglafalát kezdte verni.

– AÚ! A picsába! Nagyon fáj a hátam! – panaszkodott Jenny hirtelen.

Kihúztam belőle a farkamat, és elengedtem a lábát, hogy visszaereszkedjen a földre.

Pár másodpercig csípőre tett kézzel szemrevételezte a helyet.

– Megvan! Feltérdelek a vécére, és berakhatod hátulról – mondta mosolyogva, azzal ellépett mellettem, és a fal felé fordulva feltérdelt a vécére.

– Ó, istenem, annyira szeretlek! – mondtam neki, és élvezettel figyeltem, ahogy elhelyezkedik.

Remekül ráláttam a meztelen popójára, és biztos voltam benne, hogy ha nem sietek és nem bújok vissza belé, akkor a padlóra lövöm szerteszét a babagolyóimat.

Jenny a válla fölött hátranézve rám mosolygott.

– Nyeregbe, cowboy! Ide belém az összes bébiszószozat!

Szorosan mögé álltam, Jenny pedig esetlenül előrehajolt, homlokát a vécé falának döntötte, és megkapaszkodott a vécélehúzóban.

Megragadtam a csípőjét, újra belécsusszantam, és hangosan felnyögtem, amikor mélyen benne voltam.

– Óhhh, a picsába! – nyögtem, ahogy újra felvettem a ritmust.

Zajt hallottam a fülkén kívülről, de ekkor már semmi sem állíthatott meg. A mennyben jártam, és még nem álltam készen arra, hogy kijöjjek onnan.

– Jééézusom! – kiáltottam fel hangosan, és mindent beleadva döfködtem Jennyt.

Ekkor már mindketten nyögtünk és ziháltunk, és megfeledkeztünk minden másról körülöttünk.

– Bassza meg, de jó! Ez nagyon jó! Uuuuaaggghhh! – nyögtem.

– Elnézést! Minden rendben odaát?

A másik fülkéből megszólaló férfighangra azonnal leálltunk. Jenny csípőjét markoltam, ő pedig hátrakapta a fejét és tágra nyílt szemekkel meredt rám.

– Ööö... hát, igen. Nagyon jól vagyok. Köszönöm a kérdést! – feleltem a férfinak.

Jenny tekintetéből a „Mi a fasz volt ez?” kérdést olvastam ki, mire megvontam a vállam.

Visszafordult, kicsit mocorgott a farkamon, és azt a fantasztikus dolgot csinálta a puncijával... megszorította a farkamat.

– Ó! Kecsketej, ez nagyon jó! – kiáltottam fel.

– Hát, igen, a kecsketej rám is így szokott hatni. Én mindig tüzet szarok, ha kecsketejet iszok – közölte a fickó a szomszéd fülkéből.

Igazán befoghatta volna a pofáját! Nem akartam az égő segglyukáról hallani, amikor éppen gyereket csinállok! Micsoda nevetlen egy alak!

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy ne figyeljek oda arra a faragatlan bunkóra a szomszédban, és befejezhessem, amit elkezdünk, mielőtt Jenny meggondolja magát. Újra felém fordult, a szemembe nézett és azt tátozta: „Siess, bazmeg!”

Rajtam ne múljék!

Gondolkodás nélkül elkezdtem újra Jennyt döngetni.

– Ó, a francba! Ó, a picsába! Mindjárt! – motyogtam.

– Jól csinálod, haver! Nyomjad csak! – biztatott a vécébeli barátom.

– A pokolba! Nyomom is, a francba! – kiáltottam vissza, a szomszédom szavaitól fellelkesülve.

– Te jó isten, nem hiszem el, hogy ez történik! – suttozta Jenny.

– Ó, pedig ez történik! Tökre ez történik, bébi! – mondtam neki. Éreztem, hogy mindjárt én is elmegyek, már közel voltam, csak még néhány lökés, és elküldhetem ezeket a köcsög kis spermákat, ahová valók!

Az egyik lökés kellős közepén Jenny keze lecsúszott a vécélehúzóról, amitől lenyomta azt, és lehúzta a vécét.

– Nos, ez kellemetlen volt – mondtam, de folytattam, amit csináltam.

– Nem, egyáltalán nem volt kellemetlen! – kiáltotta vissza a fickó a szomszédból. – Öblíteni egyet udvariaságból mindig jó ötlet.

Még úgy is, hogy ez a fickó lyukat beszélt a hasamba, olyan jó volt Jennyvel, hogy lehetetlen volt megállítani az orgazmust, ami kitörni készült a golyóim mélyéről.

– IGEN! IGEN! IGEN! – kiáltottam hátravetett fejjel.

Az utolsó lökéstől (amiről az utolsó leheletemig azt fogom állítani, hogy nem volt annyira erős) Jenny elvesztette az egyensúlyát, és miközben én eléleztem, az egyik térde lecsúszott a vécéülőkéről, hangos csobbanással bele a vécésészébe. Víz fröccsent szerteszét a padlóra.

– Hoppá – mondtam zavartan, kicsit még remegve, ahogy lecsengett az orgazmusom.

Kihúztam a szerszámomat Jennyből, és elhátráltam tőle, ő pedig megpróbálta kiszedni a térdét a vécéből, amivel csak még több vizet fröcskölt szét.

– Semmi gond, haver, mindenki vel előfordul – nyugtatott meg a szomszédom.

– De még mennyire! – feleltem.

Szóval, igen, ez Veronica fogantatásának története, és most Jenny-vel ki kell találnunk, hogyan meséljük ezt el neki, amikor idősebb lesz. Talán kihagyhatnánk a közöniséget a szomszédos fülkében. És hogy nem találtuk meg anya bugyiját, amikor visszamentünk az asztalhoz. És hogy anya beleesett a vécébe. Tudjátok mit? Azt hiszem, inkább csak kitalálunk majd valamit.

Bassza meg, most meg kanos lettem.

Az órára pillantok, és rájövök, hogy van egy kis időm, mielőtt Billy felébred és Jenny hazaér Veronicával. Ilyen esetben általában hokizom egyet, de az ifjabb Drew nem érzi jól magát. Emlékszel, hogy amikor kicsi voltál, anyukád azzal riogatott, hogy ha túl sokat recskázol, szőrös lesz a tenyered? Ez totál hazugság. Hidd el, én aztán rádolgoztam az ügyre. Úgy éreztem, az lenne a legkirályabb dolog, ha olyan lenne a tenyerem, mint az Ifjú Farkasembernek. Kinek kell kutya, ha a saját keze lehet a háziállata? Michael J. Foxnak fogalma sem volt, milyen jó dolga volt. Na, mindegy, kiderült, hogy nem lesz szőrös a tenyerem attól, ha túl sokat polírozom a bohócot. Csak kidörzsölődik és érzékennyé válik tőle az ember szerszáma. Mindenről a Head & Shoulders tehet. Az a hülye, kék és fehér színezésű tubus, ami olyan barátságosnak tűnik a vidám kis zöld buborékokkal. Egyik nap az jutott eszembe, hogy milyen kellemes lenne a zuhany magányában egy kis friss illatú samponnal megkeverni a kéjrudamat. Szagoltatok mostanában sampont? Puha és prêmes, és mennyei az illata. Plusz selymes és

sima lesz tőle a hajad, és akkor nyilván selymes és sima lesz tőle a pöcsöd is.

Srácok, soha, ismétlem, SOHA ne rántsatok rá samponnal! Lehet, hogy jó ötletnek tűnik, talán még jó ÉRZÉS is lesz, de nem kell pár percnél több, és a pokol kék-öves tüzével fog égni a farkad. Úgy fog égni, mintha maga a sátán fújná a tüzes leheletét a pöcsödre. Ja, és mintha valaki a farkadat rágná, borotvapengéssel a fogai helyén.

Így hát, amíg a szerszámom gyógyulófélben van, inkább eltöltök egy kis időt csendes magányban, és kitalálom, hogyan vegyem rá a feleségemet újra egy jó kis mocskos vécés szexre.

13.

Nagy fene köd van

HAVONTA EGYSZER ÖSSZEHOZUNK EGY ESTÉT, amikor mind a hatunknak van egy kis ideje játszogatni. Ilyenkor rendre megfogadjuk, hogy legközelebb mindannyian gyerekcsószot fizetünk, hogy ne abból álljon az este, hogy ötpercenként szét kell választani a veszekedő lányokat, akik aztán az este végén háromnegyed órán keresztül sírnak, mert nem akarnak hazamenni. Valahogy azonban az ilyen esték közti néhány hét alatt megfeledkezünk erről. Nem is jut eszünkbe, egészen a hálószobából vagy a játszósobából felhangzó első vérfa-gyaszító sikolyig.

Ma este csak Veronica van velünk. Drew apjának még mindig lelkifurdalása van, amiért rám ijesztett, és azt hittem, egy perverz leskelődik utánam, így felajánlotta, hogy vigyáz a gyerekekre, amikor csak szükségünk van rá.

Indulás előtt megkért, hogy mondjam el Liznek, milyen rendes fickó is ő, amiért ránk szánja az idejét. Azt is kérte, hogy hangsúlyozzam, mindezt csupa szívjóságból teszi. Drew anyja felhívott valamelyik nap, és mesélte, hogy a férje, ahogy kilép a házból, máris rohan az autóhoz, beszáll és magára zárja az ajtókat.

Tuti, hogy Liz életre szólóan halálra rémítette őt.

Beállunk Carter és Claire házának feljárójára, Liz és Jim kocsija mögé.

– Drágám, megölelted ma már a puncikádat? – kérdezi Drew somolyogva, mialatt leállítja a motort és zsebre rakja a kulcsokat.

– Abbahagynád végre? Már beismertem, hogy rossz ötlet volt doktor Madison. Nem kell folyton emlékeztetned – förmedek rá, azzal kiszállok az autóból, és kikapcsolom Veronica biztonsági övét, aki a hátsó ülésen ül.

Drew azóta, hogy ott jártunk, állandóan a balul elsült házassági tanácsadói terápiánkkal szívat. Nem értem, hogy ítéltettem meg ennyire rosszul doktor Madisont.

– Nem kerestél rá interneten, vagy valami? Megtudni, hogy kiféle, miféle?

– Dehogynem! – felelem ingerülten, miközben megragadom Veronica kezét és elindulunk a ház felé a feljárón. – A hirdetésben az szerepelt róla, hogy „az új kor gyermeke” és „nagy figyelmet szentel” a betegeinek. Azt nem értettem, mi az, hogy „az új kor gyermeke”. Gondoltam, biztosan egy idősebb hölgy, aki nem békélt meg az öregedéssel, és ahelyett, hogy elárulná a valós korát, inkább azt mondja, hogy ő „az új kor gyermeke”. Ami pedig a szentelést illeti, azt hittem, hogy a terápia szent dolgokról és Istenről szol majd. Jót tenne egy kis szentelés a házasságunknak. Évek óta nem voltunk templomban.

Drew lehunyja a szemét, megrázza a fejét és becsenget. Tudom hogy maximálisan egyetért velem, és csak

arról van szó, hogy még mindig túl ideges az egész terápia miatt, azért nem szól semmit.

– Na, épp ideje volt! – köszönt Carter, ahogy ajtót nyit – Charlotte és Sophia már kitepte egymás haját, kikaparták egymás szemét és egyikük belökte a másikat a kádba, és rányitotta a zuhanyt. Nem tudom, melyikőjük volt az, mert amikor rájuk találtunk, mindketten sírtak és csuromvizesek voltak.

Carter egy lépést hátrál, és kitarja nekünk az ajtót, hogy beléphessünk.

– Jó a pólód, haver! – dicséri meg Jim Drew ruháját, miután a férjem belép a folyosóról a nappaliba.

Ma este, a játék tiszteletére Drew azt a pólót viseli, amit karácsonyra adtam neki. A Twister nevű játékhoz való szőnyeg képe van rajta a következő felirattal: „Mit szólnál egy Twisterhez? Jobb kéz a farkamon, bal a seggemen.”

– Veronica, menj be a játszószobába, és nézd meg, mit csinál a többi lány! – mondom a lányomnak, és lehajlok hozzá, hogy lesegítsem róla a kabátját.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak, te sátáni nőszemély!

Felegyenesedek, és Drew-ra meredek.

– Most mi van? – kérdezi. – Tehetek én róla, ha kívülről tudja a *Dilidiák* szövegét?

Veronica végigrohan a folyosón, mielőtt még leszidhatnám. Valójában Drew-t kellene leszidnom, de ennek semmi értelme nem lenne.

– Gyertek, már mindenki az étkezőben van – mondja Jim, es indul előre.

Egy órával később már javában Mad Gab-ezünk. Utálom ezt a játékot. Legalábbis utálom, amikor én jövök, mert sosem találok ki egyik kifejezést sem. Viszont amikor máson van a sor, nagyon vicces. A kártyák egyik oldalán egy ismert kifejezés áll, de a szavak kicsit furcsán vannak írva, és így először nem is lehet kitalálni, hogy mi az adott kifejezés. Ki kell mondani újra és újra hangosan, amíg el nem kezd úgy hangzani, ahogy kell. A legutolsón például az állt: Fedj elme szett. A kártya hátoldalán a helyes megfejtés pedig ez volt: fegyelmezett.

– Jól van, Jenny jön! – jelenti be Claire, és elővesz egy kártyát a dobozból.

Felmordulok, készen arra, hogy megint veszíteni fogok.

Claire feltartja a kártyát, én pedig magamban mormogva elolvasom a szavakat.

– Nem, nem, nem! Tudod, mi a szabály, Jenny! Mondd ki hangosan! – szól rám Liz.

Durcásan fújtok egyet, és nagyon lassan felolvasom a szavakat

– De nagy... fene köd... van. De nagy... fene köd... van.

Liz odahajol Claire-hez, hogy mind a ketten lássák, mi a válasz, és hisztérikusan felnevetnek.

– De nagy... fene köd... van. De nagy... fene köd... van. De nagy... fene köd... van – mondom, ezúttal kicsit gyorsabban ismételve a szavakat, remélve, hogy ettől majd szikra gyúl a fejemben.

Nem gyúlt.

– Ó, istenem, nem bírom! – nevet Liz a hasát fogva, a homlokát pedig az asztalra hajtja. – Fene köd!

– Mondd ki nagyon gyorsan! – javasolja Drew, de ő is nevet.

– Denagyfeneködvan. Denagyfeneködvan. Denagyfeneködvan. Ez hülyeség. Semmi értelme – panaszkodom. – Mondjátok már meg, mi a válasz!

Claire folyamatosan nevetve megfordítja a kártyát, hogy mindenki láthassa azt.

– De nagy feneked van? Ti most szívattok, ugye?

Utálom ezt a játékot!

– Ó, említettem nektek azt a jótékonyági izét, amit hétvégén tartok a boltban? – kérdezi Liz, miközben elpakolja a Mad Gab-et.

– Mondtál valamit, de légy szives, frissítsd fel a memóriámat! – feleli Drew, azzal hátradől a fotelben és karját a karomra fekteti.

– Nos, emlékszel, hogy rendeztünk egy zárt licites árverést, és az összes bevételt felajánlottuk az Amerikai Rák Alapítványnak? Idén valami durvábbat akartunk csinálni, olyasvalamit, ami illik a boltomhoz. Úgyhogy vibrátorversenyt fogok rendezni! – jelenti be Liz.

– Azta, tényleg? – kérdezi Drew. – És ez törvényes?

– Miért ne lenne az? A bolt mögötti udvaron tartom, ami teljesen körbe van kerítve, és biztonságiak lesznek az ajtóban, nehogy bejöjjenek a tizennyolc év alattiak. Lehet majd fogadni a különböző futamokon, és lesz egy csomó pia. Úgyhogy csak egy fantasztikus vibrátorról kell min-

denkinek gondoskodnia, amit vagy hoz magával, vagy megveszi a boltban.

Mielőtt bármit kérdezhetnék a vibrátorversenyről, és hogy pontosan hogyan is fog zajlani, Claire mindannyiunkat csendre int.

– Nektek nem furcsa valami? – kérdezi.

Elhallgatunk, és csendben figyelünk.

– Túl nagy a csönd. Miért van ekkora csönd? – kérdezi Jim.

Öt kislánnyal és egy tízéves kislánnyal a házban sokkal nagyobb hangzavarnak kéne hallatszódnia a folyosó vége felől. Maga a tény, hogy megszakítás nélkül tudtunk játszani egy órán át, már intő jel lehetett volna, hogy valami nincs rendjén.

Felugrunk az asztaltól, és a folyosó végébe szaladunk. Drew ér oda először a játszószoza ajtajához, és sóbálvánnyá meredve megáll az ajtóban, eltakarva előlünk a látványt.

– Ó, szent Mary Tyler Moore – mormogja, majd megfordul és a kezét az ajtófélfára teszi, hogy senki ne tudjon bemenni. – Jobb, ha NEM mentek be.

Ugyanazzal a félelemmel és rettegéssel az arcunkon nézünk egymásra: vajon mi történhetett ott bent?

Valaki meghalt? Vagy most tényleg vérre menően összevesztek, és valamelyik lány elvesztette az egyik szemét? Mi van, ha Veronica az? Jaj, istenem! Az én kicsikémnek úgy kell leélnie az életét, hogy egész életében szemtakarót visel, mint egy kalóz? Az Össznépi Kalóz Napon be kell majd öltöznie kalóznak, és elváltoztatott hangon beszélni egész nap, csak mert ő

mindennap kalóz, ezért mindenki azt hiszi majd róla, hogy nagyon jól csinálja. De mi van, ha mégsem lesz belőle jó kalóz? Mindenki utálni fogja, amiért nem tudja, mit jelent az, hogy „sétálj a deszkán”. Még én sem tudom, mi a fenét jelent!

– Drew, mi a franc van, ember? Mit csináltak? – kérdezi Carter, azzal félretol engem, hogy elláthasson Drew karja fölött.

– Ó, a picsába! – sóhajt fel Carter. – Akár le is engedheted a kezedet, előbb-utóbb úgymint látniuk kell. Claire, először vegyél egy nagy levegőt!

Drew végül eláll az útból, és így mindannyian láthatjuk, hogy mi történt a játszószobában.

Az öt lány a szoba közepén ül, körben, és az arcuk teljesen be van festve fekete filccel. És amikor azt mondom, teljesen, azt úgy is értem, hogy teljesen. Mármint hézagmentesen. A szájuk, az orruk, a szemhéjuk, a fülkük... mind be van festve. Lassan belépünk a szobába, leesett állal, döböntően. Csak akkor tudjuk igazán felmérni a kárt, amikor beljebb lépünk a helyiségbe. Ahogy újra és újra körbe fordulok, egészen elképedek, milyen részletes jeleneteket rajzoltak a gyerekek a falra. Fekete filccel. Képesek voltak lerajzolni egy kastélyt, egy hercegnővel a toronyban, körülötte várárkot. Nagyon jó kép lett.

– A francba, az egy sárkány? Srácok, ki rajzolta a sárkányt? Nagyon király! – kérdezi Drew.

– Én! – csilingeli Charlotte, de azonnal lehervad a fekete mosoly az arcáról, amikor meglátja Liz gyilkos pillantását.

– Most festettem ki ezt a szobát! – morogja Claire a plafonra meredve, miközben az arca kifejezéstelenné válik.

– Gavin! Te végig itt voltál? – kiált rá Carter.

Nem is vettem észre Gavint, aki a fotelben ül, a sarokban. A lábai lelógnak a karfáról és egy könyvet lapozgat.

– Ühüm – feleli Gavin fel sem nézve a könyvből.

Tovább lapozgat.

– És nem gondoltad, hogy szólnod kellene nekünk, hogy a lányok befestik egymás arcát meg a falat egy olyan filccel, amit nem lehet lemosni? – korholja Carter.

Gavin nagy nehezen felemeli a fejét a könyvből, és a szoba közepén észreveszi a lányokat, akik mind némán ülnek, a kezükben meg ekkor is az alkoholos filcet szorongatva.

– Hehe, szép munka, tetűfészkek!

– Fogd be, te kakadarab! – kiált rá Ava.

– AVA! – rivall rá Liz.

– Most mi van? Nem szabad szardarabnak hívnom, nem igaz? – fonja keresztbe a karját duzzogva Ava.

– Igaza van. Tényleg nem szabad kimondania, hogy „szar” – suttogja Jim Liznek.

– Most festettem ki ezt a szobát – morogja Claire megint.

Sosem volt még ilyen szuper játszós esténk! – kurjantja Drew, azzal előhúzza a telefonját és fotózni kezd vele – Lányok, mondjátok egyszerre: fekete cerka után nem kell a fehér toll!

Odalépek hozzá, a karjába bokszolok, és kikapom a telefont a kezéből.

– Jól van, lányok, tessék levetkőzni, és irány a fürdőszoba!

Lizzel elkezdjük kiterelni a lányokat a szobából, keresztül a nappalin.

– Gavin, hozz szappant meg vizet, és kezd el suvickolni a falakat! – utasítja Carter, aztán odalép Claire-hez, és átöleli.

– Miért nekem kell letakarítani a falakat? Nem én firkáltam össze! A NAGY LÓSZART fogok én takarítani!

– GAVIN ALLAN! MOST FESTETTEM KI EZT A SZOBÁT! HALLOTTAD? MOST...FESTETTEM... KI... EZT... A... SZOBÁT! MOSTFESTETTEMKIEZTASZOBÁT! MOSTFESTETTEMKIEZTASZOBÁT! – rikoltja Claire.

– Claire kezd kiborulni, vagy ez egy újabb Mad Gab-feladvány? – kérdezi Drew. – Mert ha az utóbbi, akkor én arra tippelnék, hogy „fos repesztett szét egy bombát”.

14.

Felkészülni, vigyázz, rajt!

VÉGRE ELJÖTT A HÉTVÉGE, és bár kimerítő hét áll mögöttem a munka miatt, meg mert rendszeresen fel kellett kelnem az éjszaka közepén Billyhez, és nyolcszor fürdöttem az elmúlt három napban Veronicát, hogy lejöj-jön róla a filc, mégis izgatottan megyek a Liz által rendezett jótékonyági rendezvényre. És nem fogok hazudni, egy kicsit ideges vagyok. Sosem izgultam még életemben a szex miatt. Soha. De amióta Billy megszületett, nem érzem magam szexinek. Főleg amiatt, hogy talán ha három órát alszom éjszakánként. Most viszont úgy érzem, hogy ez a nap sok jót tartogat számunkra Drew-val. A házassági tanácsadó teljes kudarc volt, és a szomszédainkkal elköltött vacsora sem nyújtott semmilyen segítséget, úgyhogy abban reménykedem, hogy talán ez a mai dolog összejön. Talán ez lánggra lobbantja bennem a tüzet, amitől újra szexinek érzem magam és felpattanhatok a szexvontra. Sajnálom Drew-t. Régen mindennap szexeltünk, néha kétszer, háromszor is. Tudom, hogy el van keseredve. Én is el vagyok. Szeretném kívánni a szexet.

Hiányzik a szex Drew-val. Szóval elhatároztam, hogy a mai nap sikeres nap lesz, bár nem akarok mást, csak aludni.

– Tehát, van egyszer a hagyományos nyuszi, az érdes, forgó fejjel és csábító nyuszifülekkel. A kimutatásom szerint az esetek száz százalékában három és fél percen belül eljuttatja a felhasználót a csúcsra – olvassa Drew a kezében tartott kapcsos mappából.

A hálósobában vagyunk, előttünk hever a földön kiterítve az összes vibrátorom. Drew eltökélte, hogy megnyerem a versenyt, így egész héten vibrátorokat elemzett, folyamatábrákat rajzolt és ellenőrző méréseket végzett rajtuk.

– A következő a standard, ezüst, mini rúdvrátorod. Egyszerű, megbízható darab, ez lehet a titkos aduászunk, amivel zsákolni fogunk, szó szerint. Senki nem akarja majd a mini rudit használni, mert olyan apró. De ebben a kis méregzsákban van erő, amit a jelentésem is alátámaszt: orgazmus az esetek száz százalékában, két egész hét percen belül. Igen, ezt mindenképp félre kéne tennünk, mint lehetséges versenyzőt.

Felveszem az ezüst mini rudit, és félreteszem.

– Ideges vagyok a verseny miatt. Tényleg úgy gondold, hogy van esélyem nyerni?

Drew becsukja a mappáját, és leguggol mellém. Én a szőnyegen ülök a vibrátorok előtt.

– Drágám, a kisujjadban van az egész. Becsukott szemmel és levágott karokkal is megnyernéd, csak hinned kell magadban!

Bólintok, majd biccentek, hogy folytassa az elemzése ismertetését.

Fél órával később kettőre szűkítettük a lehetséges versenyzők számát, ami igazán szép teljesítmény, tekintve, hogy nem kevesebb, mint harminchét vibrátorral rendelkezem. Elpakoljuk a színes tárgyak kavalkádját a huncutkodós táskánkba, és bedugjuk az ágy alá. Ekkor hallom, hogy nyílik, majd csukódik a bejárati ajtó.

– Készen álltok a csatára, katonák? – kérdezi Drew apja a hálósobánk ajtajából.

Az apósom újra felajánlotta, hogy vigyáz a gyerekekre. Nem tarthatok haragot vele szemben, főleg, hogy valószínűleg még sokáig élhetek ezzel a lehetőséggel.

– Határozottan, uram! Csőre töltve, vigyázzban állunk – jelenti Drew, miközben felsegít a földről.

Idenyújtja a kis fekete bársonytasakat, amiben a mini rudit tartom.

– Megtisztítottátok és betáraztátok a fegyvereiteket? A tiszta, jól működő fegyver az igazán elégedett fegyver – tájékoztat apósom.

– A csövek tiszták, a tölténytár kicserélve, és ez a katona itt harcra kész – feleli Drew, azzal átkarolja a vállamat, és magához húz.

– Légy éssznel, kerüld a feltűnést, és az isten szerelmére, ne szarj be! – tanácsolja idősebb Andrew. – Nincs halálosabb dolog a földön, mint egy katona és a fegyvere. Tiszteld a fegyveredet, és ő is tisztelni fog téged, megértted?

Bólintok, és halkán így felelek:

– Igen.

– IGEN, MICSODA?!

– IGEN, URAM! – kiáltom, és a kezemet szalutálásra a fejemhez kapom.

– Pihenj, katona!

Meglepő módon ez a kis buzdítás tényleg cselekvésre sarkall, és elszáll minden idegességem. Versenyezni fogok es meg is fogom nyerni!

Megmutatom annak a sok bolondnak, hogy kell ezt csinálni. Nem hiába voltam kalandos kedvű, szexéhes nő egész felnőttkoromban Ez a verseny az enyém lesz!

Drew felvette a szurkolói pólóját, amit csak az én kedvemért csináltatott. Egy vibrátor van rajta a következő felirattal: „A feleségem a legjobb a matatásban!”

Drew apját magára hagyjuk a szundikáló Billyvel és a hiperaktív Veronicával, akinek Drew megengedte, hogy cukrot is szórjon a reggeli pirítósára.

Elképesztő mennyiségű autó áll Liz és Claire boltja környékén Nagy nehezen találunk parkolóhelyet, és a Liz felőli oldalon belépünk a boltba, ami tömve van a vibrátorkínálatot mustráló érdeklődőkkel.

– Nézd ezt a sok lúzert, akik az utolsó pillanatban választják a győztes vibrátort! – suttogja Drew, miközben átfurakodunk a tömegben a hátsó ajtóhoz, majd ki a parkolóba, ahol a jótékonysági rendezvény zajlik. – Az elemzésemnek hála ez a verseny a tiéd lesz. Nem indulhatsz neki ilyesminek olyan segédeszközzel, amit nem ismersz kívül-belül. Hát semmit nem tudnak ezek az emberek? Hogy akarnak megnyerni egy versenyt olyan vibrátorral, amit még soha nem használtak? Honnan tudják

egyáltalán, hogy az-e a helyes méret? Abszolút kezdők, én mondom.

Egyre izgatottabbá válók, ahogy Drew-t hallgatom. Igaza van. A „rudim” és én már régi ismerősök vagyunk, ismerem kívül-belül. Ez volt az első segédeszközöm. Tizennyolc éves koromban vettem. Azóta sok mindenben mentünk keresztül. Ez az apróság itt a zsebemben velem volt jóban-rosszban. Ma sem fog cserben hagyni.

– Sziasztok! – üdvözöl bennünket Liz, és odaszalad hozzánk az ételárusító sátorhoz, ami előtt állunk. Egy csatos tábla van a kezében, és a rábiggyesztett papírt fűrkészi. – Jól van, Jenny, te az első kör első futamában indulsz. A sörsátor melletti sátorban.

Elnézek arra, amerre Liz mutat, és összeráncolom a homlokom.

– Az a sátor teljesen nyitott. Valahogy azt reméltem, kicsit intimebb lesz az egész – magyarázom idegesen Drew-ra pillantva.

– Nem baj, megoldjuk – nyugtat meg Drew.

– Miért kellene intimebbnek lennie? Ez egy verseny, és aki eljött, mind tudja, miről van szó. Nem lennének itt, ha gondjuk lenne a dologgal – magyarázza Liz.

Igaza van. Az itt jelenlevők mindegyike kapott meghívót, részletes magyarázattal arra vonatkozóan, hogy mi lesz a mai program, úgyhogy gondolom, tudják, mit fognak látni. Alighanem csak azzal a ténnyel van gondom, hogy arra nem gondoltam, hogy engem is látni fognak. Na, mindegy, fel akarom éleszteni a tüzet a kapcsolatainkban, és ennek ez is jó módja lehet.

Liz sok szerencsét kíván, majd elrohan üdvözölni a többieket, és megmondani nekik, hogy melyik futamban indulnak. Drew-val a sörsátorhoz megyünk. Beáll a sorba, és rendel mindkettőnknek egy-egy pohárral.

– Hajtsd le! Rád fér egy pohárkával – közli, és átnyújtja az egyik műanyag poharat, ami csurig van töltve a habos itallal.

Lehajtom a sört olyan gyorsan, ahogy csak tudom, és visszaadom neki az üres poharat. Drew lerakja, és beáll mögém, hogy megmasszírozza kicsit a vállamat.

– Felmértem a versenytársainkat a sátrunknál. Van néhány idősebb, de ők be vannak ijedve. Az a lila pólós csaj elég keménynek néz ki, de látszik, hogy ideges. Te halál nyugodt vagy. Ezért fogsz te nyerni. Ne mutasd ki a félelmedet, drágám! Be kellene kicsit melegítened – javasolja.

Miközben tovább nyomogatja a vállamat, jobbról balra forgatom a fejemet és kirázom a karomat.

Egyik kezemmel megragadom a másik könyökömet, és elkezdem húzogatni a karomat a testem előtt, majd megismétlem ugyanezt a másik karommal is. Liz bejelenti a hangosbeszélőn, hogy az első futamok tíz perc múlva indulnak.

Drew maga felé fordít, és két kezébe fogja az arcomat.

– Mondd utánam: győztes vagyok!

– Győztes vagyok – ismétlem.

– Királyabb vagyok, mint ezek itt – folytatja.

– Királyabb vagyok, mint ezek itt.

– Ha ezt megnyerem, akkorát kefélek a férjemmel, hogy leszakad az ágy.

Egy másodpercig csak nézek rá, felvonva a szemöldökömet.

– MONDD UTÁNAM!

Sóhajtok, a szememet forgatom, majd kinyögöm:

– Ha ezt megnyerem, akkorát kefélek a férjemmel, hogy leszakad az ágy.

Drew szipog egyet.

– Azt hiszem, mindjárt sírok.

– Mi a helyzet, seggfejek? – kérdezi Jim, ahogy odalép hozzánk Carterrel és Claire-rel.

– Csak még egy utolsó bátorító szót mondok Jennynek a verseny előtt.

– Arra semmi szükség – feleli Carter. – Claire ugyanis mindenkit lesöpör.

Drew nevetve megcsóválja a fejét.

– Hát ez káprázatos, puha pöcs! Biztosan tudom, hogy Jenny lesz ma a győző.

– Győző? Ki az a Győző? Ő valami vibrátorbajnok, vagy ilyesmi? Vagy a versenyt nevezték el róla?

Claire megveregeti a vállamat, és rám mosolyog. Alighanem ő már tudja, ki az a Győző. Mindig én tudok meg mindent utoljára.

– Melyik játékszert választotta Jenny? – kérdezi Carter Drew-t.

– A mini rudít, kisapám!

Carter nevetve megrázza a fejét.

– Ez komoly? A mini az kábé a vibrátorok nagyapja! Biztos vagy benne, hogy kibírja végig, és nem kell félúton szundítania egyet? Ki van zárva, hogy nyerni tudnátok vele!

Drew keresztbe fonja a mellén a karját, és szúrós szemmel Carterre néz.

– Úgy gondolod? Na és, Claire milyen fantasztikus vibrátort fog használni?

Carter elmosolyodik, és hátulról átöleli Claire derekát, állát a felesége fején nyugtatva.

– Egy vadiúj, csilli-villi Butterfly FX 2000-est.

Most Drew-n a nevetés sora. A fejét hátravetve hangerősen felkacag.

– Butterfly FX 2000-es? Te most szívatsz?! Azzal gyerekek játszanak! Elolvastad a vevői visszajelzéseket róla? Megvizsgáltad egyáltalán szélcsatornában, és ellenőrizted, hogy bírja-e a vízbe merítést? Ennek a csatának nem lehet félig felhúzott fegyverrel nekimenni, barátom! Jobban tennétek, ha ezt a versenyt a profikra hagynátok.

– Mit szólnátok, ha fogadnánk arra, hogy ki nyer? – kérdezi Jim, és már húzza is elő a hátsó zsebéből a pénztárcáját. – Tíz dollárt teszek Jenny re.

Claire rosszálló pillantást vet rá.

– Hé!

– Bocs – vonja meg a vállát Jim – de Jenny komoly szakértőnek számít ezen a területen. Te még csak rövid ideje csinálod. Neki több év előnye van veled szemben.

A pasik megteszik a tétjeiket, Jim pedig elrakja a pénzt, mert az ő felesége nem versenyzik. Liz újabb beje-

lentést tesz a hangosbeszélőn, és megkéri a versenyzőket, hogy menjen mindenki a sátorhoz, mert kezdődnek a futamok. Claire-rel egy sátorban leszünk az első futamon, ami megnyugtató. Bár Drew is bent marad, a tudat, hogy egy barátom is velem lesz, megnyugtató.

Besétálunk mindahányan a sátor alá, és üdvözljük a többi versenyzőt. Hat másik nő és két férfi van még. Egyáltalán nem értem, mit keresnek itt a férfiak, és miért vehetnek részt a versenyben. Ezt mégis HOGY kell elképzelni? Nem tűnik teljesen igazságosnak a dolog, hiszen ők vibrátor nélkül is versenyezhetnének, de mindegy, nem én hozom a szabályokat. Gondolom, Liz tudja, mit csinál.

A sátorunkban jelenlévő bíró azt mondja, mindenki egyszerre indul. Ez a megoldás jobban tetszik, mintha külön-külön csinálnánk, mert így legalább nem engem fog nézni mindenki. Ennél részletesebb magyarázatot azonban nem ad, és én döbbenten meredek az előttünk álló asztalra.

– Fel kellene másznom oda? – kérdezem halkán Drew-t.

Ő körülnéz és látja, hogy senki nem mozdul. Mindenki a kiválasztott vibrátorát nézegeti és a sebességét teszteli.

– Nem tudom, minek ez az asztal, hiszen úgysem fértek föl rá egyszerre. Lehet, hogy csak azért van, hogy megtámaszkodj benne, ha szükségét érzed. Jobb lett volna, ha összecsucsható ágyat, vagy valami ilyesmit adnak, de azzal kell megoldanunk, amink van.

Vállat vonok, és előveszem a lila tasakot a zsebemből, kicsúsztatóm belőle a kis lövedéket, és a sebességfokozatokat babrálom.

– Tudom, hogy általában lassan kezdesz neki és fokozatosan melegedsz bele, de erre most nincs idő. Tekerd fel teljes gázra, és győzd le a köcsögöket! – mondja Drew izgatottan.

– Versenyzők, felkészülni! – kiáltja a bíró.

Mindenki tapsolni, füttyülni és ujjongani kezd. A kezemben szorongatom a kis vibrátort, és még egyszer ellenőrzöm, hogy a legmagasabb fokozatra van-e kapcsolva. Claire-re pillantok, és látom, hogy az ő Butterfly-ja az asztal tetején van. Ami azt illeti, mindenkié ott van.

Nekem is ki kellene raknom a vibrátoromat az asztalra? Ez a kezdőpozíció, vagy mi?

Eldöntöm, hogy azt teszem, amit a többiek, és az ezüsthengert az asztal tetejére rakom, egy rózsaszín nyuszi és egy sárga delfin közé.

– Vigyázz! – kiáltja a bíró, mire mindenki a játékszere fölé görnyed.

Drew és a többi fickó pár lépést hátrál, hogy legyen elég helyünk. Szeretném, ha visszajönné és mellettem maradna, mert könnyebben megy, ha ő is ott van és hozám ér valahol, miközben ezt csinálom, de ahogy ő is mondta, azzal kell beérnünk, ami van.

– RAJT! – kiáltja a bíró, azzal a feje fölé tartott légkürt gombját megnyomja, és egyetlen hangos dudálással jelzi, hogy kezdetét vette a verseny.

Gyorsan lekapom a vibrátoromat az asztalról, lehunytom a szemem, és a vibrátort markoló kezemet a nadrágom elülső részéhez szorítom. Drew-nak az az ötlete, hogy húzzak jóganadrágot, de ne vegyek alá bugyit, zseniális volt. Könnyen hozzáférek mindenhez, anélkül hogy meztelenre kellene vetkőznöm mindenki előtt.

Hallom, hogy körülöttem azt kiabálják, „hajrá! hajrá! hajrá. , de nem is figyelek oda, bekapcsolom a vibrátort és arra összpontosítok.

Ahogy a rudi hozzáér a csiklómhoz, tudom, hogy nem fogom sokáig bírni. Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy hiányzik a szex. Az, hogy se időm, se energiám nem volt arra, hogy önkielégítsek, csak tovább fokozta a helyzetet.

Itt-ott meghökkenten kapkodnak levegő után, és valaki talán azt mondta, hogy „Ó, édes Jézusom”, de nem érdekel, hogy mit csinál a többi versenyző.

Körbe-körbe körözök a kis játékszerrel, és máris érzem a gyönyör apró hullámain, ahogy végigrohannak a lábamon. Még szorosabban behunytom a szememet, és felidézem azt az alkalmat, amikor Drew- val a pincében szexeltünk, egy kupac plüssállaton, amiket még gyerekkorából őrzött. Miket csinált az a pasi egy játék mackóval...

Nem bírom visszafogni a kéjes nyögdecseleéseimet, amik kiszaladnak a számon, miközben a lövedéket továbbra is a csiklómhoz szorítom, és hagyom, hadd tegye a dolgát és juttasson el a beteljesülésig. Újra eszembe jut a pincebeli szex meg Drew ugatása, és nem is kell több,

átlendülök a megsemmisülés határán. Megkönnyebbülten felkiáltok, és a szabad kezemmel az asztalra csapva megkapaszkodók, amíg az orgazmus hullámai végigsöpörnek rajtam. Amikor a bizsergés elmúlt és az orgazmusom is lecsengett, gyorsan kihúzom a vibrátort a nadrágomból, és lecsapom az asztalra, majd diadalmasan az égre emelem mindkét kezemet.

Annyira lekötötte a figyelmemet az orgazmusom és a pincebeli szexre való visszaemlékezés, hogy fel sem tűnt, milyen csend lett hirtelen a sátorban. Kinyitom a szememet, és akkor veszem észre, hogy mindenki engem bámul, és az összes vibrátor ott ugrál az asztalon.

– Ööö... szívem! Azt hiszem, alighanem rosszul értelmeztük a verseny szabályait – mondja Drew mögém lépve.

Te jó isten! Csak én maszturbáltam? Hogy a francba?

– Ööö... nem tudom, hogy is lehetne most győztest hirdetni – mondja a bíró az asztal túloldaláról, láthatólag tényleg össze van zavarodva.

– Mi a picsáért nem állítottál meg? – suttogom ingerülten Drew-nak.

– Minden olyan gyorsan történt, és az igazat megvallva, nagyon izgatóan csináltad – magyarázza Drew.

– Meggyőződésem, hogy én nyertem a fogadást – szólal meg Jim mellettem, ahol Carter és Claire áll és nevet hisztérikusan. – Bíró úr azt hiszem, ennek a futamnak az első helyét Jenny pusztán a kreativitásával kiérdemelte.

Az egész sátor egyetértően morog, úgy éljeneznek és tapsolnak, hogy a másik sátrakból is átjönnek megnézni, mi folyik itt. Annyira sokkolnak a történetek, hogy mozdulni sem bírok. Csak a vibrátorokat nézem meredten, ahogy ficáncolva ugrándoznak előttem az asztalon, míg végül Claire Butterfly FX 2000-e némi előnyre tesz szert, és leesik az asztalról, ahol most veszem észre, hogy egy fekete-fehér négyzetekből álló célszalagot festettek fel.

– A francba! – kiáltja Claire. – Tökre én nyertem volna!

– Szóval, drágám, amit a verseny előtt beszéltünk meg...

Közbevágozok, mielőtt Drew még egy szót szólhatna.

– Azt felejtsd el! BIZTOS, hogy nem fogunk akkorát kefélni, hogy leszakad az ágy!

15.

Doktor Duke of Earl

A KÖZHIEDELEMMELEL ELLENTÉTBEN AZ, ha egy vibrátorversenyen hagyod, hogy a feleséged egy idegekkel teli sátorban maszturbáljon, amikor neki valójában az asztalra kéne tennie a vibrátort, hogy az versenyezzen a többivel, nem segít bejutnod a bugyijába. Még akkor sem, ha korábban megígérte. Két órán keresztül győzködtem Jennyt, miután hazaértünk. Apámra nem számíthattam. Amikor megtudta, mi történt, háromnegyed óras kiselőadást tartott arról, hogy soha nem szabad hátrahagyni egyetlen katonát sem. Miután elment, Jenny azt tanácsolta, hogy aludjak a kanapén és vigasztaljam egyedül a farkamat.

Azt szoktam. Ám szinte mindig, amikor belemelegednék a húzogatósdba, Billy felsír az emeleten, mert éhes. Minden a legnagyobb rendben megy, míg a gyerek el nem kezd sírni, pont, mielőtt kieresztenem a démonokat. Igazi erekciógyilkos.

Ma enyém az egész ház. Tutira azt hinnéd, hogy azzal fogom tölteni az egész napot, hogy a farkamat babusgatom, de nem. Más terveim vannak. Jenny elvitte magával Billyt Claire boltjába, így vele lesz, amíg a könyvelést csinálja, Veronica pedig iskolai előkészítőben tölt pár órát.

Bölcsen használom fel ezt az időt. A kis csomag segítségével, ami tegnap érkezett, rendbe hozom a szexuális életünket, nem több mint kilencven perc alatt. Rendeltem egy önsegítő CD-t, aminek az a címe: *Hogyan találhatod meg a szikrát, ami elveszett a házasságodból?* Besötétítettem, bezártam az ajtókat, és felvettem a kedvenc motivációs pólómat: „Teve Pata Kft. Érdeklődjön tört mogyoró kedvezményünkről.”

Kiveszem a csomagot a munkás táskámból, ahol tegnap elrejtettem, miután behoztam a leveleket. Feltépem, és kiveszem belőle a CD-tokot. Berakom a nappaliban lévő CD-lejátszóba, feltekerem a hangerőt és elindítom a lejátszást.

– *Üdvözöllek! Köszönöm, hogy megvásároltad a „Hogyan találj meg a szikrát, ami elveszett a házasságodból?” című CD-t.*

– Nagyon szívesen! – felelem a hangszóróból megszólaló férfi- hangnak.

A fickó brit, és a britek olyan előkelően beszélnek, úgyhogy ez biztos jó lesz. „Üdvözlöm, uram!” Látjátok? Máris előkelőbb. Britül beszélek. „Mit szólna egy csésze teához a királynővel?”

– *Helyezkedj el kényelmesen, és már kezdhetjük is az első leckét.*

– Nem kell kétszer mondanod – felelem, és leülök a kanapéra.

– *Első lecke: Dicséreted. Ismételd utánam: Gyönyörű vagy ma. Szúrja be a felesége nevét!*

– Gyönyörű vagy ma! Szúrja be a felesége nevét.

– *Te fogytál?*

– Te fogytál? Haver, ez nagyon könnyű! Ez nekem nagyon fog menni!

– *Vedd le a ruhád, és pippants le!*

– *Vedd le a ruhád, és pippants le!*

– *Beugrottál! Ha elismételted az utolsó mondatot is, soha többé nem jutsz puncihoz.*

– Hé! Ez nem igazság! Miféle önsegítő szar ez?

– *Második lecke: Segítség a házimunkában. Ismételd utánam: Majd én elmosogatom az edényeket.*

– Ez nem fog működni. Azonnal rájön, hogy valamilyen mesterkedek, ha ekkora baromságokat mondok.

– *Mondd ki, különben nem látsz többé puncit!*

– A hurka életbe! Te hallod, amit mondok? – kérdezem a hifit zavartan.

Felsóhajtok, és úgy döntök, jobb, ha teszem, amit mond, különben nagyon dühös lesz az ürge. Nincs arra szükségem, hogy az önsegítő fickó berágjon rám, mert akkor tutira nem fog segíteni.

– Majd én elmosogatom az edényeket.

– *Ne aggódj, drágám, majd én összehajtogatom a tiszta ruhákat!*

– Ez most komoly? Azt akarod elhitétni velem, hogy ha összehajtogatom a száraz ruhát, akkor sikerül lefektetnem Jennyt? Tudod te egyáltalán, miről beszélsz? – kérdezem a hifit.

– *Tudom, mit csinálok. Mondd ki!*

A CD-s fickó kezd egy kicsit ideges lenni. Én meg kezdek egy kicsit megijedni tőle. Legszívesebben kikapcsolnám, de félek tőle. Tudja, hol lakom.

– Ne aggódj, drágám, majd én összehajtogatom a tiszta ruhákat.

– *Mondd még egyszer, de úgy, hogy el is higgyem, seggfej!*

– Bocsánat, sajnálom! Ne aggódj, drágám, majd én összehajtogatom a tiszta ruhákat! Tényleg megcsinálok! IMÁDOK ruhát hajtogatni!

– *Harmadik lecke: Segítség a gyerekekkel. Ismételd utánam: Majd én felkelek – szúrd be a gyerek nevét ide te csak aludj tovább!*

– Majd én felkelek – szúrd be a gyerek nevét ide te csak aludj tovább! – mondom gyorsan, nehogy elveszítsem a CD-s fickó bizalmát.

Át kell mennem ezen a szaron, különben a farkam örökké magányos marad.

– *Menj, tölts el egy napot a spában! Majd én vigyázok a gyerekekre.*

– Hm, ez nem is rossz ötlet. Menj, tölts el egy napot a spában! Majd én vigyázok a gyerekekre.

Lehet, hogy túl korán mondtam ítéletet a CD-s fickó felett. Hiszen ő csak segíteni próbál. Ő csak azt akarja, ami a legjobb nekem, és ami a legjobb nekem, az Jenny puncija.

– *Nem cserélem ki a pelenkát, azt sem tudom, hogy enyém-e a gyerek!*

– Nem cserélem ki a pelenkát, azt sem tudom, hogy enyém-e a gyerek!

– *Megint beszoptad, nyomorék! Mintha meg sem próbálnád jól csinálni. Miért is vesztegetem rád az időmet?*

– Az isten verje meg! Ne tegyél fel több beugratós kérdést. Azt akarod, hogy elbukjak, igaz? Utállak, CD-s!

– *Ne rám légy dühös! A feleségem újra és újra feladja, mindennap. Te vagy az, akinek gondja van.*

– Nekem nincs semmi gondom! VELED van a gond. Egy kibaszott CD-lemezben élsz! Hülye vagy, és a hangod is hülye!

– *Most a házában vagyok. Tudom, hol laksz, és látlak is. Ne dühíts fel!*

– NE merészed nekem ezt mondani, te szardarab! – Felpattanok a kanapéról, odarohanok a CD-lejátszóhoz, letépem a polcról és a földhöz vágom. – Hah! Most próbálj meg önsegíteni engem seggfej!

– *Még mindig hallak. Ilyen könnyen nem szabadulsz tőlem.*

– MIT AKARSZ TŐLEM?! – kiáltom körbepördülve a nappaliban, oldalra kitárt karokkal.

Odarohanok a műanyag CD-tokhoz, amit korábban a földre dobtam, és felveszem, hogy megnézzem, ki adta ki a lemezt. Nem hagyom, hogy megfélemlítsen!

– Hoppá, hoppá, dr. Earl Michaelson! Miféle brit név ez? Várjunk csak, Duke of Earl nem brit volt? Ez Duke of Earl? Duke of Earl fenyeget engem? Tudom, ki vagy, és tudom, hol élsz! Rossz fickóval kezdtél ki, Duke!

Felhívom ezt a csávót, és adok neki én is néhány jó tanácsot!

– *Nem tenném a helyedben.*

– Nagy szavak ezek egy kis Duke-tól, CD-s srác!

Előveszem a mobilomat, és ráguglizok a fickóra. Ó, Google, hogy én mennyire szeretlek téged! Egy telefonszám, amit az egész világ felhívhat. Nem kell kétszer mondanod. Felhívom a számot, és várom, hogy valaki felvegye.

– Ott Duke of Earl beszél? Mit tudom én, mint a dalban. Duke, Duke, Duke, Duke of Earl. Fogja be! REMEK az énekhangom!

Elhúzó a telefont a fülemtől, amikor hallom, hogy a vonal túlsó végén letették.

– Hülye Duke! Jobb asszisztenseket kell felvenned, hogy fogadják a hívásaidat – morgok magamban, mialatt újra tárcsázok.

– Igen, ott van *doktor Earl*? – mondom elváltoztatott, mélyebb hangon. – Nem érdekel, ha beteggel van, azonnal hívja a telefonhoz! Ne merje lerakni! A francba!

Még egyszer tárcsázom, megköszörülöm a torkom, és felkészülök, hogy egy harmadik hangon szólaljak meg.

– Ott van dr. Earl? Itt az anyja beszél – mondom magas női hangon. – Ó, hogy az anyja meghalt? Biztosan azért, mert megölte a szörnyű tanácsaival! Azonnal hívja a telefonhoz!

Megint a tárcsahang. Mi ütött mindenkibe?

– *Még nincs vége a leckéknek, pöcsfej!*

– Nem vagyok pöcsfej! TE VAGY A PÖCSFEJ! – üvöltöm a földön heverő, összetört CD-lejátszóra.

Hogy a picsába képes még mindig beszélni hozzám? Olyan, mint a *Chuckie* című filmben. Az az átkozott baba

az istennek sem volt hajlandó elpusztulni. Hogy lehet megölni egy CD-t, ami nem akar meghalni?

Újra felhívom a számot, és ezúttal más taktikához folyamodom.

– Igen, Punjab vagyok Csehszlovákiából. Dr. Earl rendelt tőlünk valamit, és azonnal beszélnem kell vele. Hogy érti, hogy Csehszlovákia már nem létezik? Mikor a francba történt ez? 1992-ben? Nahát! Tényleg, erről biztosan tanulnom kellett volna az iskolában. Nem viccel? De még mindig ott van, vagy nem? Mármint nem robbantottak fel, vagy ilyesmi? Érdekes. Nem, nem hagyok üzenetet.

Lerakom a telefont, és ekkor jövök rá, hogy átvartek. Mintha egyik napról a másikra el lehetne tüntetni a föld színéről egy Csehszlovákia nevű helyet! Mit csinálnának akkor a csehekkel? Nem most jöttem le a falvédőről, tudom, mikor próbálnak szívatni.

Mivel nem sikerült felhívnom és elküldeném a francba Duke-ot, úgy határozok, hogy küldök neki e-mailt.

Megnyitom a Gmailt a telefonomon, és beírom az e-mail-címet amit a Google-ön találtam.

Tiszter dr. Duke of Earl, Pöcspörgettyű!

Most véged van, haver! Ezért megfizetsz...

@@

– Igen, biztos úr! Megértettem. Nem, megígérem, hogy nem lesz több probléma. Mondja meg dr. Michaelsonnak és a családjának hogy nagyon sajnáljuk,

amiért rajuk ijesztettünk. Küldje el nekünk nyugodtan a hotelszámláját!

Jenny becsukja a bejárati ajtót, megfordul és rám néz, de egy szót sem szól.

– Megmagyaráz...

– Ó, azt hiszem, ma már eleget beszéltél! – szakít félbe. – Ez most komoly, Drew? Megfenyegetsz egy pszichiátert és a családját? Szállodába vitte a feleségét meg a gyerekeit, mert féltették az életüket!

Jenny ellép az ajtótól, és elkezd felszededegetni a szoba szőnyegéről a porrá tört CD-lejátszó darabjait. Meglehet, hogy kissé elkapott a hév, amikor úgy éreztem, hogy el kell pusztítanom. Még a konyhába is repültek darabok, amikor egymás után többször is ráugrottam a CD-lejátszóra. Minden horrorfilmben az van, hogy darabjaira kell törni az ilyen holmikat, és jól szét kell teríteni a darabokat, hogy ne tudjanak újra összeállni, és egy, a korábban is ijesztőbb szörnyet létrehozni, hogy levadásszon és megöljön. Csak a családomat védtem!

– Ó, ugyan már, ezt azért egy kicsit túlhúzták, nem? – magyarázkodom, miközben segíték összeszededegetni a műanyag darabkákat.

– Azt mondtad, besurransz a házába, és nézed, ahogy alszik.

Mint kiderült, a CD, amit vettem, hamisítvány volt. Valami bosszúszomjas alkalmazott, aki valaha az online boltban dolgozott kicserélt egy csomó önsegítő CD-t olyanra, amit ő vett fel otthon. Nem dr. Earl volt az

egyetlen, akinek a CD-jét kicserélte. Körülbelül száz másik önségítő fickóval történt meg ugyanez. Hoppá!

– Egyáltalán miért vettél önségítő CD-t? – kérdezi Jenny kiegyenesedve, ölében egy halom műanyag darabbal, hogy kivigye azokat a konyhai szemetesbe.

A seggére meresztem a szemem, ahogy elsétál. Próbálom felidézni, mikor érintettem meg utoljára.

– Gyönyörű vagy ma. Ne aggódj az edények miatt, majd én elmosogatok! – mondom neki, azzal Jenny után én is beledobok egy adag szemetet a kukába.

– Mi a fenéről beszélsz? Van mosogatógépünk – feleli a fejét csóválva, és kimegy a konyhából.

– Semmi gond, drágám, majd összehajtogatom a tiszta ruhákat! – kiáltom utána.

– Már tegnap összehajtogattam őket! – kiáltja vissza dühösen.

– Baszd meg, dr. Earl, és te is, te hamis dr. Earl, aki felvetted ezt a hamis CD-t! – morgok magamban, azzal lekapcsolom a villanyt a konyhában, és megyek fel a lépcsőn Jenny után, hátha megengedi, hogy mellette aludjak ma éjjel. Gyanítom, hogy nem, de egy kérdést megér.

A lépcső tetején látom, hogy a párnám és egy takaró már ki van készítve a folyosóra, a csukott hálószobaajtónk elé. Nagyot sóhajtva felmarkolom a kupacot, és elindulok vissza a földszintre.

Összekuporodok a kanapén, és elindítom a pornóalkalmazást a telefonomon.

– Te legalább itt vagy nekem, kishaver!

Néhány másodperccel később üzenet jelenik meg a képernyőn: „Oldalunk jelenleg karbantartás alatt áll. Kérjük, próbálkozzon később!”

Ó, istenem, még a pornó sem akarja, hogy ma kielégüljek. Úgy látszik, ma az egész világegyetem utál.

16.

Punci!

A RENDŐRÖK KÉT ÓRÁN KERESZTÜL OTT VOLTAK NÁLUNK, és Drew-t faggatták. Nagyon megalázó volt. Tuti, hogy az összes szomszéd látta a rendőrautót a házunk előtt – panaszkodom Liznek, mialatt közzéteszek egy újabb blogbejegyzést a boltja oldalán.

– Na, igen, mintha AZ lenne a legdurvább dolog, amit a szomszédaid valaha láttak a házatok előtt – feleli, közben egy késsel felvágja az egyik ragasztószalaggal leragasztott dobozt, amit most szállítottak ki.

– Ami két évvel ezelőtt, mindenszentekkor történt, az baleset volt. Nem tudtam, hogy a testfesték gyúlékony... és Drew egy kicsit közel került a töklámpához, amit faragtunk – magyarázom.

Körbefordulok az irodai széken, és segíték Liznek kivenni a holmikat a dobozból.

– Drew megtorpant, a földre zuhant, és meztelenül gurult ide-oda a szomszédotok előkertjében. Nem gyújtotta föl a juharfájukat is?

Kiveszek a dobozból három csomag pina colada ízű síkosítót, és félreteszem őket.

– Kicsi juharfácska volt, nem nagy, és gyorsan eloltották a tüzet. Az egész nem volt olyan nagy ügy.

Liz félretolja az üres dobozt, majd odahúz egy másikat. Azt is felvágja.

– Szerintem az elég nagy ügy, ha ott álltok mindketten a szomszédotok háza előtt, és nincs rajtatok más, csak csillogó testfesték! – feleli Liz nevetve.

– Én akkor sem tudom elképzelni, hogy megfenyegetett valakit. Ráadásul pont egy pszichiátriai személyt. Mintha a fickónak nem lenne már így is elég baja azzal, hogy bolond. Most már a férjem miatt is aggódnia kell. Mi van, ha Drew e-mailje volt az utolsó csepp a pohárban, és elkezd gyilkolászni, vagy ilyesmi?

– A fickó pszichiáter, nem pszichiátriai személy. Nem bolond, éppen ő az, aki a bolondokon segít. És szerintem Drew-nak is meg kellene őt látogatnia – mondja Liz farccal.

– Egy önségítő CD-t hallgatott. Meséltem már ezt a részt? Az volt a címe, hogy: „Hogyan találd meg a szikrát, ami elveszett a házasságodból?” Elvesztettük a szikrát! – szipogok.

– Szeretlek, de ne sírj! Képen töröllek, ha sírni merészelsz. Ki nem állhatom a bőgőmasinákat. Nem vesztetted el a szikrádat, csak... elment nyaralni – magyarázza Liz kicsomagolás közben.

– Mi a fenéért ment el nyaralni? Én nem engedtem el nyaralni! Nekem kell a szikrá, Liz! Te ezt nem érted. Kell a szikrá, különben meghalok! – nyávogok.

– Nekem úgy hangzott, hogy a vibrátor versenyen még nagyon is megvolt a szikrá! – nevet Liz. – A díjára

dón mindenki felállva, tapsolt. Az emberek azóta folyton azt kérdezik tőlem, hol vehetik meg a videót.

– Hát, már leszerződünk azzal a céggel, ahová beneveztük a videónkat a házivideó-versenyre, úgyhogy meg kell beszélnem velük. Lehet, hogy érdekellentét áll fön.

– Jenny! Az isten szerelmére, gondolkozz, mielőtt megszólalsz! Mondd ki magadban, amit mondani szeretnél, mielőtt kinyitod a szád!- szól rám Liz komolyan

– Most mi van? A vér azt jelenti, hogy rokonok vagyunk, nem? Drew és én rokonok vagyunk.

Liz abbahagyja a kipakolást, és dermedten néz rám.

– Mi a francról beszelsz?

A szememet forgatom, és kivesszek a kezéből egy csomag Jack Rabbitet.

– Hol élsz te? Férj és feleség vagyunk! Vagyis rokonok. És még te nézel engem hülyének.

Liz a tenyerébe temeti az arcát, és magában nyöszörög. Odahajolok hozzá, és együtt érzően megpaskolom a vállát.

– Semmi baj, néha én is összezavarodok. De most mit csináljak, Liz? Megpróbáltam tettetni a dolgot, és azt hittem, sikerült is, de a következő két alkalommal, amikor javasoltam, hogy csináljuk újra, nemet mondott. Képzeld el, Drew visszautasított! Azt mondja, hiányzik neki a puncim, de szerintem hazudik. Régen király puncim volt. Mi van, ha már nem király? Szükségem van egy kívülálló véleményére is. Liz, nézd meg a puncimat!

Liz kiegyenesedik, és elhátrál a doboztól.

– Vond vissza! – követeli.

– Komolyan mondom, erre van szükségem. Szükségem van valakire, aki őszinte velem. Nézd meg a puncimat! – mondom neki, és elkezdtem kigombolni a farmeremet.

Liz feltartja a két kezét, és nekimegy a fal mellett álló polcnak, mire vibrátorok és síkosítók hullanak a földre.

– Vissza, Jenny! Lépj hátra, és senkinek nem esik bántódása!

Kigombolom a farmeromat, és letolom combközépig.
Még szerencse, hogy rendes bugyit húztam ma.

– Csak annyit kérek, hogy vess rá egy pillantást. Csak nézd meg a puncimat, és mondd meg, hogy szerinted rendben van-e, vagy egy nagy katyvasz az egész – könnyörgök.

– Ó, istenem, a szemem, A SZEMEM! – üvölti Liz, két kézzel eltakarva a szemét.

– Liz, NÉZD MEG A PUNCIMAT! – kiáltom, és közelebb totyogok hozzá a térdig letolt nadrágban. – ADDIG NEM MEGYEK EL INNEN, AMÍG MEG NEM NÉZED A PUNCIMAT!

Hallom, hogy valaki levegő után kap. Jim áll az ajtóban és min-ket bámul. Csípőre teszem a kezem, és a szemébe nézek.

– Menj el szépen, Jim, nincs itt semmi látnivaló!

Jim a fejét csóválva, pislogás nélkül hol rám, hol Lizre néz.

– Mindig is erről a pillanatról álmodtam – suttogja. – Imádkoztam érte, kértem a csillagokat, még a kútba is

dobtam pénzt, hátha sikerül... és most az imáim meghallgatásra találtak. Jó az Isten.

Liz dühösen fújtat egyet, mögém áll, megragadja a farmeromat es visszarángatja a seggemre.

– Jaj, neee! – nyöszörög Jim. – A másik irányba kell húznod!

– Ó, az isten szerelmére, fogd már be a szád! Fordulj meg, hagyd el a boltot, és soha ne beszélj erről senkinek! – figyelmezteti Liz, én pedig begombolom a farmeromat.

– Az álmaid... a szemem láttára törnek porrá – sóhajt szomorúan Jim, azzal megfordul és kimegy.

Liz elém áll, és megragadja a vállaimat.

– Semmi bajod, a puncidnak sincs semmi baja, és te is el fogod felejteni ezt az egészet, és eljössz velem meg Claire-rel a Blossom Zenei Fesztiválra a hétvégén.

Már kezdeném rázni a fejem, hogy „nem”, amikor a számra tapasztja a kezét.

_ Velünk jössz. Pont. Csapunk egy csajos estét, iszunk egy csomó sört, jó kis 80-as évekbeli zenéket hallgatunk, és megtaláljuk a szikrádat. Szerintem ott lesz a harmadik korsó sör alján. Viszont ha még egyszer azt kéred tőlem, hogy nézzem meg a puncidat, én biztos méhen ütlek!



– Légyszi, légyszi! Mondd újra, csak még egyszer! – kérleli Claire a sörért sorban álló nőt, akivel csak most találkoztunk.

A nő felnevet, és így szól:

– Pattints oda még egy rákot a rácsra, hadd recsejen!

Liz, Claire és én hisztérikusan felnevetünk és fel-le ugrálunk örömeinkben. Nem tudom, hogy csak a sok sör miatt tűnik olyan viccesnek, vagy tényleg az. Az előttünk álló nő Ausztráliából jött, és a sorban állás teljes tizenöt percét azzal töltöttük, hogy rávegyük, mondjon nekünk ausztrál kifejezéseket.

– Oké, oké, tudok egyet. Mondd azt, hogy Fosters! Ez a sör ausztrálul – röhög Claire horkantva.

A nő felnevet, és minden ellenkezés nélkül megteszi, amit Claire kért tőle.

– Ó, istenem, úgy szeretlek! Te vagy az új legjobb barátom! – ujjong Claire.

– Most én jövök! – mondom izgatottan, amikor eszembe jut valami, amit végre kimondathatnék vele. – Mondd azt, hogy „Én szopni, szopni, öt dollár. Szeretni titeket hosszan!”.

Erre mindenki furán néz rám.

– Most mi van?

– Ez nem ausztrál, te hülye! Azt sem tudom, mi ez a marhaság – torkol le Liz nevetve.

Kikérjük a söröket, és elindulunk a dohányzóhely felé, a kerítésen túlra, vissza a koncertre. A koncert jó részében csak ittunk, ahelyett, hogy megpróbáltunk volna átvágni a tömegen, és elfoglalni az ülőhelyeinket. De tekintve, hogy milyen hangos a zene, idekint is ugyanolyan jól halljuk.

– HÉ! – kiáltom oda egy csapat fickónak, akik az asztalunk mellett sétálnak el. – NÉZZÉTEK MEG A PUNCI-
CIMAT!

Claire rácsap a kezemre, hogy ne tudjak „V” betűt formázni a két ujjammal.

– Mi a fenét csinálsz?! – kérdezi.

Átvizsgálom a tömeget, hátha találok olyan egyéneket, akik képesnek és hajlandónak tűnnek segíteni.

– PUNCI! – kiáltom oda egy párnak, akik kéz a kézben sétálva közelednek a mellettünk lévő asztalhoz.

Azonnal megfordulnak, és elindulnak a másik irányba.

– Édes Jézusom, ennek a nőnek elment az esze! – hallok Liz hangját, ahogy Claire-hez beszél. – Azt hiszi, valami gond van puncijával. A múltkor engem akart rávenni, hogy nézzem meg.

Ott egy pasas, teljesen egyedül, két asztallal arrébb. Lefogadom, hogy ő örülne, ha puncit látna. Ez a sör nagyon finom.

— Várj csak, akkor ezért hívta fel Jim Cartert zokogva, hogy az álmai összetörték, és hogy sose kapja meg, amit akar? Carter alig értette egy szavát is.

Nagyot kortyolok az italomból, és lecsapom a poharat az asztalra.

– HÉ! PUNCI! – kiáltom oda az egyedül ücsörgő fickónak, ő értetlenül néz rám egypár pillanatig, majd így felel:

– Ööö... fark?

– EZ AZ! – ugrok fel ujjongva a székemből. Megpróbálok futó ember módjára egy helyben táncolni. Nem

megy valami jól, mert egyből seggre esek. – Ki tette a földet ilyen kurva közel a SEGGEMHEZ? – kiabálok.

– Jó, azt hiszem, totál készen van – mondja Claire, és felkel az asztaltól.

Felhúz a karomnál fogva.

– Claire, megnézed a puncimat? – kérem, és ráhajtom a fejemet a vállára.

– Mi a franc ez az egész veled meg a punciddal? Ez az új kedvenc szavad, vagy mi? – kérdezi Claire, mialatt visszatámoogat az asztalhoz.

– Már mondtam, te gyökér! Azt hiszi, hogy valami baj van a puncijával, és Drew meg ő ezért nem szexelnek, vagy valami ilyen hülyeség – magyarázza Liz, én pedig felemelem a fejemet Claire válláról, és az asztalra hajtom.

– Mikor szexeltetek utoljára? – kérdezi Claire.

– Ööö... milyen nap van ma?

– Szombat – feleli Claire.

– Akkor tavaly.

Liz megmarkolja a pólóm hátulját, és felránt.

– Miket beszélsz összevissza?

Megragadom a sörömet, és meghúzom.

– Nos, ha rendes, velőtrázó szexről beszélünk, akkor igen. Újév előtt, amikor még Billyvel voltam terhes.

Liz megkönnyebbülten felsóhajt.

– Akkor jó. Már megijedtem. Azt hittem, úgy értetted, hogy egy egész évvel ezelőtt. Szóval csak néhány hónapról beszélünk. Az nem AKKORA gond.

Pár másodpercig elképedt rettegéssel meredek rá.

– Neked elment az összes józan eszed? Néhány hónap? Az kábé tíz év emberévekben! – hőbörgök.

– Valójában az kábé néhány hónap emberévekben, te nyomi! Tíz év lenne kutyaévekben – tájékoztat Liz.

– Bánom is én! És jól mondtad először, tényleg egy teljes éve már. Még azelőtt szexeltünk, hogy teherbe essem volna Billyvel. Régen úgy csináltuk, mint a kutyák, mocskosan, a fűben hemperegve, a földről ettünk, pórázzal a nyakunkban. Nagyon érzéki volt – sóhajtok, felidézve az emlékeket.

– Mindjárt visszajön a sör, érzem – mondja Claire.

– Csak akkor volt furcsa a dolog, amikor egyszer Drew felemelte a lábát a nappaliban, de akkor is király volt. SZÓVAL, KI AKARJA VÉGRE MEGNÉZNI A PINÁMAT?!

Néhány srác megy el mellettünk, mind éljenezni kezdenek. Az egyik fiú még vissza is kiált:

– Pina, élj hosszú, virágzó életet!

Liz lehúzza kinyújtott karomat, és elhallgattat, hogy ne kiabáljak oda nekik.

– Te komolyan beszélsz? Egy egész kibaszott év? – kérdezi döbenten.

Szomorúan bólintok.

– Tudod, mire van szükségetek Drew-val? Arra, hogy együtt töltsétek egy estét, csak ti ketten, gyerekek nélkül. Mikor randiztatok utoljára? – kérdezi Claire.

– Milyen nap van ma? – kérdezek vissza.

– Még mindig szombat, picsafüst!

Bólintok, és elkezdek fejben számolni.

– Szombat? Akkor... tavalý.

– Ó, te jó ég, akkor randizni is Billy születése előtt randiztatok utoljára? De hát ő nem öt hónapos körül van már? – kérdezi Liz.

– Nem! Egy hónapos, vagyis nem, három hónapos. A picsába, milyen nap van ma?

– SZOMBAT! – kiáltja egyszerre Claire és Liz.

A szomszéd asztalnál egyedül ülő srác visszakiált:

– PUNCI!

– MIT ÜVÖLTÖZÖL A PUNCIMRÓL, TE PERVERZ DISZNÓ? – üvöltöm. Visszafordulok a lányokhoz. – Billy négy hónapos, vagy valami ilyesmi. Szerda van, ugye?

Azt hiszem, van valami furcsa a sörömben. Én is elég furcsán érzem magam. A furcsa elég furcsa szó.

– Ó, a jó édes francba! – sóhajtja Liz. – Szóval Drew-val hónapok óta nem randiztatok. Hónapok óta nem csináltatok semmit kettesben, igaz?

Bólintok, felemelem a poharamat, és akkor eszmélek rá, hogy eltűnt belőle a sör.

– Ki a franc itta meg a sörömet?

Liz kiveszi az üres poharat a kezemből, és bedobja az asztalunk mellett lévő szemétkosárba.

– Kell egy cigaretta. KINEK VAN EGY CIGIJE?! – üvöltöm teli torokból.

Ne ítéljeteK el! Néha cigizni támad kedvem, amikor iszom. Azt hiszem, olvastam ezt egyszer valahol, hogy az alkohol hatására olyasmiket akar tenni az ember, amiket nem lenne szabad, például bankot rabolni, vagy megölni egy prostit. Várjunk csak! Mégsem, azt hiszem, az inkább a crack.

– Jézusom, NE engeddd cigizni! – morogja Liz Claire-nek.

– Nem mondhatod meg nekem, hogy mit ne tegyek, ha még a puncimat sem vagy hajlandó megnézni! – höbörgök.

– PUNCIIII! – kiáltja egy srác, aki épp elmegy mellettünk.

– ÉLJEN! PUNCI! – kiáltom vissza. – Hé, haver! Adj egy cigit!

A nagyon kedves úriember megáll, visszarohan az asztalunkhoz, és átnyújt egy cigarettát, amit meg is gyújt. Abban a pillanatban talán jobb is volt, hogy nem bíztak rám semmi olyasmit, ami tüzet okozhat.

Belélegzem, és azonnal elkezdek köhögni és levegő után kapkodni.

– Picsába, mindjárt hányni fog! – mondja Liz. – Tereld el a figyelmét!

Claire hátba vereget, kiveszi a cigarettát a kezemből és ellövi a fűbe, pár lépéssel arrébb.

– Na jó, megvan, mit csinálunk. Jövő hét végén te és Drew elmentek valahova kettesben. Carterrel majd mi vigyázunk Veronicára és Billyre, ti meg elmehettek vacsorázni, meg ahova csak akartok. Ha belemelegedtek, és már nem akarod elrontani a pillanatot azzal, hogy felhívj, akkor csak simán ott alszanak nálunk a gyerekek – mondja Claire, mialatt Lizzel felsegítenek az asztaltól.

– Szeretlek, Claire mackó, te vagy a legjobb – felelem, azzal át karolom a derekát, és a vállára hajtom a fejemet.

– Én is szeretlek, de akkor sem fogom megnézni a puncidat.

17.

Jackson

NEM, VERONICA, NEM EHETSZ ÉDESSÉGET EBÉDRE! – mondom a lányomnak harmadjára is, miközben kisegítem az autóból, majd átrohanok a kocsi túoldalára, hogy kiszedjem Billyt a gyerekülésből, mielőtt szétüvölti a fejét.

– Anya!

– Igen, kincsem?

– SZÉT AKAJOM JÚGNIA SEGGEDET! – üvölti a feljárom tetején toporzékolva.

Kanada, vigyél el..? Kanada, vigyél el... Várjunk csak, Kanada? Ez biztos, hogy így van? Miért akarnám, hogy Kanada vigyen el? Átkéne gondolniuk ezt a reklámot.

Figyelman kívül hagyom Veronicát, aki azért hisztizik, mert nem ehet édességet ebédre, miközben próbálom Billyt csitítani, aki épp most ébredt fel az autózás végzetével, és nem valami vidám.

A fülemben üvölt és a kis ökleivel csapkod, Veronica a lábam mellett kiabál, én pedig úgy teszek, mintha egyikőjük sem létezne, mialatt benyúlok a kocsi hátsó ülésére, és összeszedem a táskámat, a pelenkás táskát és a négy szatyor holmit, amit hazaúton vettem.

Már azzal, hogy két morcos gyerekkel megyek boltba, ki kellene hogy érdemeljem a nyavalyás *Év anyja* címet.

Miért néz rám olyan rosszállóan mindenki, ahogy fel-le rohanok a sorok között az üvöltő gyerekeimmel? Azt hiszik, hogy beléjük csíptem, csak hogy sírjanak és megke-serítsék mindenki bevásárlását? Biztos azt hiszik direkt akkor megyek boltba, amikor a gyerekeim a legrosszab-bak. Csak azért csinálom, hogy felbosszantsam a gyer-mektelen öregeket, akik éppen hashajtóból és pelenkából vásárolnak be.

Amint összeszedem minden szatyromat, és megigazítom a karomban Billyt, nehogy elejtsem, a két legnehe-zebb szatyor alja kiszakad, és a tej, az almalé, egy üveg paradicsomszós és egy üveg savanyúság kizuhan belőlük a feljáróra. Összetörve szerteszét fröccsennek.

Már éppen arra készülök, hogy leülök a mocsok kö-zepébe, és elbógöm magam, amikor valaki megérinti a hátamat, és megszólítja a hátam mögött Veronicát:

– Szia, kicsi angyal! Nézd, milyen szép virágot szedtem! Van kedved bevinni, és segíteni anyának vízbe ten-ni?

Megfordulok, és egy húsz év körüli srácot látok, aki lehajol és átnyújt a lányomnak egy hatalmas, gyönyörű napraforgót. Veronica azonnal abbahagyja az üvöltést, rámosolyog a fiúra és a ház bejárata felé rohan.

A srác kiegyenesedik, felém fordul, és akkor veszem észre, hogy nincs rajta felső.

Azt a kurva, szent, izzadt kockás hasát neki! Olyan hálás vagyok az ohioi indián nyarakért! Tegnap még havazott, ma meg már huszonöt fok van.

Billyt láthatóan ugyanúgy megigézi a srác, mint Veronicát, mert abbahagyja a dühöngést, és tágra nyílt szemekkel egyenesen őt nézi. Önkéntelenül én is őt bámulom. Gyönyörű fiú. Kb. 180 cm magas, bozontos, hirtelenszöke hajjal es világoskék szemekkel. Úgy néz ki, mint egy szörfös. De Ohióban nincsenek szörfösök, vagy mégis? Hiszen az Erie kábé egy mérfölddel lejjebb az óceánba folyik, nem igaz? Azért csapkodják hullámok a tó partját. Úgy emlékszem, ezt olvastam valahol.

– Remélem, nem sértettelek meg a virággal. Van egy hasonló korú unokahúgom, aki imádja a virágokat. Jacksonnak hívnak egyébként. Nemrég költöztem be a szemközti házba.

Megrázom magam, mire szertefoszlik a káprázat, amit a meztelen mellkasa idézett elő, és megfogom a felém nyújtott kezét. Láttam, amikor néhány héttel ezelőtt beköltözött, intettünk is egymásnak párszor, jó szomszédok módjára, amikor egyszerre voltunk odakint, de sosem láttam még közelről.

– Jenny vagyok. Örülök, hogy megismerhetlek. Köszönöm, hogy segítettél elhallgattatni. Már azon gondolkodtam, hogy bemegyek, és kizárom a házból, amíg le nem nyugszik – viccelődöm idegesen nevetve.

A francba, nem is ismerem ezt a fickót! Mi van, ha nem érti a viccet és hívja a rendőröket? Letartóztathatnak, mert azt mondtam, hogy kizárom a hároméves lányomat a házból?

Szerencsére ő is egyből felnevet velem, es úgy mosolyog, hogy megáll a szívem.

Abszolút nem viccelek. A szívem tényleg kihagy egy ütemet, mielőtt újra verni kezdene.

Már hajolnék le, hogy összeszedjem a földre hullott holmikat amikor Jackson a karomra téve a kezét, megállít.

– Ne is törődj ezzel, majd én feltakarítom. Add ide a szatyrokat te meg menj, vidd be a gyerekeket! – mondja, azzal újra rám mosolyog, és legszívesebben ott helyben beleolvadnék én is a kiömlött savanyúságlébe és paradicsomszószba.

Mikor mosolygott így rám utoljára Drew? Mintha meg akarta volna nyalni az arcomat. És mikor ajánlotta fel utoljára, hogy segít bármiben is, eltekintve azoktól a furcsa megjegyzésektől, amiket a mosogatásról és a teregetésről tett a múltkor?

Megköszönöm Jacksonnak, hogy segít, és otthagynom a bejárón, én pedig beterelem a gyerekeket a házba, hogy lefektessem őket egy kis délutáni alvásra.

Tizenöt perccel később még mindig Veronicával veszekszem a nappaliban, mert nem akar aludni, amikor halk kopogást hallok az ajtón, majd valaki résnyire nyitja azt.

– Jenny, nem baj, ha behozom a szatyrokat? – kérdezi Jackson, és bedugja a fejét az ajtón.

– Jaj, tényleg! Ne haragudj, elfelejtettem visszamenni értük! – szabadkozom.

Veronica leugrik a kanapéről, és odarohan hozzá.

– Te egy szajházi vagy? – kérdezi a fiút ártatlan hangon.

– Ó, istenem, Veronica! Nem szabad ilyet mondani! – dorgálom meg, és érzem, hogy az arcom pulykavörössé válik zavaromban, ahogy az előttem álló görög isten csak áll, továbbra is félmeztelenül és teli szájjal hahotázik.

– Sajnálom – mondom Jacksonnak, és elveszem tőle az egyik bevásárlószatyrot.

– Semmi baj. Néha tényleg szarházi vagyok, úgyhogy ebben nem tévedett – mondja mosolyogva. – Ja, felsöpörtem, ami kiömlött, és a garázsban lévő kukába raktam, aztán leslagoztam a feljárót. Remélem, nem baj.

Csak állok ott, szatyrokkal a kezemben, és nézem őt.

Tudom, hogy azt mondta, feltakarítja a mocskot, de azt hittem, hogy ő is csak olyan, mint a többi srác: lábbal félrepöcköli az útból, és hazamegy. Meg kéne kérnem, hogy adjon néhány leckét Drew-nak.

Hirtelen félrekapja a fejét, és előhúzza egy pólót a hátsó zsebéből. Belebújik, és közben bocsánatot kér, mintha megbántott volna, vagy valami ilyesmi. Legszívesebben ráüvöltenék, hogy inkább azzal bánt meg, ha visszaveszi a pólóját, de aztán rádöbbenek, hogy a kezemben lévő szatyrok teli vannak tamponnal, tisztasági betéttel, intim zuhannyal és ecettel, ráadásul a szatyrok átlátszóak, és Jackson maga hozta be őket az előbb.

– Az ecet a sült krumplihoz lesz. A férjem ecettel szereti a sült krumplit... és szereti az uborkán is, amikor uborkasalátát csinálok... meg a házi készítésű olasz salátaöntetbe is szoktam tenni, és egyáltalán nem a többi holmihoz kell, ami a szatyorban van, mert tudod, annak

már amúgy is friss virágillata van. Nem szeretem, ha „ott lenn” sült krumpli vagy salátaöntet szagú vagyok, haha!

Istenem, miért beszélek ennyi baromságot?

Jackson csak nevet, és most az egyszer úgy érzem, hogy nem simán kinevetett, hanem tényleg viccesnek találta, amit mondtam. Jobban tenném, ha felpattannék egy buszra, és elmennék egyenesen a pokolba, mert olyasvalakivel szemezgetek, aki nem a férjem.

– Bocsánat, egyszerűen nagyon fáradt vagyok. Nem aludtam egy jót, mióta megszületett a fiam.

Veronica megfogja a kezét, és rángatni kezdi.

– Gyeje játszani! Vannak Bajbie-jaim!

– Veronica, nem szabad! Jacksonnak valószínűleg haza kell mennie.

– Nagyon szívesen barbie-znék veled, Veronica! – mondja velem egyszerre Jackson.

Leguggol Veronica szemmagasságába, és mondja, hogy menjen, keresse meg és szedje elő a Barbie-jait, mert szeretné látni, hogy neki is olyanok vannak-e, mint az unokahúgának. Mielőtt Jackson felállhatna, Veronica már ki is söpör a szobából.

– Nem kell ezzel fáradnod – mondom neki.

– Semmi gond, tényleg. Feküdj le a kanapéra, és pihenj egy kicsit, amíg mi barbie-zunk.

Megint bambán meredek rá, és biztos, hogy a szám is tátva van a hihetetlen döbbenettől.

– Ne haragudj, túl tolakodó vagyok? Még nem is ismerjük egymást, és épp most kértelek meg, hogy hadd

játsszak a lányoddal. Rád ijesztettem? – kérdezi kuncogva.

Rám ijesztett-e? Szörnyű anya vagyok, amiért el akarom fogadni az ajánlatát? Olyan istenverte álmos vagyok, hogy állva el tudnék aludni.

Veronica visszaszalad, karjában az összes Barbie-jával, és megint megragadja Jackson kezét, hogy lehúzza a padlóra és játsszon vele.

– Veronica, tudod, mit kell tenni, ha idegenekkel találkozol? – kérdezi Jackson a lányomat, mialatt törökülésbe ül, felveszi Malibu Barbie-t, es elkezd körbe-körbejáratni a szőnyegen.

Veronica bólint, és felveszi a Ken babáját, amivel ugyanolyan mozdulatokat tesz, mint Jackson az ő Barbie-jával.

– Soha nem állunk szóba idegenekkel – feleli Veronica.

– Úgy van, soha nem állunk szóba idegenekkel. És soha ne is menj el sehova, senkivel, csak anyukáddal vagy apukáddal. Itt fogunk ülni és barbie-zunk, amíg anyukád pihen. Nem is mehetsz ki a házból, rendben? Ha én, vagy valaki más megpróbál elvinni, akkor teljes erőből sikoltasz. Menni fog? – kérdezi Jackson.

Veronica kiereszt egy vérfagyasztó sikolyt, ezzel bizonyítva, hogy igen. Mindketten összerezzenünk a hangtól.

– Nagyon ügyes vagy! – dicséri meg Jackson.

Felnéz, rám mosolyog, és minden erőmre szükségem van, hogy ne öleljem meg, és ne fakadjak sírva, amiért

ilyen figyelmes velem. Pontosan tudta, hogy mi aggaszt, és már el is hessegette a félelmeimet.

– Csak leülök ide. Ne hagyjatok elaludni – mondom nekik, azzal leülök a kanapéra, felhúzó a lábamat magam mellé, felkönyökölök a kanapé karfájára, és nézem, ahogy játszanak.

– Csak pihenj! Itt leszünk, előkészülünk Barbie és Ken esküvőjére – mosolyog Jackson, Veronica pedig átnyújtja neki Barbie esküvői ruháját.

Pár percig teljes áhítattal nézem őket. Ennek a fickónak, aki pusztán öt perce ismer, elég volt egy pillantást vetnie rám, és tudta, mire van szükségem. Hogy a fenébe nem képes erre a férjem, aki évek óta ismer?



Csodálatosat álmodok. Egyedül vagyok egy lakatlan szigeten és alszom. Csak alszom. Seholy egy síró gyerek, se egy szexért könyörgő férj... Semmi, csak az óceán hullámainak hangja és alvás, megszakítások nélkül, órákon át. Kinyújtóztatom a karomat, és a kezemmel a meleg homokot keresem, de csak a kanapé karfáját találok.

Fürgén felülök, pislantok párat, majd rettegve körülnézek, és azon tűnődöm, hogy miért alszom a kanapén, és miért nem hallom Veronica vagy Billy hangját. A napaliban közben sötét lett, és ég az egyik lámpa a szoba sarkában, amiből tudom, hogy minimum pár órát biztos aludtam.

Rettegve felugrom, és már teli torokból sikoltoznék, hogy eltűntek a gyerekeim, amikor meghallom Veronica kacagását a konyhából. Futva megkerülöm a kanapét, átvágok a szobán, majd a konyhaajtóba érve lefékezek.

– Szia, álomszuszék! Úgy döntöttünk, áthelyezzük a barbie-s bulit a konyhába, hogy ne zavarjunk – mondja mosolyogva Jackson, felnézve a konyhaasztalról, ami tele van a sok barbie-s cuccal, ami korábban a nappali szőnyegét borította.

– Anya! Jackson megengedte, hogy megúsztassam Barbie-t! – kiáltja izgatottan Veronica, a vízzel teli mosogatóra mutatva.

– Remélem, nem bánod. Veronica a fürdőkádat akarta feltölteni, de én a mosogatót jobb ötletnek tartottam. Ja, és a fiad még mindig alszik, pár perce néztem rá.

Honnan jött ez a fickó? Még mindig álmodom? Ilyen pasik nem léteznek!

– Meddig voltam kiütve? – kérdezem, azzal odalépek az asztalhoz, és megcsókolom Veronica feje búbját.

– Körülbelül három órát – feleli Jackson. Feláll az asztaltól, és kezet nyújt Veronicának. – Hölgyem, örömömbre szolgált önnel barbie-zni ma este!

Veronica kuncogva kezet ráz Jacksonnal.

Kikísérem Jacksont. Nyitva tartom az ajtót, miközben megfordul és megáll az elülső teraszon, két kezét farmere zsebébe dugva.

– Nem tudom, hogy köszönjem meg. Azt hiszem, nekem kellett volna üdvözölnöm téged sütivel, vagy valamivel, amiért ideköltözöl. Nem kellett volna vigyáznod a

gyerekeimre, amíg én a kanapén húztam a lóbórt – mondtam neki bocsánatkérően.

– Semmi gond, tényleg. Egyáltalán nem bántam. He-tente párászor amúgy is vigyázok az unokahúgomra, úgyhogy semmiség volt az egész. Mindamellett elég ki-merítő volt kerti munkát végezni ebben a latyakban, úgyhogy kapóra jött az alkalom, hogy most az egyszer lustálkodhatok.

Újra rám mosolyog, én pedig erőnek erejével nyelek párat, nehogy elsírjam magam.

– Viszlát, Jenny! Ha máskor is szeretnél aludni egyet, tudod, hol találsz! És imádom a sütitket, úgyhogy nyugodtan megköszönheted azzal is valamikor – mondja nevetve, azzal leugrik a teraszról, és fütyülve átvág az úton haza.

Állok és nézem, ahogy elmegy, és elgondolkozom, hogy vajon elment-e a maradék józan eszem, amiért egy-általán fontolóra veszem, hogy még egyszer éljek az aján-latával. Évek óta nem éreztem magam ilyen jól és ennyire kipihentnek.

18.

Vanília szex

RANDIZUNK! KURVÁRA RANDIZNI FOGUNK MA ESTE! Olyan Izgatott vagyok, hogy majdnem behugyoztam. Csak viccelek. Tényleg behugyoztam. De csak egy kicsit. Nem gáz. Nagyon sok Pepsit ittam ma délután.

Jenny egész héten nagyon jó hangulatban volt, és tudom, hogy azért, mert ugyanúgy várja a ma estét, ahogy én. Az előbb vittem el a srácokat Carterhez és Claire-hez, akiket szigorúan utasítottam, hogy ne hívjanak bennünket, hacsak nem folyik vér valamelyik gyerek szeméből, de még akkor is csak abban az esetben, ha rengeteg vér folyik belőle, amolyan „istenem, mennyi vér!” mennyiségű. Ha csupán „á, csak pár csepp vér szivárog a szemükből, nem kell mindjárt összecsínálni magunkat” típusú a dolog, akkor ne hívjanak. Már elrejtettem Jenny mobilját a nadrágomba, úgyhogy csak akkor tudja felhívni Carteréket, hogy megkérdezze, mi van a gyerekekkel, ha előbb megdörzsölgeti kicsit a rudimat.

Otthon hagytam Jennyt, hogy legyen ideje elkészülni, meg mert tudtam, hogy ha velünk jön, legalább egy órán át puszilgatta volna a skacokat sűrű bocsánatkérések közepette, amiért magukra hagyja őket, aztán még tízszer megpuszilta volna őket, mielőtt kiléphetünk volna az

ajtón. Így legalább akkor nem csinált nagy felhajtást, amikor elmentem otthonról a gyerekekkel. Amint észrevettem, hogy a szeme kezd megtelni könnyel, felkiáltottam, hogy „Nézd, egy pillangó!”, majd megfordultam, és futni kezdtem. El is értem volna az autóig, ha Veronica nem olyan lassú. Gyakorolnom kell a versenyfutást a gyerekekkel az ilyen helyzetekre.

Amikor hazaérek, és beállók a házunk elé, kiszállok az autóból, és a szemközti házban lakó új srác, aki nemrég költözött be, és éppen most viszi ki a szemetét, oda-int. Visszaintek, és eltűnődöm, vajon van-e egyáltalán pólója. Mióta ideköltözött, még nem láttam pólóban. Szégyent hoz a környékre. Különösen, mivel ebben az utcában mindenki tudja, hogy én nézek ki a legjobban póló nélkül, kerti munka közben. Egyeseknek lövésük sincs, hol a helyük.

Belépek a bejárati ajtón, és rögtön megnézem magam az előszobai tükörben.

A francba, de jól nézek ki! Elmehet a sunyiba az a félmeztelen fickó odakint. Én vagyok a legdögösebb!

Hátrasimítom a hajam és megigazítom a randizós pólómat, amin az áll: „Kefélek az első randin.” A szemem sarkából meglátom Jennyt a tükörben, megfordulok, és majd' kiugrik a szemem. Rövid, pánt nélküli, vörös ruhát visel, a haját feltűzte, és egy olyan magas sarkú, piros, hosszú szíjas szandált húzott, amiben csoda, hogy egyáltalán képes járni. Annyira kívánatos, hogy máris dagad a gatyám.

– Baszki, bébi! Irtó dögös vagy! – jegyzem meg, amikor odalép hozzám mosolyogva.

– Köszönöm. Ez a ruha azóta nem jött rám, hogy Veronica megszületett – feleli, majd fogja a tárcáját, és elindulunk kifele.

Le sem veszem a szememet a seggéről.

Ma este nagyon szerencsés leszek!



– Ó, te jó ég, emlékszel, amikor a nyelveddel kényeztetted az unokatestvérem esküvőjén? – kérdezi Jenny a negyedik pohár bora után, közelebb hajolva hozzám, hogy összeér a vállunk.

A második pohár bor után elkezdek csacsogni, mint a régi szép időkben. Amikor elmentünk valahová, még anno Billy születése előtt, valahogy végül mindig a szexuális életünkről beszélgettünk. Csodálatos szexuális életünk volt. Régen gondolkodtam is azon, hogy Jennyvel tanfolyamot kéne szerveznünk béna házásoknak, akik csak azért szexelnek, hogy gyerekük legyen. Mindig úgy gondoltam, mi lennénk a legalkalmasabbak arra, hogy megtanítsuk nekik, mennyi örömet tudnak szerezni egymásnak a hálószobában. Használhattunk volna pálcát, és csinálhattam volna diagramokat is. Miközben hallgatom, ahogy felidézi a régi, örömteli napokat, rádöbbenek, mennyire örömentesek a napjaink mostanában. De remélhetőleg már nem sokáig.

– Istenem, emlékszel, amikor Monopolyt játszottunk, és amikor valaki kimaradt a dobásból, akkor valamelyikőnknek el kellett élveznie? – kérdezi a tarkómat cirógatva és a hajamat borzolgatva.

– Az volt a legjobb Monopoly, amit valaha játszottam. Végül ki is kellett dobnunk a játékot, mert csupa ketchup és olvadt viasz lett, ugye? – kérdezem, és próbálok nem kutya módjára lihegni, ahogy a körmeivel finoman kaparásza a tarkómat.

– Úgy bizony, és körömlakklemosóval kellett lemosni a játékpénzt a seggedről, amikor a viasszal „Ragaszd a pénzt Drew-ra – játszottunk. Nagyon jó este volt! – sutogja a fülembe.

A merevedés miatt, ami azóta nem tágít, hogy kilépett a hálószobánkból abban a vörös ruhában, nemsokára ki kell hirdetni a szükségállapotot. Ha felidézünk még egy szexuális kalandot, tutira be kell záratnom az éttermet, a pincéreknek pedig vegyvédelmi ruhát kell húzniuk.

– Na és amikor összeköltöztünk az albérletedbe, ahol a szomszédok mézet árultak az út melletti standjukon, a házuk előtt? – kérdezi halkán, a fülemhez húzódva.

Három másodperc, és beleélvezek a gatyámba.

Megköszörülöm a torkomat és fészkelődöm egy kicsit, mozgatom az öreg Drew-t, hogy ne legyen olyan kényelmetlen a helyzet.

– Haha, elkezdtek járőrözni a környéken, mert valami nagy összeesküvésre gyanakodtak, és azt hitték, valaki

lopja a mézet, hogy eladja a feketepiacon – idézem fel az esetet nevetve.

– Ezt sosem értettem. Miért feltételezi bárki, hogy csak a feketék szeretik a mézet? – kérdezi zavarodottan.

Fontolóra sem veszem, hogy kijavítsam Jennyt, mert nem akarom elrontani semmivel a jó hangulatát.

– Nem tudom, vajon hány üveg mézet lophattunk el abban a hónapban. Száz körül kellett lennie.

Jenny elmosolyodik, bólínt, és lány csókot nyom az arcomra, majd hátrébb dől, és folytatja az emlék felidézését.

– Az utolsó éjszaka nagyon jól telt, egészen addig, amíg kicsit túl sokáig húztuk az előjátékot, és a méz kezdett megszáradni és ráragadni. Mintha brazil gyantát kaptál volna, olyan volt leszedni azt a cuccot!

Mindketten felnevetünk, és egy kicsit elhúzódnak egymástól, amikor a pincér odalép az asztalunkhoz, és az asztalra helyezi, kettőnk közé a számlát.

– Még mindig megvan az a sebhely a seggemen, amit akkor szereztem, amikor le kellett segítened arról a fáról. De nem érdekel, az volt életem legjobb szopása. Leszámitva a zuhanyzóbelit, az első randinkon.

Pár másodpercig csak ülünk, mélyen egymás szemébe nézve. Próbálok minden gondolatomat beleszuggereálni Jenny fejébe: *Kefélni akarsz velem, kefélni akarsz velem, kefélni akarsz velem.*

– Kefélni akarok veled – jelenti ki.

Az agyam káprázatos és elképesztő erejű!

Az összes pénzt az asztalra dobom, amit a pénztárcámban találtam, anélkül hogy ránéznék a számlára. Tuti, hogy adtam a pincérnek legalább hetvenszázalékos borravalót, de leszarom. Megragadom Jenny kezét, sietősen távozunk és kirohanunk a parkolóba.



Oké, belátom, szexelni a négyajtós, kompakt kocsi-ban, a saját kocsifeljárónkon, nem valami nagy ötlet. De miután Jenny az étteremből a hazáig vezető tizenöt perces utat azzal töltötte, hogy a gatyámban turkált és simogatott, csak egy hajsza választ el attól, hogy elmenjek, így gondolni sem bírok arra, hogy kinyissam a kocsiját, és bemennyünk. Leállítom a motort, olyan hátra tolom az ülést, amennyire csak tudom, megragadom Jenny derekát, átemelem a középkonzol fölé, és az ölembe ültem.

Jenny lábai a két oldalamon. A kezem felsiklik a combján, feltolom a csípőjére a ruháját, és ekkor szembe-sülök vele, hogy nem visel alsóneműt.

– Ez az átlátszó bugyid a kedvencem – mondom neki, a csípőjét és a csupasz fenekét simogatva.

– Csak a te kedvedért vettem fel – mosolyog, aztán előrehajol és végignyálja a felső ajkamat.

Előrenyúlok, hogy kigomboljam a nadrágomat és kiszabadítsam a farkamat, és irtó büszke vagyok magamra, amiért én is úgy döntöttem, hogy alsógatya nélkül vágok neki az estének.

Az egyik kezemmel továbbra is a seggét markolva magamhoz húzom, hogy a makkomat nekidörzsölhessem. Jenny már nedves és meleg, és bár Billy születése előtt borotválta meg magát ott lent utoljára, fikarcnyit sem érdekel. Szeretem a punciját, akár sima, akár olyan rózsája van, mint valami pornófilmben. Ahogy a kezemmel irányítva a dákómat előre-hátra siklok, mozgatni kezdi a csípőjét, hogy még erősebben nekidörzsölődhsek, mire mindketten kéjesen felnyögünk csókolózás közben.

– A francba, ez nagyon jó, drágám! Úgy akarlak megkúrni, mint valami állat.

Jenny erre leáll, és elhúzódik tőlem.

– Ne idézz nekem Nine Inch Nailst, amikor éppen szexelünk. Ijesztő. Nem akarok szexelő állatokra gondolni. Emlékszel, amikor láttuk az unokatestvérem kutyáit, amint éppen azt csinálták? Istenem, hetekig rémálmaim voltak! Folyton azt álmodtam, hogy szexelünk, és a füttykösöd belém ragad, és úgy végezzük, mint azok a hülye kutyák – háborog Jenny.

– Ne haragudj, többet nem beszélek keféllő állatokról. Beszeljünk csak arról, hogy mi keféllünk. Itt és most. A kocsiban – mondom neki, azzal a farkam hegyét a szeméremajkai közé nyomom, és a csipőmet kicsit megemelem, hogy épp csak egy kicsit hatoljak belé.

– Az érsek valagát! – nyögök fel, ahogy Jenny kissé lejjebb ereszkedik, én pedig még mélyebbre hatolok.

Jenny habozás nélkül teljesen rám csusszan, és nekem össze kell szorítanom a szememet, hogy ne durranjak el abban a pillanatban.

Belemarkol a hajamba, és a szájához ránt.

– Olyan egy mocskos ribanc vagy – mormogom a szájába.

Jenny abbahagyja, amit csinál, hátradől és rám néz.

– Fúj, ne mondj ilyet!

Egy másodpercig értetlenül nézem. Az ilyen dumák korábban mindig felizgatták. Régen általában könyörögött, hogy mocskos ribancnak nevezzem. Vissza akarom kapni az én mocskos ribancomat!

– Egyszerűen furán hat. Én most már anyuka vagyok – magyarázza.

– Anyuka voltál akkor is, amikor legutóbb mocskos ribancnak neveztelek! – méltatlankodom lefittyedt szájjal.

Tudom, tudom, a farkam végre célba ért, én meg itt pufogok. De ti ezt nem értitek! Ez a kettőnk titka. Ő az én mocskos ribancom, én meg az ő nagy rusnya prostija.

– Csak... mit tudom én. Csináld rendesen! Szólíts Jennynek, és én is Drew-nak szólítalak.

Rendesen? Az meg mi a francot jelent?

– Micsoda? De hát ennek semmi értelme! Mi nem vagyunk rendes pár! Mocskosak vagyunk és piszkosak, és lövésem sincs, hogy mi a fene folyik itt!

Azt hiszem, a pöcsöm haldoklik. A feleségem puncijában vagyok, és ő lankad lefelé. Ne, ne, ne, ez most NEM történhet meg!

– Nem lehetne, hogy olyan sima és hétköznapi legyen köztünk a szex, mint a vanília? – kérdezi Jenny hátrahajolva, ameddig csak tud, miközben én még mindig benne vagyok.

– A vanília fehér! MI NEM VAGYUNK FEHÉREK! Mi... a picsába! Napóleonok vagyunk, vagy hogy a francba hívják azt a három színű zászlót. Istenverte supermenek vagyunk, vagy olyanok, mint az a csokis jégkrém, amiben mogyoróvaj van. Azt sem tudom, mi az, hogy olyan legyen, mint a vanília! MIT AKAR EZ JELENTENI?

Tudom, hogy úgy üvöltök, hogy közben a feleségem deréktól lefelé meztelenül az ölemben ül, de ami itt folyik, az totál agyduzzantó elmebaj.

– Már nem vagy kemény – mondja lepillantva oda, ahol még úgy-ahogy összecsatlakozunk.

ÓH LÁLÁLÁLÁ! Nem hallom! Nem hallom! Én mindig kemény vagyok! Még akkor is kemény vagyok, amikor mirelit kaját veszek a boltban. Bassza meg az árva kecske!

– Gyerünk! Nevezd prostinak! SIESS! – kiáltom.

– Nem foglak prostinak nevezni. Ez rossz ötlet volt – mondja, azzal leszáll a fonnyadt fütykösömről, visszamászik a kocsis másik oldalára, és menet közben visszahúzza a ruháját is.

NEEE! GYERE VISSZA!

Jenny kinyitja az autó ajtaját, kiszáll, én pedig lesújtó pillantást vetek a hervadt hímtagomra.

– Szégyent hoztál a teljes pénisztársadalomra! Úgy bizony! Nem bírtál volna kemény maradni még öt percig,

igaz? Nem, neked muszáj volt feladnod, igaz? AKI FEL-
ADJA, SOSEM NYER!

Dühösen visszalököm a farkamat a nadrágomba, kiszállok a kocsiból, és szemben találok magamat a Meztelen Fickóval az utca túloldaláról.

– Szevasz, haver! Láttalak benneteket megérkezni, és meg akartam kérdezni, hogy minden rendben van-e? Jacksonnak hívnak – mondja mosolyogva, kézfogásra nyújtva a kezét.

Az egyetlen jó dolog ebben a helyzetben, hogy tudom, a kézzel, amivel kezet fogok a köcsöggel, az előbb nyúltam a farkamhoz.

– Szia, Jackson, hogy ízlettek a snickerses sütik tegnap? – kérdezi Jenny, aki a kocsit megkerülve odalép hozzám.

Hogy ki? Mit? Snickerses süti?

– Istenem, az volt a legjobb süti, amit valaha ettem! Komolyan mondom, Jenny, isteni a sütid! – áradozik Pöcsfej, széles mosollyal az arcán.

Tudom, hogy Jacksonnak hívják, hallgass! Ez a nyomi megette az én snickerses sütimet, úgyhogy mostantól Pöcsfejnek fogom hívni!

– Nos, a barátnőmnek van egy sütdéje, úgyhogy első kézből tudok egy csomó szakmai titkot – feleli kuncogva Jenny.

KUNCOGVA, BASSZA MEG!

– Jaj, mielőtt elfelejtem, kérlek, mondd meg Veronicának, hogy az unokahúgom a múltkor itt hagyta

nálam a hatalmas Malibu Barbie házát, úgyhogy szerdán áthozom, amikor átjövök játszani veled.

Hogy oda ne rohanjak!

– Ó, istenem, totál magánkívül lesz örömeben! – válaszolja Jenny.

Pöcsi McPöcsfej búcsút int, majd visszakocog a házába, végig fütyörészve.

Ki a franc fütyül séta közben? A hét törpe! Azok fütyülnek. Pöcsfej is egy törpe. Ő Pöcsfej, a törpe, a sunyi kis rohadék, aki feleségeket és gyerekeket rabol, és miatta kedvelik meg a nők hirtelen a vaníliát, és hanyagolják a mentás csokoládét.

– Felhívom Claire-t, és szólok neki, hogy mindjárt ott leszel, és elhozod a gyerekeket – szól oda Jenny, majd sarkon fordul, és elindul a feljárón a ház felé.

Még jóval azután is, hogy bement, ott állok a feljárón, és Pöcsarc házát nézem.

– Isten a tanúm, többé nem szeretem a vaníliát!

Brazil gyanta és TKPT

BORZASZTÓ MÁJGRÉNEM VAN. Valószínűleg nem volt a legjobb ötlet megvárni az iskolában a teljes két órát, amíg Veronica iskolai előkészítője tart. Van egy szülők számára fenntartott rész, egy féligáteresztő tükörrel, ahol nézhetjük a gyerekeket, anélkül hogy ők látnának minket. Sajnos ettől még halljuk mind a huszonhárom gyerek üvöltözését.

– Szarul nézel ki – jelenti ki Liz.

Leül mellém, és átnyújt egy pohár kávé.

Az ő hároméves Molly lánya ugyanabba az előkészítőbe jár, ahova Veronica, és általában felváltva visszük el a gyerekeket az iskolába. Ma Liz lett volna a soros, de tartanom kellett egy kis szünetet a munkában, és úgy döntöttem, a szabadidőmet azzal töltöm, hogy nézem, ahogy Veronica tanul és játszik.

– Szarul is *érezem* magam. Nagyon fáj a fejem, ráadásul Jackson sem tudott eljönni tegnap Veronicával játszani, úgyhogy nem aludtam délután – mesélem.

Liz mindent tud Jacksonról, mióta múlt héten beugrott, hogy elhozza Veronicának a lányai néhány kinőtt ruháját. Belépett az ajtón, és látta, hogy én a kanapén alszom, Jackson pedig Billyt cumiztatja egy üvegből, míg Veronica mellette ül és rajzfilmet néz.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy van egy mannyd – mondja Liz nevetve.

Belekortyolok a kávémba.

– Nem Mannynek hívják, hanem Jacksonnak. Bemutattalak benneteket egymásnak, nem emlékszel?

Liz felnevet, és megrázza a fejét.

– A manny ugyanolyan, mint a nanny, csak fiúban. És ahogy én tudom, a mannyk fiatalok, szexik és általában melegek. De a te mannyd egyáltalán nem tűnik melegnek – magyarázza.

– Ő nem nanny, vagy manny, vagy mi. Jackson csak egy barát, aki segít nekem.

– Egy istentelenül szexi barát, akivel napi huszonegy órában szexelnék, ha nem lennék házas. Ó, ugyan kit akarok átverni? Ha Jim teljesen csődöt mondana, mint férj, és sosem segítene a ház körül vagy a gyerekekkel, akkor is lefeküdnék vele! – mondja nevetve.

Döbbsenten nézek rá, ő pedig csak nevet, fel sem fogja, hogy most foglalta össze egyetlen mondatban életem elmúlt pár hónapját.

– Még jó, hogy Drew-val újra keféltek, mint az eszement, bagzó nyulak, igaz? – kérdezi mosolyogva, a mosoly azonban rögtön lehervad az arcáról, amikor meglátja az arckifejezésemet. – Jaj, ne! Mi történt? De hiszen csak négy napja volt, hogy elmentetek valahová! Annak az estének mindent rendbe kellett volna hoznia. Azt hittem, azért nézel ki ilyen halálra váltan, mert egy felfújható légvárban szexeltetek, vagy valami ilyesmi. Mi a fene történt?

Könnyek csípi a szememet, remegni kezd a szám, és tudom, hogy bármelyik másodpercben összeomolhatok.

– A francba! Ne sírj! Ne itt! Na gyere, járjunk egyet!

Megragadja a karomat, felemel a székből és kivonszol az iskola folyosójára. Elmegyünk néhány osztályterem előtt, majd Liz megáll és szembefordul velem.

– Beszélj!

Nagy levegőt veszek, és kirobban belőlem az igazság. Minden érzésem, minden, ami aggaszt, és ami miatt stresszelek az elmúlt néhány hónapban. Csak úgy dől belőlem a szó.

– Olyan fáradt vagyok, Liz! Fizikailag és agyilag is elfáradtam, és Drew semmiben nem segít. Nem értem, hogy NEM látja, hogy nem bírom egyedül. Még csak meg sem kérdi, hogy felkeljen-e Billyhez az éjszaka közepén tisztába tenni, vagy ebédet főzni Veronicának, vagy összekészíteni őt az iskolába, vagy segíteni a millió egyéb kibaszott dologban, amivel foglalkoznom kell – panaszkodom fel-alá járkálva Liz előtt. Megragadom az egyik hajtincsemet, és az ujjam köré tekerem. Ezt akkor szoktam csinálni, amikor ideges vagyok, vagy kiborulok. És most nagyon ki vagyok borulva! Arra sem figyelek, hogy milyen gyorsan tekergetem a hajamat, és mielőtt észbe kapnék, az ujjam beleakad egy hajcsomóba a fejem tetején. – Beragadt az ujjam. BERAGADT AZ UJJAM! – kiáltom pánikba esve.

Liz a számra tapasztja a kezét, hogy ne kiabáljak, és a hajamba ragadt kezemet rángatja.

– Mmmíff! – üvöltöm elfojtott hangon a tenyerébe.

Liz pufogva megrázza a fejét.

– Leveszem a tenyeremet a szádról, de ne merészelj kiabálni! – mondja

Bólintok, hogy jól fogok viselkedni, mire ő lassan leveszi a kezét a számról. Amikor meggyőződik róla, hogy nem fogok a folyosón minden osztályt halálra rémíteni, megpróbálja kiszabadítani az ujjamat, én pedig folytatom a siránkozást:

– Csak szexre kellek neki, de amikor megpróbálom megadni, amire vágyik, ugyanúgy akarja csinálni, ahogy régen, és... és azt hiszem, valami baj van velem, mert én meg nem akarom ugyanúgy csinálni, már mocskos ribanc sem szeretnék lenni, de ő most is ribancra vágyik, és úgy érzem, nem helyes prostinak hívnom őt, de lehet, hogy legközelebb megteszem, csak most azt sem tudom, hogy LESZ-E legközelebb?! Jackson viszont olyan kedves, csinos és segítőkész, és azonnal tudta, hogy én csak aludni akarok és egy kis segítségre van szükségem. És én most nem tudom, mit tegyek. Mi a faszt csináljak, ha már nem akarok többé mocskos ribanc lenni, Liz?!

Valaki köhint, mire félbeszakítom a kirohanásomat. Lizzel a hang felé fordulunk, és meglátjuk az egyik óvónőt, aki mögöttünk áll egy csapat gyerekkel. Tágra nyílt szemekkel és tátott szájjal bámulnak minket. A húsz ötéves úgy néz rám, mintha bolond lennék, és ki tudja, alighanem az is vagyok. Lehet, hogy kezdek becsavarodni. Magukra kell hagynom a gyerekeimet, és egy sárgaházban kell majd élnem, pedig nem is SZERETEM a sárga színt!

– Mrs. Dellena, mit jelent az, hogy mocskos ribanc? – kérdezi az egyik gyerek az óvónőt.

– Bocsásson meg nekünk! – szól Liz kedves mosollyal az óvónőnek, azzal megragadja a karomat, és végigrángat a folyosón oda, ahol nincsenek sem osztálytermek, sem gyerekek, akiket megrémíszthetnék.

A rángatástól az ujjam, mintegy varázsütésre, kiszabadul a hajamból.

– Juhé! Megcsináltad! – ujjongok, és az arca elé tartom az ujjamat.

Ő félreüti azt maga elől, és dermedten néz rám.

– Miféle szavak hagyták el a szádát?

– Azt hittem, soha többé nem fogom tudni már használni ezt az ujjamat – mondom ámulatba esve.

– Ne pofázz itt nekem az ujjadról! Mi a franc folyik valójában közted és Drew között?! – rivall rám.

– Hát, igen. Nehéz feldolgozni.

– Marhára igazad van, hogy nehéz feldolgozni! Mi az istenért nem beszéltél erről korábban? Azt hittem, csak a sablonos nehéz időszakon mentek keresztül, amin minden házaspár átesik, akiknek több gyerekük van. De ez annál sokkal súlyosabb. Most még a szokásosnál is jobban szét akarom rúgni Drew seggét! – mondja dühösen.

– Ez nem csak az ő hibája – sóhajtom.

– Már hogy a picsába ne az övé lenne! A felesége vagy. A lelki társa! Gondoskodnia kellene rólad, megtenni mindent, hogy mindened meglegyen, amire szükséged van, és nem arra a cukipofára hagynia, aki veletek szemben lakik. Jenny, az a srác belépő a börtönbe. Bármilyen

érzelmet táplálsz is iránta, azonnal ki kell irtanod azokat a gondolataidból.

– Hé, ne ítéld el csak azért, mert ült! Nagyon kedves fiú. És honnan a fenéből tudod, hogy börtönben volt? – kérdezem dühösen.

– Jenny, az a srác kábé tizenkilenc éves! Tizenhárom évvel fiatalabb nálad, és az anyjával meg az apjával él. Komolyan gondolod, hogy elválsz Drew-től, és ez a gyerekek majd összeáll egy harminckét éves, kétgyerekes anyukával? Mégis, miből fog eltartani? Újságkihordásból?

– Hogy mi? Mi a fenéről beszélsz? Nem akarok elválni Drew tól! Oké, jólesik Jacksonra ránézni, és nagy segítség számomra, de nem akarok hozzámenni! Szeretem Drew-t, csak nem tudom, hogy hozzam helyre kettőnket – magyarázom Liznek, és a könnyek, amiket eddig visszatartottam, elerednek.

– Ó, hála a jó istennek! – sóhajt Liz. – Ezt simán rendbe hozzuk. Csak jól fenékbe kell billentenünk Drew-t, hogy észhez térjen. Mi a bánatos nyavalyáért nem beszélél velem erről?

– Nem tudom! Azt hittem, hogy egyszer csak *magától* rájön, ahogy korábban mindig. Régen mindig tudta, mire vágyom, és egy idő után kezdett bosszantani, hogy most meg már nem. Most, hogy már ilyen régóta tart a dolog, nem tudom, mi a fenéhez kezdjek! – siránkozok

– Szerencsédre itt vagyok én. Rendbe hozzuk ezt a katyvaszt – biztat Liz, és átkarolja a vállamat, tőle teljesen szokatlan érzelemnyilvánításként.

Visszamegyünk az osztályba, felszedni a lányokat, miközben Liz tervet kovácsol.



– Amikor azt mondtad, hogy rendbe hozzuk a dolgokat, álmomban sem hittem, hogy erre gondoltál – háborgók egy órával később.

Veronicát Drew apjánál hagyjuk, aki már amúgy is vigyáz Billy- re. Liz kertelés nélkül utasítja a férfit, hogy Mollyra is vigyáznia kell. Drew apja „asszonyom”-nak szólítja Lizt, majd felnyalábolja mindkét lányt a kocsibejárón, és visszaszalad a házba, mielőtt közölhetnénk vele, meddig leszünk távol.

Most éppen a helyi szépségzalomban várakozunk, hogy rám kerüljön a sor a brazil gyantázásban.

– Mielőtt megoldhatnánk a gondjaidat, előbb rendbe rakjuk a dolgot – mondja Liz a nemi szervem felé intve. – Egyetlen férfi sem érdekli meg, hogy a farka beleakadjon egy nő fanszörzetebe.

A szememet forgatva összefonom a karomat a mellemen.

– Annyira azért nem súlyos a helyzet! – ellenkezek.

– Hét hónappal ezelőtt jártál azon a részen utoljára borotvával. Úgyhogy igenis, ANNYIRA súlyos a helyzet. Amikor a múltkor rá akartál venni, hogy nézzem meg a puncidat, láttam, hogy kitörni készülnek azok a micso-dák a bugyid alól. Úgy néz ki a sunád, mint azok a rémes

bohócok, akiknek a fehér fejük közepén kopasz, és a fü-lük felett óriási pamacsokban burjánzik a haj.

Mielőtt leszidhatnám, amiért a puncimat egy bohóc fejéhez hasonlítja, a recepciós szólít. Mindketten felál-lunk.

– Tényleg bejössz velem oda? – kérdezem.

– Naná! A vágyad végre valóra válik. Látni fogom a puncidat, plusz nagyon szeretném látni a nő arckifejezés-ét, amikor megpillantja a páratlan punciszőrödet. A fék-telen fürtjeidet, buja bundádat, azt a vad sövényt, amire ha szikra hullana, hatalmas bozóttűz törne ki... – szövi a szót Liz.

– Befejezted? – kérdezem ingerülten.

– Azt hiszem, de ha vársz még öt percet, biztosan tu-dok mondani más elmés hasonlatot is.

– Elég farok vagy – mondom Liznek, ahogy a recep-cióst követjük az egyik privát gyantázó helyiségbe.

– Igen, és néhány perc múlva bármelyik farok képes lesz megtalálni a puncidat anélkül, hogy éjjellátó szem-üveget es sövénynyíró ollót kellene használnia.

– Rendben, Jenny, akkor vetkőzz le, és kösd az aszta-lon lévő törülközőt a derekadra! Az esztétikai munkatárs mindjárt jön. Mondja a recepciós kedves mosollyal, majd kimegy, es becsukja maga mögött az ajtót.

– Esztétikai munkatárs? Azta', nem is tudtam, hogy ilyen komoly beavatkozás a gyantázás. Az a fickó, aki érzéstelenítőt ad a gerincedbe szüléskor, már gyantázást is csinál? Mégis, mennyire fog ez fájni? – kérdezem, mi-közben leveszem a farmeromat és a bugyimat.

– Szent isten, Jenny! Hogy fér bele egyáltalán ez a bunda az alsóneműdbe?! – kiált Liz nevetve és mutogatva. – És az a fickó, aki érzéstelenítő injekciót adott a gerincedbe, az *aneszteziológus*. Nekem lesz szükségem aneszteziológusra, hogy lezsibbassza a szememet ez után a látvány után!

Gyorsan elfordulok tőle, és a derekam köré tekerem a törülközőt, hogy ne köszörülhesse tovább rajtam a nyelvét. A pólóm szegélye után nyúlok, és már éppen kezdeném levenni, amikor Liz megállít.

– Mi a fenét csinálsz?

– Ööö... levetkőzöm, ahogy a lány kérte – felelem, továbbra is a pólóm szélét fogva, kilátszó hassal.

– Szőrös a cicid, vagy mi? Mi a fenének vennéd le a pólódat?

Idegesen pufogok, hogy mégis, honnan kellene tudnom, hogyan viselkedjek ilyen helyzetben.

Visszahúszom a pólómat, és felugrok az asztalra, amit eldobható papírlepedő borít. Vigyázok, hogy a törülközőm ne csússzon el, Liz ne sértegethessen tovább.

– De most tényleg, meddig fog ez tartani? Csak lötytyint egy kis viaszt a felső részre, és letépi? – kérdezem Lizt.

– Nos, nem. Ez brazil gyanta. Beborítja gyantával az egész cuccost, a TKPT-dtől a segglyukadig – tájékoztat Liz, halálosan komoly arckifejezéssel.

– Mi a fene az a TKPT, és hogy érted azt, hogy teljesen beborítja a puncimat? – kérdezem idegesen.

– A TKPT azt jelenti: telt külső punciterület. És mindent be fog borítani, vagyis, tudod, széttárja a szeméremajkaidat és oda is beönti, majd négykézlábra állsz, és kitakarítja a seggedet is.

Miért kell Liznek erről ilyen tárgyilagosan beszélnie?! És nekem NINCS is telt külső punciterületem!

– Kihajtogatják a micsodámat, és gyantát öntenek bele?!

Liz undorodva grimaszol, és felmordul.

– Az istenre kérlek, ne mondd még egyszer azt, hogy „kihajtogatják”

Ez már több, mint megalázó! Tényleg nem számítottam arra, hogy a nemi szervem gyantázása során valaki ilyen intim közelségbe kerül velem.

– És mi lesz, ha, mondjuk, nedves leszek odalent? Akkor is ragadni fog a gyanta?

Liz ekkor öklendező hangot hallat, és rosszálló pillantást vet rám.

– Elég legyen már! Az előbb a „hajtogatás”, most meg a „nedvesség”? Hagyd ezt abba, különben kidobom a taccsot!

Mielőtt bármi egyebet kérdezhetnék, kinyílik az ajtó, és egy alacsony, kedves, vigyori szőke lép be.

– Szia! Stephanie vagyok, és én gondoskodom a gyantáznivalódról! – mondja, azzal odalép az asztal melletti gyantázó állomáshoz, megkeveri az előre felolvasztott gyantát, előkészíti a gyantázó csíkokat és a fadarabokat, amikkel halálra szándékozik kínozni engem.

– Voltál már valaha brazil gyantázáson? – kérdezi felém fordulva, és segít lefeküdni az asztalon.

– Nem, általában csak borotválni szoktam, de már az is jó régen volt – felelem, ő pedig közelebb húzza az asztalhoz a guruló munkaállomást, hogy könnyebben elérje.

– Vigyázz, nehogy kiszúrd a szemed valamivel, amikor felméred a terepet! Légy résen! – viccelődik Liz a fal melletti székből ülve.

– Ne aggódj, biztos nem olyan szörnyű, mint némelyik nőé, akivel találkoztam itt – biztosít mosolyogva, azzal széthúzza a törülközőmet, hogy vessen egy pillantást a munkaterületre. – Hűha

– mondja halkán, majd gyorsan odébb lép. – Nos, na... hát... oké, azt hiszem, kell még néhány gyantázó csík. És talán gyanta is – mondja Stephanie, azzal odalép a falnál álló szekrényhez, és elővesz még néhány holmit.

Liz ekkor már teli szájjal hahotázik és horkantgat. Beintek neki, anélkül hogy a fejemet felemelném az asztalról.

Stephanie pár másodperccel később visszatér, és letekeríti az eszközöket az asztalra. Az egyik fapálcával belemeríti a gyantába, és aláteszi a kezét, hogy felfogja a lecsöppenő gyantát, majd az egészet rákeni a VKPT-mre – a vékony külső punciterületemre.

Kellemes meleg és megnyugtató, ahogy szétkeni, és egészen jóleső.

Ki gondolta, hogy a gyantázás ilyen élvezetes is tud le...

– ÁÁÁ! A PUNCIM! – kiáltom hirtelen teli torokból, és egyből odakapok, hogy eltakarjam magam, és leszorítom azt a területet, ami úgy ég, mintha tüzet fogott volna. – TE JÓ ISTEN! LETÉPTED A CSIKLÓMAT?! – kérdzem rettegve Stephanie-t, aki ott áll, kezében a szövetségcsíkkal, ami tele van szőrrel, és alighanem a gyönyörgombom is rajta van valahol.

– Sajnálom, alighanem figyelmeztetnem kellett volna, hogy mire készülök, de a legtöbbször az vált be eddig, ha nem szóltam az első csík lehúzása előtt, mert különben csak feszültek lesznek a lányok, amitől ez még jobban fáj – magyarázza Stephanie vidám mosollyal az arcán, majd elfordul, felvesz egy újabb gyantacsíkot és a forró gyantába mártja a fadarabot.

– Mindig az első a legrosszabb. Szedd össze magad, ribanc! – veti oda Liz a székéből.

A következő fel óra csigatempóban vánszorog. Többször is le kell állítanom magam, nehogy ököllel Stephanie arcába csapjak. Liz bizonyára érzékelte a vágyat, hogy megfojtsam szegény nőt, mert odajött az asztalhoz, és lefogta a kezemet. Szerencsére Stephanie kárpótolt miniket más nőkről szóló horrortörténetekkel: nőkről, akik a gyantázás kellős közepén fogadták rendszeres havi látogatójukat, és nőkről, akiknek közben orgazmusuk volt. Ez utóbbi kissé felkavart, de aztán eszembe jutott, mennyire szerette Drew, amikor letéptem a fakéregdarabkákat a seggéről „a nagy mézkalandunk” során.

Azt meg kell hagyni, a seggem még sosem nézett ki ilyen jól. Amikor négykézlábra állok, hogy ott is megtisztíthasson, odatart egy tükröt. Elég annyi hozzá, olyan sima lett, hogy kedvem támad kényeztetni a saját seggem lyukát. Liz egyre azt kérdezi, hagyjanak-e magamra, hogy megújzassam a seggem, de szerintem csak viccel, úgyhogy visszaadom Stephanie-nak a tükröt, mielőtt elragadtatnám magamat.

A nap egyetlen haszna, hogy már nem aggódom annyira a testem miatt. Azt hiszem, egyszer sem jutottak eszembe a művelet alatt a szülés utáni pluszkilók, mert azon aggódtam, hogy a puncimon túl vastag a bunda. Tényleg sokkal szexibbnek érzem magam, tudván, hogy mi van a bugyimban. Stephanie végül alaposan megnézi a puncimat, és azt mondja, hogy nagyon szép. Tekintve, hogy a munkája során nagyon sok puncival találkozik, bízom a véleményében.

Most már egy kicsit magabiztosabban fogok Drew elé állni, hogy beszélgessek vele arról, mire van szükségem. Furcsa, hogy egy szőrtelen puncitól mikre nem képes az ember. Nagyon izgatott vagyok, hogy végre őszinte lehetek Drew-val és megsétáltathatom az új puncimat. Azt kívánom, bárcsak ne néznének ferde szemmel az emberek arra, aki nadrág nélkül mutatkozik nyilvános helyen.

20.

Ki lő gólt és mit dobznak a kosárba?

SZÓVAL, MENNYIRE JÓKÉPŰ A FICKÓ? Mint Chace Crawford, vagy mint Penn Badgley? – kérdezi Carter, miközben pakolunk össze.

Vége a műszaknak, nemsoká kijelentkezünk a munkából.

Természetesen elmondok mindent a rohadék családrombolóról, aki a szembe szomszédunk. Tudják, hogy a fickó behatolt az én területemre, és megpróbálja elorozni tőlem a „Környék legszexibb fickója” címet. Szó sem lehet róla! Ez az állás már négy éve az enyém! Ráadásul az sem tetszik, ahogy Jennyre nézett a múltkor. És Jenny még sütit is sütött neki. SÜTIT! Jenny csak nekem szokott sütit sütni. Mint ahogy csak én szoktam meglepni őt apró édességekkel. Legalábbis régebben megleptem. Mostanában mintha megfeledkeztem volna erről.

– Ki a franc az a Chace Penn és Crawford Badgley? – kérdezi Jim az autógyár kapuja felé menet.

– Chace *Crawford* és *Penn* Badgley. A *Gossip Girl* két főszereplője – magyarázom. – Mintha még sosem vettél volna a kezedbe műsorújságot. Élj egy kicsit, Jim!

Kimegyünk a parkolóba, és elindulunk az autóink felé. Nem bírom kiverni Pöcsfej képét a fejből. Milyen laza és barátságos volt a feleségemmel!

– Ó, Jenny, koszi szépen a sütitet, alig várom, hogy megehessem az ínycsiklandó sütiidet, aztán megdughassalak a nappaliban egy halom sütin, amíg a férjed dolgozik – mondom magas hangon.

– Tényleg ilyen hangon beszél? Mert ha igen, akkor nincs miért aggódnod – mondja Carter.

Odaintünk pár srácnak, akik az autók felé tartanak.

– Nos, nem egészen. Inkább „Mmm, én szeretni süti. Én megenni süti, nincs több” – mondom mély hangon.

– Ezt egy barlanglakó is utánad csinálná – nevet Jim.

– Ez nem vicces, Jim! Tudom, hogy nagy hibát követtem el, amikor ráállítottam apámat Jennyre néhány héttel ezelőtt, mert azt hittem, hogy rejteget előlem valamit. Még mindig büntiben vagyok, de mi van, ha azt találta ki, hogy azzal vág vissza, hogy tényleg rejteget előlem valamit?

Őszintén szólva, egyáltalán nem hiszem, hogy a gondok, amik köztünk vannak, különösebben súlyosak lennének, bár belementem a terápiába és abba a katasztrófa-lis vacsorába a szomszédokkal. Igazából csak azért csinálom, hogy Jenny kedvében járjak. Ha azt hiszi, hogy valamit helyre kell hozni köztünk, akkor ki vagyok én, hogy az ellenkezőjét állítsam? Egyszer úgyis vissza fog változni azzá a Jennyvé, akit ismerek és szeretek. Azzá az örült és szexéhes Jennyvé, aki szereti már a szexboltban kipróbálni a gésagolyókat, és aki megengedi, hogy táv-

irányítású vibrátoros bugyit húzzak rá az esküvőnk idejére.

– *Jenny, elfogadod Drew-t a te...*

– Ó, ISTENEM! Ó, IGEN! IGEN! IGEN! JÉZUSOM, IGEN!

– *Nos, akkor rendben. Azt hiszem, hogy akkor ezennel házastársakká...*

– CSINÁLD MÉG! ISTENEM! NE HAGYD ABBA!

– *Ööö... nyilvánítalak benneteket. Bocsi, ez minden.*

– Hirtelen, miután puszipajtások lettek a Félmeztelen McPöcsarccal, már csak sima szexet akar. Nem akar mást, csak... szexelni. Se csengő, se síp, se élő állatok, se elektromos elosztó elővigyázatosságból, se könyökvédő vagy sisak. Nem értem – panaszkodom a srácoknak. Közben odaértünk Jim autójához, és megálltunk mellette. – Tönkretett azért, hogy most már csak simán szexeljünk. Tönkretett, még hozzá a lehető legszebb módon. Most meg azt várja tőlem, hogy újra misszionárius pózban csináljuk, lekapcsolt lámpákkal?

Jim kinyitja a kocsiját, és bedobja a táskáját a hátsó ülésre.

– Könyökvédő és sisak? – kérdezi Carter.

– Ó, haver, életem legszebb napja volt! Elmentünk egy gördeszkás parkba, és a rámpán lecsúszva csináltuk. Többször is meg kellett állnunk, felállni és felmenni a tetejére, hogy újra lecsúszhassunk, úgyhogy eltartott egy ideig, de akkor is varázslatos volt.

Haver, micsoda idők voltak!

– Mielőtt elhamarkodottan ítélnék, azt hiszem, meg kellene ismerkednünk ezzel a Jackson gyerekekkel – magyarázza Jim.

– A neve Pöcsfej. Figyelj oda! – szólok rá szigorúan.

– Rendben, legyen Pöcsfej! Szeretném megismerni és saját szememmel látni, hogy tényleg veszélyt jelent-e.

Jenny elvállalta az edző szerepét annál a gyerek labdarúgócsapatnál, amelyikben Veronica is van. Holnap délután lesz az első meccsük. Biztosan nagyon unatkozik a munkában és a gyerekek mellett, ha ilyesmire vállalkozik. Lehet, hogy ezért viselkedik annyira furcsán mostanában. Unatkozik, mert nincs elég dolga. Kár, hogy semmit nem tud a labdarúgásról, így nem hiszem, hogy az edzősködés túl sok változást hozna az életében.

Veronica mondta, hogy megkérte Pöcsfejet, hogy menjen el megnézni őt meccs közben, és ő igent mondott.

Szemét szarzsák.

Na, Veronica nem nevezi őt Pöcsfejnek. Ő azt mondja a pasira, hogy a legjobb barátja. Nos, akarjatok tudni, ki az én legjobb barátom? A két öklöm! És már alig várják, hogy megismerkedhessenek Szarcsimbók arcával. Bumm!

A srácok már korábban is tervezték, hogy eljönnek Veronica meccsére, úgyhogy szóltam nekik, hogy másnap délután lesz alkalmuk véleményt formálni a fickóról. Ahogy elbúcsúzunk egymástól és kihajtunk a parkolóból, úgy érzem, valójában izgatottan várom a meccset. A haverjaim meg fognak ismerkedni ezzel a majommal, és rá

fognak jönni, mekkora egy senki, és együtt felhívhatjuk erre Jenny figyelmét.

Beavatkozunk. A Gyökérrarc Beavatkozás. Jenny azzal mond majd köszönetét, hogy meztelenre vetkőzik, és az életünk visszatér a rendes kerékvágásba.



– Nem! Rossz irányba futsz, Alex! A touchdown arra van! – üvölti Jenny a pálya másik vége felé mutogatva, pont ellentétes irányba, mint amerre a kis Alex jelenleg szalad a labdával.

– A fociban ezt GÓLnak hívják, Jenny. GÓL! A touchdown az amerikai fociban van – mondom neki gyorsan, majd mindketten elkezdünk üvölni Alexnek az oldalvonalról, hogy forduljon meg.

– Jaj, istenem, olyan bonyolult ez a labdarúgás! Miért van ilyen sok szabály a három-négy éveseknek? – panaszkodik Jenny, aztán kihívja a játékból szünetre az egyik gyereket, Veronicát pedig felkészíti, hogy álljon be a helyére.

– Figyelj csak, Drew, el kell mondanom valamit – szó-lal meg Jenny, és átnyújtja Veronicanak a vizespalackját.

Ó, a francba, most akarja elmondani, hogy elhagy! Ez nem történhet meg!

– Nem, most nem beszélgetünk. Komoly tétje van a meccsnek. Figyelj oda!

Jenny a szemét forgatva néz rám, majd leguggol Veronica mellé.

– Figyelj, drágám, ugye emlékszel, hogy nem szabad elvenni a labdát a csapattársaidtól? És ha megszerezted a labdát, vezesd végig a nyomvonalon – magyarázza Jenny az elképedt Veronicának.

– Vagy ki is *rúghatod a pályára* – tisztázom a teendőket Veronica számára.

– A foci olyan béna! – panaszkodik Veronica, azzal összefonja a mellén a karját, és egy tapodtat sem mozdul.

– Igen, a labdarúgás tényleg nagyon béna sport, és valószínűleg homokos is leszel tőle, de nem sok mindenből választhatnak a háromévesek. Szedd össze magad, és menj, rúgj egy gólt nekem! – mondom neki, aztán megragadom a vállát, a pálya felé fordítom, és finoman taszítok rajta egyet.

– Jó, most komolyan. Beszélünk kell! Van valami, amit el kell...

A Jenny mellett álló bíró belefúj a sípjába, kirúgást jelez, Jenny pedig összerenzen, és a mondat közepén elhallgat. A gyerekek mind egyszerre repülnek rá a labdára, egymást ütik, lökdösik és a másik haját tépik, csak hogy megszerezzék. Nem érdekli őket, melyik csapatban játszanak, csak a labdát akarják. Kitört a focianarchia.

– NEM, JUSTIN! A FOCIBAN TILOS HARAPNI! – üvölti Jenny az egyik gyereknek. – Szerezd meg a labdát, Veronica! Vedd el azt a labdát, és dobd a fogón túlra!

– Durván kevered a sportkifejezéseket, Jenny! Dobó és fogó a baseballban van – magyarázom.

A tömeg üdvrivalgásban tör ki, valahányszor valaki gólt szerez. Nem tudom megállapítani, ki lőtte a gólt,

vagy hogy melyik csapat szerzett pontot, mert ezek a kis nyavalyások mind egyformák.

– De minden kosárért két pont jár, nem? – kérdezi Jenny, ahogy a srácok leszállingóznak a pályáról, hogy igyanak.

– Nem, egy pontot kapsz, ha *gólt* szerzel. Kosár a kosárlabdában van.

– De korábban mondtad a srácoknak, hogy vezessék a labdát végig a pályán. TUDOM, hogy labdavezetés a kosárlabdában van – vitatkozik Jenny.

– Labdavezetés a kosárlabdában és a labdarúgásban is van.

– Ki az, aki megakadályozza, hogy valaki vezesse a labdát? – kérdezi Jenny.

– A védők.

– És akkor ki akadályozza meg a labdavezetést a labdarúgásban?

– A háttvédek – mondom Jennynek, és felmerül bennem, hogy ez a kérdezz-felelek talán épp most alakul át a világtörténelem legrosszabb, „*Ki volt az első*” játékává.

– Tök mindegy. Amíg nem ölik meg egymást, addig engem nem érdekel. Viszont tényleg lenne itt valami fontos, amiről beszelnünk kell...

– Csitt! – vágok közbe, és az ujjamat az ajkára tapasztom. – Meccs van, most játszunk, nem beszélünk!

Franca! Úgy beszélek, mint egy átkozott Neander-völgyi, de nem hetek róla. Bármi fontosat is akar mondani, az valószínűleg az lesz, hogy rájött, szeretne egy fiatalabb fütyköst, aki imádja a vaníliát.

Szerencsére valami fényes eltereli a figyelmét. Sajnos az a fényes dolog nem más, mint Pöcsfej, Vanília úr személyesen.

Természetesen nem szabad összekeverni Vanília Ice-szal. Ha most hirtelen megjelenne itt Mr. Ice, biztos elgurulna a gyógyszerem! Ő a legjobb rapper Milli Vanilli óta. Nem hibáztathatod az esőt anélkül hogy megállnál, együttműködnél és meghallgatnád az eredményt. Zseniális

Pöcsfej odakorzózik (igen, ezt a szót használtam, fogd be) hozzánk, és még ilyet, most kivételesen van rajta póló.

– Jackson! Hát sikerült eljőnnöd – köszönti Jenny mosolyogva majd gyorsan átöleli ezt a kis pöcegödröt, mielőtt visszaterelné a csapatot a pályára.

– Ó, TE JÓ ÉG! JUJUUJJ! Úgy örülök, hogy itt vagy! – visítozom gúnyos álörömmel, tapsikolva és fel-le ugrálva.

Jenny csúnya pillantást vet rám, majd visszafordul Viszketős Vaníliás Punci felé.

– A világért sem hagytam volna ki! Nagyon jó edző vagy! Drew, te nem játszottál labdarúgást középiskolában, ugye? – kérdezi a kis szaros.

Hát ez meg mi a fenét jelent? Nem vagyok szerinte elég jó a labdarúgáshoz? Azt hiszi, nem tudom, hogyan kell sportolni? Ez a kis nyominger be akar szólni nekem?

– Mi az, azt hiszed, nem lennék atomkirály labdarúgásban? – horkanok fel.

Igyekszem féken tartani a dühömet, mielőtt kidobnak egy gyerek focimeccsről, amiért véresre verem valaki képét.

– Jaj, dehogyis! Egyáltalán nem így gondoltam! Csak úgy értem, hogy a te alkatoddal lefogadom, hogy amerikai focit vagy rögbit játszottál. Valami jó belemenős, letámadós sportot, ahol nem csak a labda után kell szaladgálni. Úgy gondolom, nagyon jó lennél ilyesmiben.

Igaza van. NAGYON jó vagyok amerikai futballban.

– Én nagyon béna voltam középiskolában, és nem sportoltam semmit, de te biztosan a legvagányabb srác voltál a suliban. Ránézésre látszik, hogy mindenki kedvelt téged. Nem voltál véletlenül hazafutás-király, vagy ilyesmi? – kérdezi kíváncsian.

– Ami azt illeti, de. Hazafutás-király ÉS bálkirály is voltam egyszerre. Az iskola történelmében én voltam az első, akinek ez sikerült. Hallanod kellett volna, hogy ujjongott mindenki, amikor az én nevem hangzott el! Kurva jó volt, haver!

Mi a francot csinálok? Épp most neveztem havernek! Rádásul itt sztorizgatok vele. Nem kedvelem ezt a fickót. Utálok ezt a fickót! NE legyél kedves hozzá!

– Ó, haver, bárcsak láthattam volna! Lefogadom, hogy megnyertél minden díjat – mondja, majd néz pár másodpercig, hogy kezdem kényelmetlenül érezni magam. Végre újra megszólal: – Várjunk csak, te vagy Drew Parritt? Szent ég, tudtam, hogy ismerős ez a név valahonnan! Benne voltál az országos válogatottban a középiskola mind a négy évében, és még ösztöndíjat is kaptál,

de az utolsó évben kiment a térded. Istenem! Egy kibaszott legenda vagy!

Ez a csávó ismer engem! Hallott rólam! Egy kibaszott legenda vagyok!

– Ó, haver! A szezon utolsó meccse nagy szívás volt. Komolyabban kellett volna vennem a fizioterápiát, és akkor talán később, végzős koromban visszatérhettem volna a pályára, de akkor már túlságosan lekötöttek a lányok – mondom nevetve, de gyorsan elhallgatok és letörölöm a mosolyt az arcomról, mert eszembe jut, hogy ki a fenéhez beszélek.

Az egyes számú közellenséghez!

– Haver, megvan még az összes tróféád, meg díjad, meg minden? Marha jó lenne látni őket! – áradozik.

Neee! Nem bírok az erővel! Állj ellen! Állj ellen!

– Igen, ott van mind a pincében, egy rozoga polcon. Nagyon szeretnék rendes vitrint építeni nekik, de nem vagyok jó az ilyesmiben.

– Ide figyelj, én tök könnyen megcsinálnám neked. Tanultam asztaloskodást, és a tanáram szerint született tehetség vagyok. A családban mindenkinek építettem már valamit, szeretném beindítani a saját vállalkozásomat. Átmehetek valamikor, megmutatod a tróféáidat, és felmérem, mekkora vitrinre lenne szükséged! – mondja izgatottan.

Ó, a francba! Végem van.

– Az kurva jó lenne! Mennyibe kerülne egy ilyen szekrény?

Miért kérdezek ilyesmit? ÚGYSEM hagyom, hogy trófeás vitrint készítsen nekem! NEM HAGYOM, bármennyibe is kerül!

– Ó, semmi szín alatt nem kérnék ezért pénzt tőled! Ez a cég ajándéka, haver! Már az is megtiszteltetés lenne, ha csak láthatnám a trófeáidat, nem is beszélve arról, ha építhetnék neked valamit, amibe berakhatod őket!

Francba, azt hiszem, kezdek beleszeretni Pöcsfejbe. Az isten verje meg! Na, de legalább Jim és Carter már beszélt veled. Majd ők visszarángatnak a valóság talajára, és megerősítenek abban, hogy micsoda egy seggfej is a srác.

Ekkor végre véget ér a meccs. Jackson búcsút vesz tőlünk azzal, hogy később beugrik hozzánk.

Baszki! Nem bírom rávenni magam, hogy csúnya szavakkal illessem, mert olyan kurva kedves! Na, most ÉN vagyok az, akinél be kell avatkozni.

Jenny a szülőkkel beszélget, úgyhogy odaosonok Jimhez és Carterhez, akik a kispadon ülnek, mielőtt még Jenny sarokba szorít, hogy „beszéljen velem”.

– Na jó, lökjétek! Mondjátok el minden aljas, szörnyű és mocskos dolgot, amit csak gondoltok róla. Gyerünk!

Jim és Carter egymásra néznek, majd felém fordulnak.

– Ami azt illeti, egészen megkedveltük – mondja Carter félénken.

– Igen, holnap átjön hozzánk, és vigyáz a lányokra, amíg Lizzel elmegyünk vacsorázni – teszi hozzá Jim.

– Hozzánk kedden jön el, mert van valami titkos keveréke, amivel le lehet szedni a falakról a fekete filcet – mondja Carter.

Neee! Nekik kellene segíteniük rajtam! Ők az én szárnysegédek, erre most aljasul hátba szúrnak!

– Hallottad azt a sztorit, hogy mit csinált ötödikben?! – kérdezi Carter Jimet.

– Ó, te jó ég, haláli poénos történet! – feleli Jim nevetve.

– Nagyon tetszik a farmere. Megkérdeztem, hol vette, és azt mondta, hogy a Targetben. Ki gondolta volna? – folytatja Carter vállat vonva. – Remélem, eljön velem farmert venni, ha megkérem.

Dermedten nézem a két barátomat, akik egymással versengve ömlengenek az esküdt ellenségemről, akit kezdek én is megkedvelni.

– Jövő pénteken elmegyünk cipőt venni, mert tud egy frankó cipőboltot egyórányira, ahol nagy kiárusítás lesz, úgyhogy ne pénteken hívd – mondja Jim Carternek.

– Micsoda, cipővásár? Nekem is kell új cipő – mondom Jimnek.

Nekem reszeltek.

21.

Szandó

NYITOM! – kiáltom fel az emeletre Jennynek, amikor megszólal a csengő, és már rohanok is ajtót nyitni.

Ma megyünk Jacksonnal cipőt vásárolni, és mondta, hogy átjön, amikor indulhatunk. Még mindig nem bízom száz százalékig ebben a Jackson fiúban, de aki tudja, hol vannak a legjobb cipőleárazások, azt egy napra mindenképp a szívembe zárom.

Feltépem az ajtót, és ott áll Jackson egy négypolcos, kézzel készített, tölgy trófeaszekrény mellett.

– Volt egy kis időm tegnap este, úgyhogy elkészítettem a trófeás vitrinedet. Remélem, nem bánod – mosolyog Jackson.

Nahát, a nyavalyás! Most már teljesen levett a lábamról, búcsút is intek a szeretteimnek, és elrobogok a naplementébe az új legjobb barátommal.

– Haver, ez valami kurva jó! – felelem, és kilépek a teraszra, hogy alaposan megnézzem az új vitrinemet.

Ez a legszebb bútordarab, amit valaha láttam! Könyvedén elfér benne az összes díjam és medálom, és ez a srác, aki valószínűleg érezte, hogy az elején nem csíptem, pusztán kedvességből készítette nekem.

Vagy még mindig el akarja lopni a feleségemet, és így akarja elterelni a figyelmemet magáról. Amíg a pincében rakosgatom a trófeáimat, ő odafent szépen megkeféli a feleségemet.

– Majdnem elfelejtettem! Hoztam még egy meglepít – mondja Jackson, azzal lelép a teraszcél, és a bokrok mellől felemel valamit.

Megfordul, és egy kerti törpét tart a karjában. De nem akármilyen kerti törpét. Ez a kis fickó az Ohio állambéli egykori iskolám amerikaifoci-mezőt viseli. Valami fura kerti törpe kalap helyett ezüst amerikai focis sisakot visel, amit középen piros és fehér csíkok díszítenek. Van rajta egy hasonló stílusú focikabát is, amire az én régi számomat írták, és a kezében amerikaifoci-labdát tart.

Alaphelyzetben nem vagyok a kerti törpék híve. Szerintem ijesztő kis fenevadak, amik éjszaka életre kelnek, és amíg alszol, jól seggbe kúrnak. Ott állnak lesben a fejed fölött a párnádon, és várják, hogy hasra fordulj, és végre kitakarhassanak és kedvüket lellessék benned. Ezt tudományosan még nem bizonyították be, de tutira csak idő kérdése. Ezért viselek mindig övet akkor is, ha alszom. Nem fogják olyan könnyen megkaparintani ezek a nyavalyások a helyes kis seggemet!

Jenny mindig szeretett volna kerti törpét az elülső kertbe. Olyat, ami egy ijesztő kis fickót ábrázol, aki a mólon ül és pecázik. Mindig, amikor elmegyünk egy kerti áruda mellett, könyörög, hogy vegyünk egyet. Nekem pedig minden alkalommal emlékeztetnem kell, hogy mire képesek ezek a szörnyek. Különösen egy pecabottal.

Te jó isten, asszony! Tudod, miféle borzalmaknak tenném ki a seggemet egy pecabotos kerti törpével? Nincs is rá szó, mik történnének velem. NINCS RÁ SZÓ!

Nem gondoltam volna, hogy eljön az a nap, amikor örülök egy kerti törpének az udvaromban. De ez a mostani nyerő darab. Látom a szemében, hogy sosem bántana. Soha nem viselkedne velem olyan gonoszul, mint a többi kerti törpe.

– Jenny említette, hogy mennyire szeretne egy kerti törpét, csak te nem bírod őket. Aztán múltkor megláttam ezt, és gondoltam, ezt te sem bánnád, úgyhogy megkértem a boltost, fesse rá a régi számodat – meséli Jackson, miközben átnyújtja a kis amerikai focistát.

– Buckeye -nak fogom nevezni, és örökké barátok leszünk – mondom halkán, és megpaskolom Buckeye fejét, majd leteszem a terasz első lépcsőjére.

Egy utolsó mosolygós pillantást vetve Buckeye felé, segítek Jacksonnak levinni a trófeás szekrényt a pincébe, ő pedig segít berakni az összes díjat a vitrinbe.

Visszamegyünk a földszintre.

– Szia, Jackson! – köszönti Jenny. Elébünk jött a lépcső tetejére, Billyvel a karján. – Milyen volt a randi tegnap este?

Jackson felnevet, én meg hol az egyikük, hol a másikuk felé kapom a fejem.

Randi? Jackson randizott valakivel? Egy nővel, aki nem az én feleségem? Ez a nap egyre jobb!

– Ó, csodálatos volt, Jenny! Fantasztikusan éreztük magunkat, es a végén még ott is aludt! Örülsz, mi? – mosolyog Jackson.

Nahát, nem is gondoltam volna, hogy ilyen ügyes a fickó! Kefélni az első randin annyira rám jellemző. Végtelenül közel érzem most őt magamhoz!

– Nagyon örülök! Akkor a jelek szerint egymásra találtatok. Találkoztok megint? – kérdezi Jenny, és átrakja Billyt a másik karjára.

– Aha, ma is elmegyünk valahova, habár a reggeli hancúrozás után csoda, hogy egyáltalán lábra bírtam állni.

Jenny és Jackson összenevet, én pedig legszívesebben megölelném a fickót, és örömben fel-le ugrálnék, hogy talált magának egy csajt, akivel kefélhet, és nekem nem kell többé rettegnem. Kinyújtom a kezemet, és hátra ve-regetem Jacksont.

– Ez nagyszerű hír, haver, nagyon örülök neki.

Jackson elmosolyodik, és azt hiszem, egy kicsit el is pirul.

– Koszi! Már nagyon régen nem éreztem magam ilyen jól senkivel. Dave nagyszerű srác, alig várom, hogy bemutassam nektek. Használhatnám a mosdót? – kérdezi.

Jenny válaszol, hogy nyugodtan használja a földszinti vécét, ami jól jön, mert az agyam valahol az űrben jár, és kell egy perc, amíg kettesben maradhatunk Jackson nélkül.

– Dave? Mondd, hogy ez csak valami furcsa női név!
– suttogom Jennynek, ahogy Jackson elindul a mosdó felé.

– Nos, nem. Jackson meleg. Már mondtam neked – feleli Jenny, azzal kimegy a konyhába, hogy kivegyen pár cumisüveget a hűtőből, és elrakja a pelenkás szatyorba.

– Nem, egészen biztos, hogy NEM mondtad! Biztos vagyok benne, hogy erre határozottan emlékeznék! – háborgók, miközben hátra pillantgatok a folyosó vége felé, ahol Jackson eltűnt.

– Most mit kapod fel a vizet? Nagyon sok meleget ismerünk. Ugye, nem fog kitörni belőled a homeopátiás?
– rivall rám Jenny dühösen.

– Nem, nem válók olyasvalakivé, aki az alternatív gyógyászatban hisz – felelem nevetve.

– Ez nem vicces, Drew! Ha gondod van a melegekkel, akkor komoly bajban vagyunk.

– Nincs gondom a melegekkel! Azzal van gondom, hogy azt hittem, egy fickó meg akarja döngetni a feleségemet, miközben ő egész idő alatt csak a fartúrásra gondolt. Nagyon sok fejfájástól megkímélhettem volna magam, annyit mondhatok! – magyarázom.

– Azt hitted, Jackson le akar feküdni velem? – kérdezi Jenny meglepődve.

– Hát, igen. Mi a fenéért ne hittem volna? Jackson jóképű srác, te pedig olyan szexi vagy, mint az állat. Naná, hogy azt hittem, le akar fektetni – felelem. – És van itt még valami... Túl régóta van a mosdóban. Ha a mi vécénkben szandózik, akkor lesz hozzá egy-két szavam.

Jenny, kezében a cumisüveggel, megáll és értetlenül néz rám.

– Ha Jackson nálunk akar kakálni, akkor nálunk fog kakálni. Ő a barátunk. Jim folyton nálunk kakál – mondja.

– Jim azért kakál folyton nálunk, mert három lánya van, akik folyamatosan dörömbölnek a vécéajtón, hogy lakkozza ki a körmüket, vagy fésülje ki a Barbie-juk haját. A kakája lámpalázás lesz otthon. Ez teljesen más. Jackson szandót pakol le a mi otthonunkban! – háborgók.

– Nem beszélnél halkabban? Még meghallja! – ró meg Jenny.

– JOBB IS, ha meghallja! Annyit kakál, amennyit akar, de szandózni nem szandózhat!

Jenny magában morog valamit, majd lerakja Billyt a gyerekülésbe a pulton és beleszítja.

– Ne mondogasd már azt, hogy szandó! Fogalmam sincs, mi az. Tudod, hogy nem szeretem, amikor olyan szavakat használsz, amiket én nem ismerek – méltatlankodik Jenny, miközben bezárja a pelenkás táskát.

– Pedig pofonegyszerű. Jackson azt mondta, szexelt ma reggel. Ezzel elismerte, hogy ondó terjeng a hátsó ajtaján belül. Vagyis már nem csak szar van a palacsintában, Jenny. Ez már SZANDÓ ő most ott SZÁNDÓZIK, ahol mi a fogunkat mossuk. Most mindig, amikor bemegegyek oda, szandót fogok látni. Szandót a vécében, szandót a padlón, szandót a falakon. Akármerre nézek után, mindenütt SZANDÓT fogok látni, és erről csak ő tehet!

Jackson meleg.

Jackson NEM akar lefeküdni a feleségemmel! Ez olyan boldoggá tett! De a szandózás annyira elszomorított.

– Az az ember készített egy vitrint a tróféáidnak, és most elvisz cipőt vásárolni. Ha akar, felőlem akár a napali közepén is szandózhat! – vitatkozik Jenny.

– Na, most nagyon ostobán viselkedsz. Miért szandózna a szőnyegre? Jackson nem kutya – felelem, miközben pofákat vágok Billynek, aki gügyög valamit nekem és rám mosolyog. – Ha te is meleg leszel, ugye nem fogsz apuci vécéjébe szandózni? Nem, te sosem tenéd! Te magadban tartanád a szandódat, mert szereted apucit.

Néhány perccel később Jackson bejön a konyhába, és megáll mellettem. Ránézek a kezére, és csak remélni tudom, hogy lemosta róla az összes szandót. Nagyon kellemetlen lenne, ha emlékezte-nem kellene őt erre.

– TÖJJÉL KI, ANYA! TÖJJÉL KI!

Jenny felsóhajt, és megrázza a fejét, amikor meghallja, hogy Veronica kiabál az emeleti fürdőszobából.

– Azt akarja, hogy törd ki? – kérdezi Jackson.

– Igen, tényleg úgy hangzik. Tud már egyedül pisilni, de nehezen tudja kimondani azt, hogy töröljem ki neki – magyarázom Jacksonnak.

Vajon, amikor Jackson otthon van, ő azt kiabálja, hogy „Szandóztass meg! Szandóztass meg!”?

– Nem valami vicces, amikor ugyanezt egy zsúfolásig telt Mc-Donalds vécéjében csinálja – teszi hozzá Jenny, azzal elmegy, hogy segítsen Veronicának.

Egyedül maradunk a konyhában Jacksonnal és Billyvel. Nagyon nehezen tudom rávenni magam arra, hogy Jackson szemébe nézzek.

– Akkor... gyanítom, nem tudtad, hogy meleg vagyok – szólal meg végül Jackson.

– Nem, de nekem ezzel nincs semmi gondom, haver. Én nem ítélek el.

Hacsak nem akarsz szandózni a vécében, mert akkor szanaszét szandózom a fejedet.

– Akkor jó, mert én tényleg kedvelem ezt a srácot, és téged meg Jennyt is – válaszolja.

És nagyon szeretsz szandózni is.

– Majdnem elfelejtettem! Hoztam neked még valamit! – mondja, azzal kikocog a bejárati ajtóhoz, és felvesz egy szatyrot, amit nem is láttam, hogy lerakott.

Visszajön, es átnyújtja a szatyrot. Belenyúlok, és kivesszek belőle egy pólót, amin az áll: „Szeretem a szopást, az anált és a vásárlást. Nem feltétlenül ebben a sorrendben.”

Ó, a francba! Na, tessék! Mindjárt sírok.

Ledobom a pólót a konyhapultra, elkapom Jacksonot és megölelem.

– Olyan jó srác vagy! Remélem, ez a Dave rendesen bánik veled, különben szetrúgom a seggét! És nem érdekel, ha mindennap nálam akarsz szandózni! Az én vécém a te vécéd, a te szandód az én szandóm! Egy vonaton utazunk, de azért azt tudd, hogy nem akarok én lenni a fékezőkocsi! – mondom neki, majd elengedem.

Találtam egy új legjobb barátot, és az sem érdekel, ha ő a hús a három rétegű pasiszendvicsben. Csinált nekem

trófeás vitrint, vett nekem egy kerti törpét, ami nem akar seggbe dugni, meg még egy pólót is adott. Felveszem az új pólómat, rá arra, ami már rajtam volt, amikor Jenny és Veronica felbukkan a folyosón.

– Anya kitöjte a szandómat! – kiáltja Veronica, amikor beszalad a nappaliba.

22.

Epres kefét akarok!

ÁLLJON MEG A MENET! Még mindig nem beszéltél Drew-val?– kérdezi Claire, miután odaléptünk egy polc-hoz, amin leárazott ruhák vannak, és böngészni kezdtük őket.

A lányokkal úgy döntöttünk, hogy amíg a fiúk cipőt vesznek, mi csajos napot tartunk és elmegyünk a plázába. Liz két idősebb lánya az egyik barátjuknál játszik, úgy-hogy ő csak Mollyt hozta magával. Claire pedig nem ke-vés ellenkezés után Gavint, Sophiát Carter szüleinél hagyta. Én Veronicát és Billyt is hoztam, egy dupla baba-kocsiban tolom őket.

– Nem, még nem beszéltem Drew-val. Milliószor próbáltam Veronica meccse alatt, de folyton elhallgatta-tott. Úgy viselkedett, mintha tudná, hogy komoly dolog-ról akarok beszélni vele, amiről ő hallani sem akar – ma-gyarázom, azzal leveszek egy pólót a polcról, és magam elé tartom.

– Gavin, kelj lel a földről! – szól a fiára Claire.

Megfordulok, hogy lássam, hova néz Claire

Gavin egy egész kupac összehajtogatott pulóvert vett le az asztról, amiker most párnaként használ a földön. Hason elterülve fekszik rajtuk.

– Arrgh, ez akkora lószar! – háborgott Gavin hangosan

– Lószar! – kiált fel Veronica és Molly egyszerre, majd kuncognak egy jót.

– Gavin! – kiáltja Claire dühösen, Gavin pedig újra felmordul, és nagy nehezen feltápászkodik a földről.

– Oké, a meccsen nem akart beszélni. De utána? – kérdezi Liz.

Benyúl a táskájába Molly ivópoharáért, és átnyújtja neki.

– Áthívta Jacksont, és lent voltak a pincében vagy öt órát. Drew régi futballtrófeáit nézegették. Aztán Drew elment dolgozni, és hát, tudod, az milyen.

Tekintve, hogy mindhármunk férje ugyanabban az autógyárban dolgozik, ráadásul ugyanabban az éjszakai műszakban, a lányok jól tudják, milyen nehéz komolyabb beszélgetést folytatni velük hét közben, hacsak nem telefonon, amit semmi szín alatt nem szeretnék. Az ilyesmit személyesen kell megbeszélni. Végre tudom, mit akarok és mire van szükségem, és már elé is merek állni a dologgal anélkül, hogy attól rettegnék, elszúrom. De ha csak tíz percre látom, amikor hazaérek munka után, ő meg elmegy, az eléggé megnehezíti a dolgokat.

– Még mindig nem térek magamhoz, hogy Drew milyen gyorsan összelepedett Jacksonnal. Még vásárolni is elment velük. Azt hittem megöli, amikor rájön, mi van köztetek – mondja Claire.

Gavin odalép hozzánk, Claire pedig a földön heverő pulóverkupacra mutat anélkül, hogy odanézne, vagy egy szót szólna.

– Ó, ISTENEM! SOSEM volt még ilyen rossz napom!
– dohog Gavin, majd látványosan visszamegy a pulóverekért, és felveszi őket a földről.

– Nincs közöttünk semmi! Ne is mondj ilyet! – ellenkezem a fejemet rázva.

– Na, persze – mondja Liz. A kezébe vesz egy narancsszínű trikót, kérdő pillantást vetve rám. – Az a srác gyakorlatilag mindennap nálad van, veled és a gyerekekkel tölti az idejét, segít kimosni a ruhákat, elmosogat és arrébb pakolja a bútorokat. Mindent megcsinál, ami egy férj feladata lenne, a természetbeli juttatások nélkül.

Egy pillanatig némán meredek rá, mert nem tudom, miféle juttatásokra gondol.

– Csak a kanapét segített áthúzni a nappali másik felére akkor egyszer. És van rendes munkája, úgyhogy kap egészségügyi juttatást. Miért adnék én neki juttatásokat, csak azért, mert segít, és jó barátként viselkedik? Ez elég furcsán hangzik – felelem Liznek.

Leveszek egy másik pólót a polcról, és megnézem a méretét.

– Szex, Jenny! Claire a szexről beszél! – mondja Liz egy kicsit hangosabban a kelleténél.

– SZEX! SZEXET AKAROK! – kiáltja Veronica a babakocsiból.

– Nem, nem. Ilyet nem szabad mondani! Ez csúnya dolog! – szólok rá.

– Akkor neked tényleg nem volt részed benne mostanában, ha azt gondolod, hogy csúnya! – nevet Liz a ruháspolc túloldaláról.

– Jaj, fogd be! Szexeltünk a randizós esténkén. Vagyis, valami olyasmi. Na jó, igazából nem.

– Hogy érted azt, hogy igazából nem? Milyen az a szex, ami olyasmi, de igazából mégsem az? – kérdezi Claire értetlenül.

– Nos, nagyon szenvedélyesen kezdődött, és minden nagyszerűen alakult. A kocsiban voltunk a kocsifeljárónkon. Nekiláttunk, de aztán Drew elkezdett mocskosul beszélni, és én nem is tudom, az egész olyan furcsa volt. Mintha most, hogy már idősebbek vagyunk és két gyerek szülei, talán már nem illene ilyesmit csinálnunk. Mondtam neki, hogy csináljuk normálisan, a szokásos örültségek nélkül, de nem fogadta valami jól.

Liz és Claire rám mered. Gavin felvesz egy csipkés tangát az egyik asztalról, és a fejére húzza, mint egy maszkot.

– Azt mondtad Drew-nak szex közben, hogy hagyja abba a mocskos beszédet? – kérdezi Claire letaglózva.

– Kérlek, ne kérdezd őt erről többet! Olyan szavak fognak elhangzani, mint „mocskos ribanc” és „prosti”, és az agyam nem bírja elviselni, ha még egyszer fel kell idézni e szavak emlékét – mondja Liz, és színpadiasan megrepeg.

– De hiszen... ti vagytok a mocskos szex legjelesebb képviselői! Ez olyan, mintha valaki azt mondaná nekem, hogy többé nem süthetek. Ez természet ellen való.

Ez tényleg így van? Mármint nem tudnám elképzelni, hogy Claire ne süssön többé, hiszen ez az élete, és része a személyiségének. Vajon a mocskos szex része annak, akik vagyunk Drew-val? Ha nem őrizzük meg akkor már nem is leszünk azok, akik valójában vagyunk?

– És a sima, hétköznapi szexet normálisnak érezted. Örömmel töltött el? – kérdezi Claire.

– Nem, egyáltalán nem. Inkább szomorú lettem. Csak tényleg úgy éreztem, hogy úgy kell csinálni. Drew viszont azóta meg sem próbált lefeküdni velem. Azt hiszem, tönkretettem a péniszét – suttogom.

– Senki sem tartja viccesnek a poénjaimat – lép hozzánk panaszkodva Gavin, a vörös, csipkés tangával a fején.

A tanga elülső része eltakarja az orrát.

– Jaj, mi az a fejed? – kérdezi Claire.

Előhúzza a mobilját a táskájából, és próbálja elnyomni a nevetését.

– Ez a maszkom. A viccmesélő maszkom, de senki nem tart viccesnek – panaszkodik Gavin újra.

– Ó, szerintem eszméletlen vicces vagy! – mondja Liz, meg sem próbálva elrejtteni a nevetését. – Na, mondj egy viccet!

Gavin Liz felé fordul.

– Kopp-kopp.

– Ki az? – kérdezi Liz kuncogva.

Hallottam, hogy Claire telefonja pittyen egyet. Lefényképezte Gavint.

– Agy – feleli Gavin.

– Milyen agy?

– BÉNA VAGY! – kiáltja Gavin, nagyot nevetve a saját poénján.

– Hát, igen, a vicced az tényleg nem valami vicces, de az, hogy női alsóneműt viselsz a fejedben, utánozhatatlan! Majd küldd el a képet nekem is, kirakom a hűtőmre – kéri Liz Claire-t.

– Ti mind számárcakás zsákok vagytok! – pufog Gavin, és otthagya bennünket, pedig mind rajta nevetünk.

– Na jó, vissza az eredeti témához! Miért hiszed azt, hogy tönkretetted Drew péniszét? Csak azért, mert azt mondtad neki, hogy nem kívánod a vad és őrült szexet? – kérdezi Claire.

– Nos, félig-meddig már bennem volt, amikor ezt mondtam, és ettől egyből lekonyult. Úgy értem, nagyon gyorsan. Mintha magamba nyomtam volna egy léggömböt, aztán kiszúrtam volna gombostűvel. Ez biztos nem jelent jót.

– Ez az analógia, amit Drew farkára és a te puncidra használtál, olyasmi, amit nagyon nem akarok most magam elé képzelni – háborog Liz.

– Fúj, sem Drew péniszén, sem az én vaginámon nincs analógia! Ez undorító! Nekem sosem volt zöld, nyálkás vaginám, és különben is, azt hiszed, a puncim közelébe engedném Drew péniszét ha úgy nézne ki? – méltatlankodom.

– Ó, az isten szerelmére, koncentrálj, Jenny! – szól rám Claire. Elindulunk a pénztár felé. – Attól még nem fog tönkremenni a farka, hogy elernyed. Nyilván úgy

megrémisztetted, hogy elment a kedve a hancúrozástól. Amire, ha jól tudom, még nem volt példa Drew- nál. Alighanem ki van borulva, azt hiszi, megváltoztál, és nem tudja, hogyan kezelje a helyzetet. Ezért nem próbálkozott azóta semmivel.

Nagyot sóhajtva a pénztáros elé pakolom a ruhákat.

Vajon igaza van Claire-nek? Drew tényleg azt hiszi, megváltoztam, és már nem tudja, hogyan viselkedjen velem?

– Úgy érzem, megváltoztunk, és utálok, hogy így van. Mintha már nem is ismernénk egymást. Ez a legborzasztóbb érzés a világon.

Claire megveregeti a vállamat, mialatt ő is felpakolja a ruháit a pénztáros pultjára.

– Te és Drew még mindig tökéletesen ismeritek egymást. Lehet, hogy most másképp érzed, de még mindig ő a te legjobb barátod, és ő az az ember, aki mindent tud rólad. Ez most nehéz időszak. Minden pár életében eljön ez, de ha elég erősek, akkor együtt átvészelik. Ti elég erősek vagytok, csak tisztáznotok kell a dolgokat.

Gavin egy esernyőt ide-oda lóbálva a kezében ugrál hozzánk. Nekicsapkodja az ernyőt a ruhás polcoknak, amivel egyik-másik ruhát le is veri a földre. Most egy kék melltartó van a fejére kötözve, mint a *Különös kísérlet* című filmbe

– Ó, te jó ég, fantasztikus ötletem támadt! – kiáltja Liz azzal kitépi az esernyőt Gavin kezéből és leveszi a melltartót a fejeről, Gavin ellenkezést jelző morgása közepette. – Higgy nekem, pajti, én most megmentem az életedet. Anyád már készített egy képet rólad női alsónemű-

vel a fejedén. Tényleg úgy szeretnél majd kefélni a csajokkal középiskolában, hogy van rólad egy kép, melltartóval a fejedén? Épp most mentettelek meg attól, hogy ne legyenek barátaid Mondj köszönetét Liz néninek! – Azzal Liz az egyik asztalra dobja a melltartót, az esernyőt meg egy másiknak támasztja.

– Tudom, mit jelent az, hogy „kefélni”. Apa elmondta, és szerintem undorító. Én sosem fogok olyat csinálni – jelenti ki Gavin.

– Várj csak, előveszem a mobilomat – mondja Claire, és benyúl a táskájába a telefonjáért. – Ezt ismételd el, de lassabban!

– Anya, kefét akarok! – kiáltja Veronica a babakocsiból.

– Én is! Kefét akarok! Epres kefét! – kiáltja Molly lelkesen.

– Hát ez elég beteges, ugyanakkor vicces is – jegyzi meg Liz. – Na mindegy, vissza a fantasztikus ötletemhez!

Claire-rel kifizetjük a számláinkat, és lecsitítjuk a lányokat, hogy ne akarjanak kefét, végső megoldásként cukorkával kenyerezve le őket.

– Na jó, mi az a nagyszerű ötlet? – kérdezi Claire, miközben ki megyünk a boltból.

– Nos, úgy érzed, hogy Drew és te nagyon mások letetek, és már nem ismeritek egymást, igaz? – kérdezi Liz.

– Hát, igen – felelem szomorúan.

– Emlékeztek arra a régi kvízzjátékra a hetvenes évekből, amiben friss házások szerepeltek?

Claire bólint, és széles mosoly terül el az arcán.

– Te jó ég, Liz, zseni vagy! Ez tényleg fantasztikus ötlet.

Kérdőn nézek rájuk, miközben az éttermi rész felé lépkedünk.

– Nem értem. Már nem vagyunk friss házasok. Mégis, hogy segítene ez rajtunk? Újra össze kell házasodnunk, vagy mi? Nem tudom, beleférnék-e még az esküvői ruhába, ha ez a helyzet.

– Az esküvői ruhád egy fehér csótop volt, fehér rövidnadrág és fehér combfix. Szerintem a te esküvői ruhádba bárki beleférne – jelenti ki Liz. Leülünk az egyik asztalhoz, és próbáljuk kitalálni, mit akarhatnak a gyerekeink ebédre. – Nem, újraházasodásra nem lesz szükség. Ez a kvízzjáték arról szólt, hogy kérdésekre kellett válaszolnod saját magaddal kapcsolatban, aztán megnézték, hogy a házastársad hány kérdésre válaszolta ugyanazt. Ezzel a módszerrel nagyszerűen le lehet mérni, hogy két ember mennyire ismeri egymást.

Ez rémisztő. Drew és én régen nagyon jól ismertük egymást, de mostanra ez elmúlt. Mi van, ha teljesen elszúrjuk a játékot, és ez csak tovább rontja a helyzetet közöttünk?

– Nem is tudom, lányok! Mi van, ha minden kérdésre rossz választ ad? Attól csak még jobban magam alatt leszek – mondom nekik.

– Hidd el nekem, ez segíteni fog. Egyszer és mindenkorra meglátod, hogy te és Drew nem lettetek annyira mások, mint ahogy azt te hiszed – mondja Liz.

– Jó móka lesz! Hivatalosan is kihirdetem, hogy két hét múlva ilyenkor este játszani fogunk! – jelenti ki

Claire. – Tegyétek szabaddá magatokat, és szerezzetek gyerekcsósz!

– Ez egy felnőtt este lesz – teszi hozzá Liz.

Rendelünk ebédet magunknak és a gyerekeknek, és amíg eszünk, megbeszéljük a játék szabályait. Nem tudom eldönteni, hogy ideges vagyok vagy izgatott. Csak azt remélem, hogy nem lesz ebből az egészből hatalmas pofára esés.

23.

Zombi apokalipszis

NEM VAGYOK BENNE BIZTOS, HOGY EZ JÓ ÖTLET – böki ki Jim idegesen.

– Ne legyél nyuszi, ez a világ legjobb ötlete! Ha a lányok meg tudták csinálni és túléltek, akkor nekünk is menni fog. Azt akarod, hogy a feleséged azt mondogassa az embereknek, hogy hamarabb csinálta, mint te? Vedd ki a golyóidat a táskájából, és szedd össze magad! – szólok rá Jimre.

Liz a beszállítójával találkozik, és Jimet bírta meg az üzlet vezetésével pár óráig, mielőtt dolgozni megyünk. Nem a legbölcsebb döntés, tekintve, hogy amikor utoljára egyedül hagyta Jimet a boltban, úgy rendeztük át a kirakatban lévő meztelen női bábukat, mintha egy orgiában vennének részt. Úgyhogy bármi is történik itt ma este, az Liz hibája lesz, amiért bízott Jimben, hogy az majd viselkedni fog.

Carter említette a múltkor, hogy őt még sosem fújtak le gázspray-vel, és ekkor kiderült, hogy valójában egyikünket sem. Elég szégyen, hogy mindegyikőnk felesége átélt már egy ilyen szörnyű élményt, mi meg még soha, úgyhogy előálltam a tervvel. Egy zseniális, gonosz tervvel.

– Na jó, senki nincs a pornószobában. Kié lesz a megtiszteltetés? – kérdezi Carter, előlépve a pénztárpult melletti folyosóból.

Két évvel ezelőtt Liz egy pornószobát alakított ki a boltjában. A szoba polcain minden létező pornófilm megtalálható. Hogy elkerüljék a lopásokat, és hogy ne kelljen valami szegény, magányos könyvtárosnak megalázó módon mások előtt kihozni a film dobozát, így adva tudtára mindenkinek, aki a boltban tartózkodik, hogy ő a törpés számárszexet szereti, a DVD-tokok üresek. Mind-egyikhez egy háromjegyű szám tartozik, így aki meg akarja vásárolni valamelyiket, csak annyit kell tennie, hogy odalép a pénztárhoz és bemondja, hányas számú filmet akarja megvenni. Értitek, nem kell kimondania, hogy a „Robin Rúd, a tolvajok fejedelmét kérem”, elég, ha annyit mond: „A 423-ast, legyen szíves!”

Mivel sem Carter, sem Jim nem akar gázspray-t az arcukba, elhatároztuk, hogy befújunk valamennyit a kis pornószobába, ahol könnyű lesz kordában tartani. Aztán bemegyünk, és meglátjuk, hogy hat ránk. Nem kell elmesélnünk senkinek, hogyan lettünk lefújva, elég, ha annyit mondunk, hogy volt már dolgunk gázspray-vel. Szinte tökéletes megoldás, ha engem kérdeztek.

Elég szomorú viszont, hogy nem találtam egy rendes, az alkalomhoz illő gázspray-s pólót, így meg kell elégednem a vészhelyzetekre tartogatott tartalékpólómmal, amire az van írva: „Atomkirály vagyok.”

– Ne várjuk meg a zárórát? – kérdezi Jim, idegesen pillantgatva az ajtó felé.

– A feleséged visszajön, mielőtt bezár a bolt. Most kell nyélbe ütünk a bulit – felelem neki, azzal előveszem az ipari méretű gázspray-t a pult alól. – A lányok ki voltak ütve, mennyi ideig is húsz percig? És ők egyenesen a szemükbe kapták. Mivel mi csak a szobában állunk majd, ahol a levegőben terjeng a cucc, valószínűleg csak pár százalékát kapjuk annak, amit ők kaptak. Minden rendben lesz. Még ha be is jön egy vevő, észre sem fogja venni, hogy mi folyik itt.

Jim az ujjával dobol a pulton, újra az ajtóra pillant, majd lenéz az órájára.

– Na jó, csináljuk! Siessünk, és legyünk túl rajta, nehogy Liz véletlenül hamarabb állítson be.

Carter és én győzelmi üvöltést hallatunk, és átnyújtom neki a spray-t, hadd fújjon ő.

– Gyerünk, haver, elég, ha résnyire nyitod az ajtót, bespray-zel annyit, amennyit csak tudsz, aztán gyorsan becsukod – magyarázom.

Carter fogja a spray-t, tiszteleg, majd sarkon fordul és elkocog a folyosón.

Mihelyst otthagyt bennünket, egyből megszólal az ajtó fölötti csengő. Jimmel odanézőnk. Három nő lép be az ajtón.

– A francba, vevők! Most mi a faszt csináljunk? – sutogja Jim rémülten.

– Nyugi! A gáz nem juthat ki a hátsó szobából. Csak simán megvárjuk, amíg elmennek, aztán mi is hátramegyünk. Ha addig elillan a gáz, Carter majd fúj még egyet – válaszolom.

A három nő a sarokban röhögcsél valamin, amit az egyik polcon látnak, úgyhogy odasétálok hozzájuk, hogy megkérdezzem, nincs-e szükségük segítségre.

– Üdvözlét a hölgyeknek! Miben lehetek a segítségetekre ma este.

Újra kuncognak, majd céklavörösre válnak, ahogy a szemembe néznek.

– Hát, nos, ő itt a barátom, Jamie, aki soha nem volt még szexboltban ezelőtt. Melyik segédeszközt tudnád ajánlani neki kezdésnek? – kérdezi az egyik nő.

Normál esetben élvezni szoktam, ha segíthetek Liz vevőinek. Joggal mondhatom, hogy zseni vagyok a Liz boltjában található holmikat illetően, de most, amint elkezdem szórni rájuk a bölcsességemet, valami csavarni kezdi az orromat. Mindjárt tüsszentenem kell. Gyors egymásutánban négyszer tüsszentek, majd bocsánatot kérek a hölgyektől, és kérem őket, hogy kövessenek egy másik polchoz, hadd mutassak nekik néhány, kezdőknek szánt holmit.

Feltartok egy péniszgyűrűvel ellátott, lövedék alakú vibrátort, amikor viszketni kezd a szemem. Megijedek, hogy nem lettem-e hirtelen allergiás, vagy ilyesmi. A három lány annyira zavarban van, hogy alig figyelnek oda arra, amit mondok. Úgy érzem, csak pazarlóm rájuk a szexuális intelligenciámat. Felemelem a lövedéket, és vadul vakarni kezdem a szememet, mert a viszketés nem akar elmúlni.

– Jaj, istenem, annyira viszket a szemem! – panaszkodik az egyik hölgy.

Hallom, hogy valaki köhint a hátam mögött, és megfordulok, hogy lássam, mi a helyzet Jimmel és Carterrel, de a szemem annyira könnyezik, hogy alig látom őket.

Mellettem a két nő köhögni kezd, és arra panaszkodik, hogy kapar a torkuk.

Mi a franc folyik itt? Valami átkozott zombi apokalipszis tört ki? Mindannyian megfertőződünk volna valamitől, amitől habzik majd a szánk és lerágjuk egymás arcát?!

– A francba! Fürdőstótt ettetek? Ti fürdőstótt lehetetek rám, vagy mi? – kérdezem a nőket, amikor én is köhögni kezdek, és a könny patakokban folyik az arcomon.

A szemem hirtelen ég és viszket, és úgy érzem, nem tudok elég erősen vagy elég sokáig köhögni ahhoz, hogy elmúljon a kaparás a torkomból.

– Drew! – kiáltja Jim a pulttól, köhögéstől elcsukló hangon.

Ledobom a lövedéket és a péniszgyűrűt a földre, és rászólok a lányokra, hogy ne mozduljanak, ami teljesen felesleges, mert ketten már amúgy is a földön ülnek és a szemüket vakarják, a harmadik pedig az egyik polcnak támaszkodva egyre csak tüsszög.

Visszamaszom a pulthoz, elég nehezen, mert az én szemem is olyan durván könnyezik, hogy minden öszszemosódik előttem. A köhögésem rosszabbodik, ahogy közeledek Jimhez és Carterhez. Láthatóan ők is hasonló bajokkal küzdenek. Carter a pult mögött, a padlón ül, ökleit a szemébe próbálja tömködni tüsszögés közben, Jim pedig levegő után kapkod egy-egy köhögési roham között.

– Mi a lófasz folyik itt?! – kiáltja Jim, ahogy bebukdácsolok a pult mögé, és hatszor egymás után tüszentek.

– Ez egy kibaszott zombi vírus! A rohadt életbe! Mondtam, hogy el fog jönni ez a nap! Ha én változók át először, ölj meg, mielőtt lerágom BÁRKI arcát, megértetted? – üvöltök Jimre.

Egy kéz ragadja meg a bokámat, mire úgy sikoltok fel, mint egy lány, és felugrok a pultra. Lenézek és látom, hogy Carter mered felfelé rettegő szemekkel.

– Én sem akarok embereket enni! Ne hagyjátok, hogy embereket egyek! Azt mondják, olyan íze van az emberhúsnak, mint a csirkének, de én ezt nem hiszem el. AZ EMBEREKNEK EMBERÍZÜK VAN, NEM CSIRKE!

Bólintok, másra nem futja, annyira kell köhögnöm és a könnyeimet törölgetnem. Hátrapillantok, hogy megnézzem, mi van a három nővel, és látom, hogy négykézláb mászva igyekeznek a kijárat felé.

– NEEEE! NE MENJETEK EL! MEGESZNEK A ZOMBIK! – kiáltom utánuk.

Nem engedhetem, hogy elmenjenek. Az utcákon valószínűleg hemzsegnek ezek a rémes, véres alakok, akik karokat és lábujjakat csócsálnak.

A lányok teli tüdőből sikoltoznak, és félig mászva, félig futva próbálnak felállni a padlóról. Köhögnek, sírnak és sikoltoznak, a polcokat lökdösve, egymással versengve igyekeznek elérni az ajtót. Nem hallgatnak a figyelmeztető kiáltásaimra, és mielőtt bármit tehetnék, elhagyják a boltot, hogy a zombik martalékaul essenek.

– Ez szomorú. Olyan csinosak voltak! Most már biztos nem ismerjük fel őket, amikor legközelebb találkozunk – jegyzi meg Jim szomorúan, én pedig tovább köhögök.

– Fel kell hívnom Jennyt, hogy megmondjam neki, szeretem! – mondom két tüszentés között, és a pulton lévő telefon után nyúlok.

Felhívom az otthoni számunkat. Jenny fel is veszi az első csengés után, de a hangja valahogy furcsa.

– Mmm, mmmffföh.

Istenem, már ő is zombivá vált?!

– NEEE! Jenny, drágám! Máris elkaptak? Zombivá változtál? Jaj, istenem! – sírok bele a telefonba.

– Micsoda? Jenny zombi lett? – kérdezi Jim a hátam mögül, majd újra teljes erőből köhögni kezd. – A francba! Fel kell hívnom Lizt!

Köhögést hallok a vonal túlsó végéről, és tudom, hogy ha Jenny még nem vált zombivá, hamarosan azzá fog.

– Küzdj a vírus ellen bébi, KÜZDJ ELLENE! – kiáltom.

– Te vagy az Drew? Mi a fenéről beszélsz? Éppen szunyókáltam. Mennyi az idő? – kérdezi Jenny.

– ANNYI, HOGY MINDJÁRT JÖNNEK A ZOMBIK! Zárkózz be, drágám! Ne hagyd, hogy lerádják az arcodat! – mondom Jennynek.

– ÉG AZ ARCOM! – üvölti Carter a padlóról, és az arcát kaparja

– Ellenszert kell szereznünk! Mi a franc a zombik el-lenszere? – kiáltom Jimnek.

– Miről beszélsz, Drew? A zombiknak nincs fékrend-szerük – szól bele Jenny a telefonba. – Megint vicces sütit ettél? Tudod, hogy az milyen hatással van rád.

Villogó kék és vörös fények ragadják meg a figyel-memet. Körbefordulok, és kinézek a kirakatüvegen.

– Rendőrök. Jöttek, hogy megmentsenek minket – mondom.

– Vagy valójában zombi rendőrök, és azért jöttek, hogy lerágják a lábunkat – teszi hozzá Jim.



– Igen, biztos úr, gondoskodni fogok róla, hogy többé ne maradjanak felügyelet nélkül – mondja Liz a rendőr-nek, aki beszáll az autójába, és elhajt.

Jim, Carter és én a bolt előtt ülünk a járda szélén, nedves törülközővel a szemünkön, vizespalackokat szo-rongatva.

Bár nem látunk semmit, azt tudjuk, hogy Liz úgy néz ránk, mintha meg akarna ölni.

– Mi a kénköves istennyilát képzeltek? – kérdezi.

Hallom, ahogy a cipője kopog a betonon közvetlenül előttünk. Összezárom a lábaimat, hogy megóvjam a mo-gyoróimat, biztos, ami biztos.

– Három szellemi nyomorék! Gázspray-t fújtok a pornoszobába, mert azt hittétek, az hermetikusan zárt? Amikor megfogant a fejetekben ez a briliáns ötlet, nem

jutott eszetekbe az az apróság, amit úgy hívnak: SZELLŐZŐRENDSZER? AMÚGY, tudjátok, mivel tél van, meg minden, be van kapcsolva a fűtés, ami meleg levegőt és GÁZSPRAY-T fúj a kibaszott SZELLŐZŐRENDSZEREN át az egész boltba! – dühöng Liz.

Leveszem a nedves törülközőt a szememről, és megkísérlek egy pillantást vetni rá.

– Hát igen, ezt a részét nem gondoltuk át rendesen – ismerem be.

– Ne mondd, tényleg? Az a három nő örült pasasokról és a boltomat elfoglaló, húsevő zombikról hadoválva, üvöltve rohant végig az utcán. Ráadásul Jenny is felhívott teljes önkívületben, mert valaki bekopogtatott hozzá, és azt hitte, hogy a zombik akarnak betörni a házába, hogy megegyék a gyerekeket. Hozzávágta az ajtóhoz a turmixgépet, a kenyérpíritót és egy lámpát, mielőtt meggyőzhettem volna arról, hogy csak az anyám vitt ajándékot Billynek – meséli Liz.

– Melyik lámpát? Remélem, nem az Ohio State-es lámpa volt az! – kérdezem rémülten.

– Most kurvára nem ez a lényeg, Drew!

Carterre és Jimre nézek, és rájövök, hogy ők sokkal okosabbak, mint én. A fejüket lehajtva ülnek, és nem keresik Lizzel a szemkontaktust.

– Ti hárman büntiben vagytok! A hét hátralevő részében nem játszhattok együtt! – kiáltja Liz, majd döngő léptekkel elvonul előttünk, be a boltba.

– Igenis, asszonyom – mormogjuk egyszerre.

Amikor végül meghalljuk, hogy csukódik az ajtó, egymásra nézünk.

– Ha megint együtt játszhatunk, az tuti, hogy szerzünk zombi ellenszert is – jelenti ki Jim.

24.

Szereted anyád kagylóját

ELMONDANÁD MÉG EGYSZER, miért töltjük a péntek esténket a szüléiddel? – kérdezi Drew, ma este immár tizedjére.

– Már mondtam. Anyám meg akarja mutatni, milyen nyereményt kapott attól a csoporttól, ahová jár.

– Nyereményt vagy díjat? – kérdez vissza Drew.

– Nem vagyok benne biztos. Az, amikor valami trófeát vagy ilyesmit adnak.

Nem tudom, Drew miért csinál ilyen nagy ügyet abból, hogy elmegyünk vacsorázni a szüleimhez. Nagyon bírják őt. Talán még jobban is szeretik, mint engem.

– Anya mondta, hogy elkészít valamit, amire a múltkor azt mondtad, hogy szereted. Nem árulta el, mi az, meglepetésnek szánja – vonom meg a vállam.

Drew szeme szinte látható fénnel csillan fel a boldogságtól. Anyukám nagyon jól főz. Ha megkérdeznénk Drew-t, mi lenne az a három dolog, amit magával vinne egy lakatlan szigetre, a Playboy 1990. júliusi számát, engem és anyám csirkehúsos pitéjét választana.

Drew azóta morcos, hogy szobafogságra lett ítélve, amiért a fiúkkal rosszkodtak. Remélhetőleg ez a vacsora jó kedvre deríti.

Amikor beállunk a szüleim háza elé, Drew már azelőtt kiugrik a kocsiból és rohan a bejárati ajtó felé, mielőtt kikapcsolhatnám a biztonsági övem. Tök mindegy, milyen a hangulata, az ki van zárva, hogy megtagadja a gyomrától anyám főztjét.

Kiszedem a gyerekeket az autóból, és mi is bemegeyünk a házba. Persze, amint belépek, látom, hogy a szüleim Drew nyakában csüggnek, ölelgetik és az arcát csipkedik, milliónyi kérdéssel bombázzák, mintha nem is egy hete látták volna utoljára.

– Óóó, ide nekem az unokámat! – sipítja aztán anyám, és hozzám trappol, hogy kivegye Billyt a kezemből. Cuppanós csókokkal borítja el a fiam arcát, én meg lehajolok, hogy lesegítsem Veronicáról a kabátját. – Adj egy pusztit a nagyinak! – kéri anyám, és lehajol Veronica elé.

– Bűdös vagy, és buta a fejed! – válaszolja Veronica.

– Jaj, de aranyos! Meg kell zabálni! – mondja anyám mosolyogva, majd kihúzza magát, és átrakja Billyt a másik karjára.

Anya elég nehezen érti Veronica beszédét. Elejétől fogva úgy volt vele, hogy illetlenség lenne megkérni Veronicát, hogy ismétlje meg, amit mondott, és bevallani sem akarta, hogy nem érti, amit a kislány selypeg, így amit Veronica mond, az az egyik fülén be, a másikon ki. Persze közben úgy tesz, mint aki érti, mit mond a lányom. Majdnem olyan, mint a kutyasíp, amit csak a kuttyák hallanak. Kivéve, hogy itt Veronica a síp és anya a kutya. Illetve várjunk csak, nem a síp lenne a kutya? Vagy anyám lenne a síp?

Mondtam már neki, hogy ne csinálja ezt. A múlt héten is mi történt? Veronica megkérdezte, hogy festhet-e a falra, anyám meg csak rámosolygott, és megdicsérte, hogy milyen jó kislány. A szüleim nappalijának falát most egy gyönyörű festmény, egy hatalmas rózsaszín paca díszíti.

– Valaminek nagyon jó illata van, anyuka! Mit süttöttél vacsorára? – kérdezi Drew.

Apám odalép mellé az újság üzleti mellékletével. Egy éve Drew megnézett valami tőzsdeügynökökről szóló filmet, és amikor a szüleim beugrottak akkor este, Drew abból a filmből idézgetett nekik összevissza. Apám most Wall Street-i tőzsdecápanak képzele Drew-t, aki azóta minden héten tőzsdei tippeket ad neki. Nem értem, miért adja apám alá a lovat azóta is.

– Nos, emlékszel arra a beszélgetésünkre néhány hete, amikor mondtad, hogy a szakállas kagyló a kedvenced? – kérdez vissza anyám, Drew vacsorára vonatkozó kérdésére.

Dühös pillantást vetek Drew-ra, de őt túlságosan is leköti, hogy a száját eltakarva nevensen.

– Kiprobáltam ezt a Google-t a számítógépen, és rákerestem, hogyan kell szakállas kagylót készíteni. Nem találtam mást, csak néhány igen illetlen képet, ezért úgy döntöttem, kitalálok valamit, és azt főzöm meg inkább. Remélem, lesz ez is olyan jó, mint a szakállas kagyló – magyarázza anyám, és elindul a konyhába. Közben átadja Billyt apámnak.

– Apu, én is akajok enni szakállas kagylót! – mondja Veronica.

– Veronica, ne mondj ilyet! – szólok rá halkán, mire Drew még hangosabban horkant.

– Szakállas kagylót akajok enni, te büdös, butafejű hülye! – kiabálja Veronica.

– Elég volt, most betelt a pohár! – förmedek rá. – Öt percig nem szólalhatsz meg!

Veronica dülva-fúlva kitrappol a konyhába anyámhoz, mert nyilván azt reméli, hogy ő majd együttérez vele, ha elmondja neki, milyen gonosz vagyok vele. Veronica számára sajnálatos módon azonban anyám a „gonoszt” valószínűleg „okosnak” fogja hallani.

– A vacsora tálalva! – kiált ki anyám az ebédlőből.

Apám el is indul. Mi is követjük. Menet közben dühösen súgom Drew-nak:

– Megbolondultál? Azt mondtad az anyámnak, hogy szereted a szakállas kagylót?

Drew kuncogni kezd, amit köhögéssel leplez.

– Azt hittem, tudja, mi az, és majd jót nevetünk rajta. Fel sem merült bennem, hogy felmegy az internetre, és receptet keres hozzá – suttogja vissza. – Jézusom, szinte látom magam előtt, ahogy anyád a számítógépe előtt ül köntösben és papucsban, hajcsavarokkal a hajában, és szőrös puncik képeit nézegeti! Ez a nap egyre jobb lesz!

A karjába bunyózom, amikor belépünk az ebédlőbe, és leülünk a helyünkre. Mihelyst elhelyezkedünk, anyám leveszi az asztal közepén álló edény fedelét.

– Drew, remélem, hogy a töltött kagyló legalább annyira fog ízleni, mint a szakállas kagyló! – mondja mosolyogva.

– Hát ez szoros verseny lesz, mert Jenny szakállas kagylója a LEGFINOMABB a világon, de azért drukkolok – feleli Drew, és közben kezét a szájára szorítva próbálja visszafojtani a nevetést, hasztalanul.

– Jenny, nem is tudtam, hogy te már főztél szakállas kagylót. Van benne mustár is? – kérdezi anyám.

– Csak akkor, ha egy stadion parkolójában csinálsz, baseballmeccsen – röhögécsél Drew.

– Na és, anyu, mire kaptad azt a díjat, amit említettél? – próbálok témát váltani, és a lehető legmesszebb terelni a beszélgetés fonalát a kagylócskáimról, mialatt anyám körbejár és szed mindenkinek.

– Ó! A BAGÓ klub tagjai engem szavaztak meg az év leggondoskodóbb klubtagjának! – meséli anyám izgatottan, és visszaül a helyére.

– Miért jársz te bagó klubba? – kérdezi Drew teli szájjal.

– Ez nem bagó, hanem BA és GO – magyarázza anyám.

– Igen, értem, De miért van a bagónak klubja, és te miért jársz oda? – kérdezi Drew.

– „BA”, mint barátságos, és „GO”, mint gondoskodó. Érted? BAGÓ klub – futott neki még egyszer anyám.

– Ki találta azt ki, hogy a bagó az barátságos és gondoskodó? Tényleg tudni szeretném, mi ez a megszállottság a bagóval kapcsolatban. Nem értem.

Anyám megpróbálja újra elmagyarázni a dolgot, miatt én segítek Veronicának enni. Igyekszem nem forgatni a szememet és nem közbevágni.

– Nem, nem, nem! BA és GO – mondja anyám.

– Ilyen hülyén még sose hallottam betűzni azt a szót, hogy „bagó”! – méltatlankodik Drew.

Ez egyre rosszabb.

– Apa, ti jártatok valaha házassági tanácsadónál anyával? – bukik ki belőlem.

Drew a lábamba bök, és kérdően néz rám. Valószínűleg nem örül, hogy felhozom a témát, mert nem akarja, hogy bárki is tudjon a házassági tanácsadóval kapcsolatos ügyünkről. Nem tudom, mi ebben a nagy dolog. Amikor hazaértünk, és Drew megkérdezte, hogy megölelhetné-e a méhemet, nemet mondtam, mire zokogásban tört ki. Ő aztán nem mondhatja, hogy a tanácsadás nem használt neki. Értitek, nagyon nem félt már kimutatni az érzéseit! Teljes áttörést értünk el ebben. Én csak azt szeretném tudni, hogy keresztülmentek-e a szüleim is hasonlóan nehéz időszakon.

– Marhaság! Az ilyesmit puhányoknak és anyámaszszony katonáinak találták ki! Ha te nem tudod megoldani a házasságod gondjait, ugyan hogy boldogulna vele egy idegen? Amennyit azok a sarlatánok elkérnek egy óráért, azzal egy kisebb országot jól lehetne lakatni egy évig! – háborog apám.

– Komolyan? Egy egész országot? Például melyiket? Texast? – kérdezi Drew ámulva.

– Drew, te kis buta! Texas nem egy ország! – nevet anyám. – Az egy mássalhangzó.

Apám tovább morog, hogy a mai fiatalok még a saját seggüket sem tudják kitörölni segítség nélkül, és hogy a házasság intézményét ma már le lehet húzni a klotyón. Úgy tűnik, nem volt a legjobb ötlet feltenni ezt a kérdést.

– Én szeretnék valami mást kérdezni. Aludtatok már el szex közben? – kérdezi Drew, és közben az egyik szemöldökét felvonva rám néz.

Elfordítom tőle a tekintetemet, mert pontosan tudom, miért kérdezte ezt. Még mindig a „tettesd, amíg el nem hiteted” elv szerint élek, és meg akartam lepni őt valamivel a múltkor, úgyhogy amikor hazaért a munkából, megkérdeztem, szeretné-e, ha kézzel csinálnám neki. Nem akarok hencegni, de elég ügyes kezem van. Megfelelő arányban kell nyomni és testápolózni, és akkor Drew pontosan 15,7 másodperc alatt el is élvez. Tényleg nem akartam elaludni menet közben. De gondolatok már bele! Drew hajnali négykor szokott hazaérni a munkából. Kimerült voltam. Az egyik percben még nagyban húzogattam a fütykösét, amit ő nagyon is élvezett, a másikon már próbált felrázni, majd a fülemben kiabált, mert álomban jó erősen megmarkoltam a himbilimbijét, amitől leállt benne a vérkeringés.

– Kérlek, ne kérdezd szexről a szüléimét a vacsoraasztalnál! Szeretnék enni! – súgom Drew-nak.

– Még mindig nem tudok napirendre térni afölött, hogy a farkamat használtad altatónak! – vitatkozik hangosan suttogva Drew.

Szerencsére apám figyelmét eltereli Billy, aki öklen-
dezni kezd az ölében, így a kérdés feledésbe merül. Nem
akarom a szüleim nevét és a „szex” szót egy mondatban
hallani, ugyanakkor érdekelne is apám válasza. Nem le-
het, hogy én vagyok az egyetlen nő, aki valaha elaludt
kézimunkázás közben!

– Anyuka, milyen tengeri herkentyűket raktál a tölte-
lékbe? Nagyon finom! – kérdezi Drew.

– Egy kis rákot és némi homárt. Akartam lazacot is,
de nem egészen értem, hogy mi a lazac. Úgy értem, a
hálnak melyik részéből vágják ki? Megkérdeztem az
árust is a halpiacon, de ő is csak tátogott értetlenkedve.
Szerintem a lazac csak egy fellengzős név a belsőségre
vagy az uszonyra. Igazán hívhatnák belsőségnek vagy
uszonynak. Olyan furcsa ez a sok különböző szó!

A vacsora végeztével leülünk kávézni a nappaliba.
Apám leterít egy takarót Billynek, leül mellé és vicces
arcokat vág neki.

– Nagyi, mindjárt elhányom magam. Vacak volt a va-
csora – mondja neki Veronica.

– Ez kedves tőled, drágám! – feleli anyám, és meg-
paskolja Veronica fejét.

– Tényleg nem érzed jól magad, kincsem? – kérde-
zem, azzal az ölembe veszem Veronicát, és a homlokára
teszem a kezem.

– Soha de soha nem lett volna szabad ennem a nagy
kagylójából -mondja Veronica, és a vállamra hajtja a fejét.

– Irtó rosszul hangzik ez a mondat, nem is hinnéd,
mennyire! – suttogja Drew.

Pár percig még beszélgetünk a szüleimmel, aztán Veronica sírva fakad, mert nagyon megfájdult a hasa. Összeszedjük a gyerekeket, és elindulunk haza, de előtte Drew még tanácsot ad apámnak, hogy vásároljon olcsón, adjon el drágán, és figyelje piaczáras előtt az egyenlegét, különben a tőkeköckázat magasabb lesz, mint a részvények utáni nyereség.

Apám megrázza Drew kezét, és megerősíti, hogy nélküle neki és anyámnak már egy vasa sem lenne.

Drew megkér, hogy vezessek én haza, mert hirtelen ő is furcsán érzi magát. Esküszöm, néha ozmózis útján terjed a fertőzés a családban. Tudod, az, amikor az egyik ember megbetegszik, elmegy mellette egy őz, aki elkapja a betegséget, majd átadja másvalakinek, amikor amellet is elmegy. Félúton hazafelé Drew felnyög, és a hasára szorítja a kezét.

– Mi a baj? Nem vagy jól? – kérdezem.

– Jézusom, anyád kagylójától felfordult a gyomrom – nyögi. Pár másodpercig még nyöszörög, majd felfogja, hogy mit is mondott, és fájdalmasan felnevet. – A kagylója nagyon finom volt, de azt hiszem, már megromlott! – nevet Drew, majd összegörnyedve újra a hasát szorongatja.

Most rajtam a sor, hogy felmorduljak, amikor befordulunk az utcánkba.

– Komolyan mondom, most már hagyd abba! Kezdesz megijeszteni – szólok rá, miközben befordulok a bejárónkra.

– Anyád kagylója simán lecsúszott, de már megbántam, hogy lenyeltem – nyögdécseli nevetve.

– Pofa be! – figyelmeztetem.

– De legalább nem volt szakállas. Akkor most göndör szőrszálaktól fuldokolnék. Anyád kagylója olyan sima volt, mint a babapopsi!

Mihelyst leállítom az autót, és kinyitom az ajtót, Drew kihajol az autóból és összehányja a bejárót.

– Istenem! Anyád kagylója fertőzött volt! – kiáltja nevetve, levegő után kapkodva.

Kiveszem a gyerekeket az autóból, és elindulok be a házba nélküle. Boldogan hagyom magára, hányjon csak egyedül a bejárón.

25.

Le a földre, ötven fekvő!

ITT AZ IDEJE FÉRFIT FARAGNI BELŐLETEK! – jentli ki apám amellén összefont karokkal, a kandalló előtt állva.

Szigorú pillantást vet Carterre, majd Jimre, végül rám.

– Hé, én már férfi vagyok! – hóbörög Carter, és Jim is egyetérően bólogat.

– Igen én is. Csak ennek a tésztaképűnek kell fejlődnie – bök felém Jim.

– Baszd meg! – vágom rá, és vállon bokszolom

– IRÁNY A KONYHA, ÉS CSINÁLJ NEKEM EGY CSIRKEHÚSOS PITÉT, KÖCSÖG! – üvölti Jim.

– Komolyan mondom, le lehet kopni.

– Haver, én csak fel akarlak készíteni arra, ami rád vár, hogy vissza tudd szerezni a feleségedet – vonja meg a vállát Jim.

Cattet felhívott múlt hétvégén, amikor végre lejárt a szobafogságunk és újra beszélhettünk egymással. Claire elárulta neki, hogy mi nyomja mostanában Jenny lelkét, Carter pedig be akart avatni.

Persze Claire titoktartásra eskette, és ráijesztett, hogy többé nem fogja lecumizni, ha bármit is kikotyog nekem,

úgyhogy Carter természetesen életveszélyesen megfenyegetett, nehogy valamit is eláruljak Jennynek.

Egész héten jobb férj próbáltam lenni, de fogalmam sem volt, hogy mit tegyek, vagy miben kellene jobbnak lennem, mert már egyébként is atom jó vagyok. Igyekeztem nem elfelejtetni, hogy hajtsam le a WC-ülőkét, és tekerjem vissza a fogkrém tubusára a kupakot, de Jenny szóra sem méltatta az erőfeszítéseimet. Ekkor én hoztam fel a témát, megkérdeztem, hogy ettől ő boldogabb lett-e, mire idiótának nevezett és faképnél hagyott.

Ekkor hívtam fel apámat.

Jennynek azt mondtam, hogy segítek apámnak összerakni egy könyvespolcot. Lizéknél találkoztunk, amíg Liz oda volt bevásárolni a gyerekekkel. Jim azt mondta, hogy Liz utána elviszi a gyerekeket a szüleikhez ebédre, úgyhogy rengeteg időnk lesz úgy végrehajtani az akciót, hogy senki ne sejtjen semmit.

– Oké, fiúk, figyelem! A házasságnak három szabálya van. Az első: Ne dühítsd fel a feleségedet! A második: Ne dühítsd fel a feleségedet! A harmadik pedig...

Apám tenyérrel felfelé kinyújtotta felénk a két kezét, jelezvén, hogy fejezzük be a mondatot.

– Ne dühítsd fel a feleségedet! – mondtuk egyszerre.

– Csodálatos! A Dilis Trió tanítható – jegyzi meg apám.

– Hééé! – méltatlankodik Jim.

– GYERÜNK! Mit tesztek, amikor a feleségetek hazajön a munkából, egy doboz tamponnal a kezében, és ká-

rálni kezd, hogy milyen kupleráj van a házban? – szegezi apám Jimnek a kérdést.

– Ööö... picsába! Bókolok neki, hogy milyen szép? – hebegi Jim

– ROSSZ VÁLASZ! Megmondod neki, hogy dőljön le, amíg te kitakarítod a házat! – feleli apám.

– A francba! – morog Jim,

– Felállni, katonák! – dörög apám.

Felpattanunk a kanapéról. Apám közelebb lép, és félrelöki előlünk a dohányzóasztalt.

– LE A FÖLDRE, ÖTVEN FEKVŐ, TAKNYOS NYÁPICOK!

A földre vetjük magunkat, és nyögve, lihegve nekifogunk fekvőtámaszokat nyomni.

– NEM HALLOM, HOGY SZÁMOLNÁTOK, SEGGFEJEK!

– A picsába! Mégis, hogy fog ez segíteni rajtunk? – zihálja suttogva Carter számolás közben.

– Ettől majd tanultok némi tiszteletet, puhányok! – guggol le apám váratlanul, az arcát Carter képébe nyomva.

– Beszarok apádtól – suttogja Carter olyan halkán, ahogy csak tudja.

Apám közben feláll, és visszaballag a kandallóhoz.

Befejezzük a fekvőtámaszokat, sajtó karokkal és hátal, nyögdecselve felállunk. Nézzük, ahogy apám megfordul, lehajol, és kicipzár az egy málhazsákot, ami a kandalló mellett hever.

Feláll, és felénk fordul, három játék babával a karjában.

– Ideje ellátni a kisbabákat, semmirekellők! Lássuk, milyen fából faragtak benneteket! – nyújt át mindegyikőnknek egy-egy babát.

Jint a hajánál fogva tartja a magáét, én a lábánál fogva, Carter pedig a kezében dédelgeti az övét, finoman előre-hátra ringatva.

– Jim, Drew, a babátok mostanra HALOTT lenne. Egy életet tartotok a kezetekben, amit épp most öltetek meg! Egy férfi és a kisbabája együtt rendkívül erősek, kisebb országokat is képesek pusztítani.

– Mármint egy férfi és a fegyvere, nem? Nem hiszem, hogy egy kisbaba képes elpusztítani egy kisebb országot – feleli Jim.

– Voltál már valaha egy helyiségben egy kisbabával, aki sugárban hányt, torkaszakadtából üvöltött, és úgy spriccelt a fos a seggéből hogy azt hihetted, tűzoltófecs-kendőt dugtak a seggébe, amiből szar jön víz helyett? A kisbaba a nyugati civilizáció napalmja!

Apám előhúzza a stopperét a zsebéből, és kinyújtja maga elé, hüvelykujját az indítógomb fölé tartva.

– FELKÉSZÜLNI! – kiáltja.

– Micsoda? Mi a fenét kell csinálni? – kérdezem rémülten, a babát a vállamra fektetem és megpaskolom a hátát.

– Pelenkát kell cserélnetek, puha pöcsök! VIGYÁZZ!

Carter felveszi az indulási testhelyzetet, leguggol, a babáját bedugja hátra a pólójába, aminek így csak a feje látszik ki felül, és a szeme pont rám mered.

– A piczába! Hol van a pelenka?! – kiált fel Jim, és a hóna alá csapja a babát, mint egy rögbilabdát.

– Te laksz itt, nyomoronc! Nem neked kéne tudnod? – kérdezem, és bedugom a baba lábát a nadrágomba elöl, így annak ernyedte teste előredől, és az arca az ágyékom fölé kerül.

– Molly már nem használ pelenkát! Egyetlen kibaszott pelenka sincs a házban! – kiált vissza Jim.

– Ez a való élet, katonák! Néha nem tudod, hol van a pelenka és a seggtörő, de valahogy meg kell oldanod, különösen, ha a sivatag közepén vagy, és a kisbabád épp most szarta ki a belét!

– Mégis, mikor történne ilyesmi? – kérdezem zavartan.

– START! – üvölti apám, és elindítja a stoppert.

Carter kiló, mint valami pokolbéli denevér. Az ajtóhoz fut, feltépi és kirohan.

Ő csinálja jól, lelép az első adandó alkalommal.

Jimmel tétován egymásra nézünk, majd egyszerre lendülünk, egymásba ütközünk, mire Jim babája kiesik a kezéből. A baba fejével a padlóra esik.

Megtorpanunk, és apámra nézünk. Apám csak áll, és rosszallóan csóválja a fejét. Jim összeszedi a babát, a melléhez szorítja, majd beint, és felrohan a lépcsőn.

Apám felém fordítja az órát, hogy lássam. Rádöbbenek, hogy egy csomó időt elpazaroltam, mialatt Jim való-

színűleg már talált pelenkát, Carter pedig alighanem öt kilométerre jár, és rég valami csatornába vágta a babáját.

Megfordulok, kirohanok a konyhába, közben a baba feje föl-le ugrál, neki-nekiütődve a farkamnak. Ha nem lenne olyan komoly a helyzet, teli szájjal röhögnék ezen.

Ó, szarok rá!

Megállók, amikor beérek a konyhába, és a hajánál fogva felemelem a baba fejét.

– Neked jó volt, édes? A technikádon még csiszolnod kell. Nem valami izgató, ha belefejelsz egy pasas ágyékába – mondom nevetve.

Hallom, hogy valaki megköszöri a torkát. Megfordulok. Apám áll a konyhaajtóban. A fejét csóválja.

Húsz perccel később Jimmel a nappaliban állunk, a babáinkat tartva. Az enyémnek lepörkölődött a fél haja (ne is kérdezd!), hiányzik egy karja, aminek a helyére csavarhúzó került műkar gyanánt (ezt pláne ne kérdezd!) és egy tányéralátét van a segge köré kötve pelenka helyett.

Jim babája semmivel sem néz ki jobban. Jim egyik kezében a baba testét tartja, a másikban a fejét, az egyik lábát pedig a hóna alatt szorongatja. A baba eredetileg rózsaszín pizsamát viselt, de most csak Jim fecske alsója van rajta, amit Liz néhány nagyobb hajgumijával rögzített a helyére.

Apám felírja az időnket a dohányzóasztalon heverő jegyzetfüzetbe, és megállítja az órát.

– Nagyon szomorú es siralmas teljesítmény ez, uraim!
– panaszkodik apám.

– Várjunk csak! Hol van Carter? Még nem állíthatod le az órát, az a seggfej még vissza se jött, akárhová is rohant! – tiltakozik Jim.

– Carter már tíz perce visszajött. A fürdőszobában fésüli a babája haját, mert odakint kicsit összekócolta a szél.

Ebben a pillanatban halljuk, hogy valaki lehúzza a WC-t. Kinyílik a fürdőszoba ajtaja, és Carter lép be a nappaliba, babáját a csípőjén tartva. A baba haját két lapos fonatba kötötte, másik ruhát adott rá, és egy pelenka van tökéletesen a seggére illesztve.

– Mi a lófasz? – hördülök fel, ahogy megáll Jim és köztem, és döbbenetn néz a babáinkra.

Carter azonnal befogja a baba egyik fülét, a másikat pedig a mellkasához szorítja.

– Drew! Vigyázz a szádra! – ró meg hangosan sutto-gva.

– Te most csak szívatsz, ugye?! Tuti, hogy csaltál! Felhívtad a feleségedet, valld be! Kijött elébed Claire, vagy mi? – háborgók.

– Természetesen nem. Úgy látszik, egyszerűen felkészültebb vagyok arra a feladatra, hogyan kell ellátni egy kisbabát – feleli, gyengéden ringatva a kisbabát, mialatt a hátát paskolgatja.

– Na, jó, mivel ti ketten csúnyán elhasaltatok ezen a vizsgán, kiegészítő oktatásra van szükségetek – jelenti ki apám. – Carter, szeretném, ha segítenél.



– Nem, nem, nem! Teljesen rosszul csinálod! Jobban támaszd a fejed! Istenem, mintha nem is lenne gyereked! – dorgál meg Carter, és megigazítja a kezemet, a cumisüveget pedig kicsit feljebb emeli.

– Ezzel nem fogom rendbe hozni sem a házasságomat, sem a szexuális életemet. Ezzel, ugye, tisztában vagytok?

Apám odalép hozzám, és megnézi, hogy állok, majd ad egy sallert.

– Tévedés! Ha a feleséged boldog, te is az leszel. Ha megtanulod, hogyan vedd ki a részed a ház körüli teendők közül, akkor rendszeresen kapsz majd puncit is. Kérdezd csak meg anyádat!

Felnyögök és levegő után kapkodok. A cumisüveg kicsúszik a kezemből, és tej spriccel szerteszét a lábam elé a földre.

– Apa, ez undorító! NE beszélj soha többé rólad és anyáról! Soha.

Carter megragadja a kezemet, és visszaigazítja a cumisüveget a helyére.

– Ringasd, és egy kicsit mozgasd föl-le! Az segít nekik megemészteni a tejet, és akkor nem termelnek annyi gázt. És vigyázz, hogy hagyják abba a szopást, ha már elfogyott a tej, különben levegőt nyelnek, amitől megfájdul a hasuk – magyarázza Carter, azzal átkarolja a vállamat, és ringatni kezd a kanapén ülve.

– Anyádnak nincs oka panaszra, sem a hálószobában, sem a ház körül. Szexuálisan teljesen kielégítem, és an-

nak idejen mindig felkeltem hozzád az éjszaka közepén – meséli apám, mire pofákat vágok.

– Várj, komolyan azt állítod, hogy ha felkelek Billyhez az éjszaka közepén, akkor minden visszatér a rendes kerékvágásba? – kérdezem.

– Abbahagytad a ringatást! Figyelj oda, és folytasd a ringatást, különben sírni fog a kisbaba. Jobb, ha nem sír, ha éppen az éjszaka közepén eteted, különben felveri az egész házat – szól Carter, és újra hozzáfog ritmusra ringatni engem.

– Csak azt mondom, ha néha a feleséged helyébe képzeled magad, akkor könnyen megérted, mire is van szüksége. Szeretne végigaludni egy éjszakát, szeretné, ha segítenél neki a ház körül. Szeretné, ha szeretnéd, ha mellette állnál és bebizonyítanád, hogy te tényleg a segítségére VAGY mindenben. Az a feleség, aki nem kapja meg, amire szüksége van, sosem akarja majd önszántából megadni azt, amire NEKED van szükséged.

– Nekem mocskos szexre van szükségem – bököm ki.

– Akkor ringasd azt a babát, de mintha élnél! – üvölti apám.

Es így talált ránk Liz negyedórával később, amikor a tervezettnél korábban ért haza a szüleitől. Carterrel jobbra-balra ringatózunk a kanapén, Jim az ölemben fekszik, én meg a cumisüvegből etetem őt.

A friss házas játék

DREW ÉS JACKSON FENT VAN A HÁLÓSZOBÁBAN, a nappaliból hallom a nevetésüket, ahol idegesen járkálok fel-alá, várom, hogy mindenki megérkezzen. Jackson megdicsérte Drew pólóját, amit az esti játék tiszteletére vett fel, rajta a Monopoly emblémáján lévő fickóval, aki egy halom pénzt tart a karjában, és azt mondja: „Imádom a nagy lóvét, és képtelen vagyok hazudni.” Drew felvitte Jacksont az emeletre, hogy megmutassa neki a pólógyűjteménye többi darabját.

Amikor említettem Drew-nak, hogy mit fogunk játszani ma este, azonnal fellelkesült. Felhívta Jacksont, és megkérte, hogy legyen az est „házigazdája”.

Én is szeretnék olyan lelkes lenni az este miatt, mint Drew, de a gyomrom görcsben van. Folyton az jár a fejemben, mi lesz, ha valaki föltesz neki valami fontos kérdést, és ő nem fogja tudni a választ. Tucatszor eszembe jutott, hogy lemondok a mai estét, de nem akartam elrontani a többiek örömét. Mindenki nagyon várta. Valójában nekem is várnom kellett volna.

A gyerekek Drew szüleinél alszanak, és a többiek is találtak gyerekcsószot. Nem kell amiatt aggódnunk, hogy sikerül-e ágyba dugni örökmozgó csemetéinket, vagy

hogy felgyújtanak-e valamit. Azt csinálunk, amit csak akarunk és ameddig csak akarjuk, szabadon.

Megszólal a csengő, pont, amikor Drew és Jackson elindul lefelé a lépcsőn. Az ajtóhoz szaladok, és felrántom. A baráti társaságunk további négy tagja áll ott, egy-egy üveg tömény itallal a kezükben.

– Ajándékot hoztunk! – nevet Carter.

Betessékelem őket.

– Csak szeretném, ha mindenki tudná, hogy Liz és én simán megnyerjük ezt a játékot. Muszáj megnyernünk! Élet-halál kérdése! – magyarázza Jim komolyan, és lerakja az üveg whiskyjét a nappaliban álló dohányzóasztalra, ahová én már odakészítettem némi rágcseálnivalót és egy csomó poharat.

– Kizárt dolog, hogy megnyerjétek. Claire-rel reggel óta kérdezzük egymást. Elfelejtethetek a győzelmet – ellenkezik Carter, és lerak egy üveg vodkát a whisky mellé.

Jim Carter felé fordul, kezét a vállára rakja, és mélyen a szemébe néz.

– Az isten szerelmére, ember, *muszáj* hagynod, hogy nyerjünk! – könyörög Jim.

– Mi a fenéért veszi ezt Jim ilyen komolyan? – kérdezi Claire halkán Liztől.

Liz felsóhajt, és átnyújtja a palack bort, amit hozott.

– Elkövettem azt a hibát, hogy megígértem neki, ha nyerünk, csinálhatjuk análishan. Félig-meddig viccnek szántam, mert nem akart játszani, én meg szerettem volna meghozni a kedvét. Lehet, hogy egy kicsit túllőttem a

célon – magyarázza Liz, mialatt Jim odarohan Drew-hoz, és térdre esik előtte.

– Drew, kérlek, hallgass a józan észre! Könyörgöm, ne hagyd, hogy veszítsünk! Istenem, nem veszíthetek! – siránkozik Jim.

– Hé, seggfej, ha már úgyis térdelsz... – nevet Drew.

Jim ökölbe szorítja a kezét, és jól tökön vágja Drew-t, aki a sajtó nemiszervét szorongatva maga is térdre esik.

– Figyelem, hölgyeim és uraim, az én nevem Jackson, és én leszek az est házigazdája! – szólal meg Jackson széles vigyorral az arácán.

Megfogom Drew karját, és felsegítem.

– Figyelj, Jackson! Ugye, tudod, hogy már mindenki ismer téged? – súgom oda neki.

– Rá se ránts arra a nőre! – mondja Claire nevetve, és iszik egy kortyot a borból, amit töltött magának.

– Hogy mondatsz ilyet? Már miért rántana rám? – kérdezem zavartan.

– Szóval, először is átviszem a hölgyeket egy másik helyiségbe, és felteszek nekik néhány kérdést. Ők leírják a válaszaikat ezekre a lapokra – magyarázza Jackson, és feltart egy köteg vastag, fehér kartonpapírt és néhány fekete filcet. – Aztán ugyanezt végigcsináljuk a sráccal is. Mindenki összegyűjti a válaszait egy kötegbe, es lefordítva az ölében tartja. Először a hölgyek jönnek, úgy-hogy az első körben ők válaszolnak a kérdésekre. A párosok öt pontot kapnak minden helyes válasz után. A játék végén azt a párost, akinek a legtöbb pontja lesz, megkoronázzuk, és ők lesznek az Ország Legjobb Párja.

Ez olyan bonyolultnak hangzik! És Drew olyan lelkes, hogy föl-le ugrál a széken. Legalább annyira meg akarja nyerni, mint én. Ráadásul Drew-t nem tudom megvesztegetni anális szexszel, mint Liz Jimet. Az a hajó már nagyon régen elment.

– Nos, hölgyeim! Fogjátok a poharaitokat, és kövesse-tek! Fiúk, elkezdhettek szittyózni, hogy legyen esélyetek! – szól Jackson, azzal megfordul és elindul a konyhába.

– Mondd csak, drágám, nem akarsz egy mellbimbót is az italodba? – kérdezi Liz Jimtől, sokatmondó mosoly-lyal.

– Úgy volt, hogy ezt soha többé nem említed! – hábo-rog Jim, kezét az égnek vetve.

– Miről beszél? – kérdezi Claire a konyhába menet.

– Ha ma este felbosszant, elmondom – feleli Liz fi-gyelmeztető pillantást vetve a válla fölött Jimre.

– A piczába! Akkor sem lesz anál, ha nyerek. Ezt a szívást! – dohog Jim, és önt magának egy kiadós pohár whiskyt.

Elengedem Drew karját, és a lányok után eredek, amikor Drew váratlanul átkarolja a derekamat, és magá-hoz húz. A fejét a vállamra hajtja, és szabad kezével félre-simítja a hajamat a vállamról.

– Nyomjuk le őket, csajsz! – bújja a nyakamba, majd megcsókolja a kulcscsontomat.

Pár másodpercig rajtam tartja a száját, a nyelvét ki-nyújtva megízleli a bőrömet, és csak ezután húzódik el tőlem.

Tetőtől talpig belebizsergek a csókba, és mosoly ra-gyog föl az arcomon. Megpaskolom a hasamon nyugvó

kézfejét, Drew pedig elenged, de ahogy otthagynom, még rácsap a fenekemre.

Drew valahogy más volt egész héten. Párszor felboszszantott azzal, hogy olyan nagy ügyet csinált abból, hogy lehajtotta a WC- ülőkét, miután használta. De most tényleg! Nehogy már ajándék és vállveregetés járjon az ilyen apróságért! Viszont tényleg ajándékot érdemel minden egyébért. Azóta, hogy segített az apjának elkészíteni azt a könyvespolcot, nagyon sokat segít mindenben. Az elmúlt négy éjszaka mindig felkelt, amikor Billy felsírt, és meg is etette, nekem meg mondta, hogy feküdjek vissza aludni. Billy tegnap aludta végig először az éjszakát. Drew még a szexhintát is használta, ami azóta is a szobánk sarkában lóg, és belátta, hogy *tényleg* nagyszerű szolgálatot tesz, mint babahinta, különösen, miután megmutattam neki, hová dugja a cumisüvegeket.

Ezen a héten szerdán, munka után megint elképesztő dolgot tett. Sokára értem haza, mert el akartam intézni néhány dolgot, hogy neki ne kelljen vigyáznia a gyerekekre és indulhasson időben dolgozni, így arra is alig maradt időnk, hogy köszönjünk egymásnak, amikor összesetalálkoztunk az ajtóban. Ahogy leraktam a táskámat az ajtón belül, egyből észrevettem, milyen makulátlan tisztaság van. Egy játék vagy egy piszkos edény nem sok, annyi sem volt elől, a kanapén pedig ott hevert egy kosárnyi összehajtogatott, vasalatlan mosott ruha. Mielőtt bármit mondhattam volna, Drew megragadta a kezemet, és belerakott egy apró, fehér dobozt, majd megcsókolta

az orrom hegyét, aztán futott a kocsihoz, hogy beérjen a munkába.

Az első randijaink egyikén elmentünk moziba, ahol Drew vett nekem egy hatalmas zacskó Skittles cukorkát. Mielőtt elkezdték vetíteni a filmet, negyedórán át csak ültem és a piros-lila cukorkákat válogattam. A pohártartóban, egy szalvétában gyűjtöttem őket, majd visszaadtam Drew-nak a zacskót. Onnantól kezdve rendszertelen időközönként, mindenféle különösebb ok nélkül, adott nekem egy apró, fehér dobozt, ami teli volt lila és piros Skittlesszel.

Régen kaptam tőle ilyet.

Pontosan tudtam, mi van a dobozkában. A kezem remeg, a szemem megtelt könnyel, amikor becsuktam a bejárati ajtót, és felnyitottam a kis dobozt, ami bizony csordultig volt piros és lila Skittlesszel. Nemcsak a ház körüli teendőkből vette ki Drew a részét, mielőtt egyáltalán alkalmat találhattam volna, hogy beszéljek vele, hanem elhalmozott mindenféle apró figyelmességgel, például meglepett a kedvenc édességemmel.

Ma este meg egy másik kedvencemet kaptam tőle: megcsókolta a kulcscsontomat.

Le sem lehet törölni a vigyort az arcomról, amikor belépek a konyhába, ahol Liz és Claire az asztalnál ülve éppen azon vitatkozik, hogy ki nyeri a játékot.

– Hölgyeim, hölgyeim! Ne veszekedjete! A győztes épp most lépett be – mondom nekik, és mosolyogva leülök az asztalhoz.

– Hát már kurvára itt volt az ideje, hogy visszatérjen az önbizalmad! – jelenti ki Liz. – Csapos, még egy kört!

Jackson felnevet, és a pult felé fordulva megtölti a poharainkat pár ujjnyi meggyes vodkával.

– Ugye, tudod, hogy ő nem csapos? Jackson asztalos – suttogom Liznek.

Jackson visszafordul az asztalhoz, és lerak elénk egy-egy poharat.

– Fogd be, és nyeld le! – parancsol rám Liz.

Lehajtuk az italokat, ujjongva felkiáltunk, Jackson pedig nekilát a kérdéseknek.



– Rendben, öt pontért! Ha eltalálsz, negyvenöt pontotok lesz összesen. Drew. Jenny mit mondana, mi a kedvenc helye szeretkezéshez? – kérdezi Jackson.

– A PUNCI! A PUNCIJA! – rikoltja Drew izgatottan.

Jackson rám néz, bólint, mire megfordítom a kártyámat, hogy mindenki lássa a válaszomat.

Jim és Liz felmordul a padlón ülve, Carter és Claire nevetésben tör ki, Drew pedig föl-le pattogva belecsap a feltartott tenyerembe, amikor meglátja jó nagy betűkkel a „punci” szót a lapomon.

– JUHÉJ! MINDENKINEK szétrúgjuk a seggét! – kiabálja Drew, én pedig a többi használt papír közé dobom a lapomat.

Nem tudom, miért aggódtam ennyire a játék miatt. Történjék bármi, Drew és én nagyon jól ismerjük egy-

mást. Nem számít, ha nem tartunk ugyanazon az oldalon, még ha ugyanazt a könyvet olvassuk is. Ami egyébként úgysem történhet meg, mert én a romantikus könyveket szeretem, Drew meg a vicceseket, és különben is, ez a mondás tiszta hülyeség. Ugyan melyik pár olvassa egyszerre ugyanazt a könyvet? Nekem hónapokba telik kiolvasni egy könyvet, míg mások gyorsan olvasnak. Sántít ez az egész.

Na, mindegy, eddig tényleg lenyomtuk mindenkit, úgyhogy szegény Jim sajna nem kopogtathat be Liz hátsó ajtaján ma este, mert jelenleg az utolsó helyen állnak, mindössze tíz ponttal.

– Jim, mit gondolsz, Liz szerint melyikötök ért jobban a pénzügyekhez? – kérdezi Jimtől Jackson.

Jim csuklik egyet, felhajtja az italát, és lerakja a poharát maga mellé a dohányzóasztalra.

– Haver, ez könnyű! Hát én!

Liz megfordítja a kártyáját, és mellbe vágja vele Jimet.

– Te most szívatsz? Két hete elmentél a boltba, és vetél hetven két flakon ablaktisztítót! Az életben nem használunk el hetvenkét üveg ablaktisztítót! – háborog Liz, és a földre dobja a kártyáját.

– AKCIÓS VOLT! – kiáltja Jim. – Hosszú távon pénzt spóroltam!

– Meg fogunk HALNI, mielőtt csak a felét elhasználnánk! Te PAZAROLTAD a pénzt! – kiáltja vissza Liz.

– Jól van, következő kérdés! Carter, öt pontért! Így harmincötre nőhet a pontjaitok száma, ha helyesen válaszolsz. Ha azt mondanád Claire-nek, hogy megcsinálsz

valamit a teendői listájáról, ő mit választana neked? – kérdezi Jackson.

Carter odahajol Claire-hez, megpusztilja az arcát, és magabiztosan így felel:

– Hogy szereljem be az új mosdókagylót a vendégszoba fürdőszobájába.

Claire elhajol tőle, és morcosán néz rá, majd megfordítja a kártyáját.

– Beszereltem három hete. Mit mondtam neked ÉPP MA REGGEL, hogy csinálj meg, mielőtt megfojtalak álmodban, és felgyújtom a sopranos DVD-gyűjteményedet?

Carter előredől, és ránéz Claire lapjára.

– Ja, tényleg. Hogy rakjam el azt a nehéz táskát, amit a garázs közepén lógattam fel, mert nem tudsz tőle beállni. Ezt én szúrtam el, bocsi – szabadkozik Carter.

– Oké, utolsó kérdés, Drew, és ha tudod, ti nyertetek. Kiszaladsz a boltba késő este, mert elfogyott a tej. Eszedbe jut, hogy ha már úgyis ott vagy, viszel valami finomságot Jennynek. Mit mondana, mit vigyél neki? – kérdezi Jackson.

Drew-val egymásra nézünk, és elmosolyodunk.

– Skittles, hagymakarikák és kínai ujjbilincs! – válaszolja Drew anélkül, hogy elfordítaná rólam a tekintetét.

Megfordítom a papíromat, mire mindenki méltatlankodva morog, amikor meglátják, hogy az áll rajta: *Skittles, hagyma-karikák és kínai ujjbilincs*.

– A nyertes ötven ponttal Drew és Jenny! – harsogja Jackson.

Drew és én felugrunk a kanapéről, szorosan átöleljük egymást és fel-le ugrálunk örömünkben. Mielőtt észbe kapnék, szája a számra forr, két kezét a derekam köré fonja és magához húz. Gondolkodás nélkül az ajkai közé dugom a nyelvemet, és körbeforgatom a szájában. Whisky és borsmentás fogkrém íze van, az utolsó fogmosás maradványaképp. Legszívesebben egészben felfalnám. Megragadom a pólóját, és még közelebb húzom. Úgy szívogatom a nyelvét, ahogy ő szereti. Drew kéjesen felnyög, és a keze a fenekemre csúszik. Behajlítom a térdemet, már készülök, hogy felugorjak rá és lábammal körbefonjam a derekát, amikor torokköszörülés és Jim hangja tör át a vágyunk ködén. Azt kiáltja:

– MENJETEK SZOBÁRA!

Elhúzódnak egymástól, és megigazítjuk a ruhánkat meg a hajunkat.

– Most, hogy hányás kerülget tőletek, meséljétek már el, mi a helyzet azzal a kínai ujjbilincsel! – kéri Carter, miközben nagy kupacba gyűjti a helyes válaszokat tartalmazó lapokat.

– Ó, csak amolyan játék. Időnként bepróbáljuk – magyarázza Drew, azzal lehajol, felveszi az italat az asztalról, és iszik egy kortyot. – Rárokom a pöcsömre, és Jenny megpróbálja leszedni, anélkül hogy használná a kezét. Néha rezeg a léc, és párszor sikerült elválni a műszert az ujjbilincs papírjával, de Jenny minden egyes alkalommal leszedi.

Carterből ekkor kitör a nevetés. Drew-ra mutogat.

– Haver, ilyen aprócska a himbilimbid? Azok az ujjbilincsek nem nagyobbak a kisujjammál!

Erre mindenki felnevet, én meg együtt érzően megveregetem Drew hátát.

– BASZD MEG! MINDENFÉLE MÉRETBEN LEHET KAPNI! – üvölti Drew.

– Persze, gombostű-farok és kisujj-kolbász! – nevet Jim.

– Jenny, drágám, mondd meg nekik, hogy nem kicsi a farkam! – sápítózik Drew.

– Ó, egyáltalán nem kicsi! Mindig kiakad az állkapcsom, amikor a számmal csinálom neki – helyeselek.

– Úgy érted, *szájzárat* kapsz? – kérdezi Liz.

– Nem, *kiakad* az állkapcsom. Mint amikor szájjal csinálod, és olyan nagyra kell tátani a szádat, hogy kiakad az állkapcsod – magyarázom.

– A fegyvert szokták kiakasztani, nem az állkapcsot – nevet Claire.

– De szájzárat se kapsz ilyesmitől! Ugyan kinek van zár az arcán? Ez butaság. Drew-nak nagy farka van, és kész.

Jim megcsóválja a fejét, és Carter karjára üt.

– Te akartad tudni, mi a helyzet a kínai ujjbilincssel. A feleségemnek most rémálmai lesznek az ujjbilincsek miatt, és lelakatolt állkapcsokat fog látni.

– Meg az én óriási péniszemet. Ne feledkezzünk el az én óriási péniszemről. – teszi hozzá Drew egyfolytában engem nézve.

Sugárzik a büszkeségtől.

27.

Ír pokolgépek

ÁLMODOM? VALAKI CSÍPJEN BELÉM! – rikkantja Drew, ahogy belépünk a helyi sztriptízbárba, az *Anyaszült Meztelen Hölgyekbe*. – „Már egy hete nem főztél rám. Félrebillentted a fejed, és azt mondtad, éhes vagy.”

Drew hamis éneklését hallva mindenki nyögdéssel kínjában, és gyözködik, hogy fogja be. A sztriptízbár felé menet végig ezt énekelte.

– Könyörögve kérlek mindenre, ami szent, hagyjad már ezt a kibaszott dalt! Különösen, ha nem ismered a szövegét! – rivall rá Jim az ajtóban állva.

Nem tudom, kinek az ötlete volt, hogy jöjjünk sztriptízbárba, játék végeztével elkezdtünk rövideket inni, és hamarosan elszabadult a pokol. Aztán valaki felvette, hogy jöjjünk el ide, és állati jónak találtuk az ötletet. Taxit hívtunk, bezsúfolódtunk, és behozattuk magunkat a városba.

– Te jó ég, miért ragad a padló? – kérdezi Liz undorodva, és óvatosan felemeli a lábát, hogy megnézze a cipője talpát.

– Biztos, hogy tudni akarod? – kérdez vissza Jim, és átkarolja Liz vállát, majd belépnek a klubba.

Drew-val rengeteg sztriptízbárban jártunk már, úgyhogy számunkra ez nem újdonság. Viszont nagyon régen

nem voltunk már hasonló helyen. Ahogy meglátom a viliódzó, színes fényeket és meghallom a hangos zenét, feltolul bennem sok kellemes emlék, és elszomorodom, amiért mostanában olyan feszült a viszony közöttünk.

Azonban mihelyst erre gondolok, érzem, hogy Drew keze belesimul a tenyerembe, és összefonódnak az ujjaink, majd Jimet és Lizt követve elindulunk mi is az asztalhoz, amit a színpad közelében találtak, és helyet foglalunk.

Megnyertük a játékot! Tényleg ismerjük egymást. Kezdem elfelejteni, miért is nem volt kedvem szexelni mostanában. Habár Drew általában tényleg úgy viselkedik, mint egy nagy gyerek, igenis szeret engem és gondomat viseli.

– Drew, Jenny! Ó, te jó ég! Ezer éve nem találkoztunk!

A hang forrása felé fordulunk, és meglátjuk Candyt, a pincéernőt. Régebben mindig arra a részre ültünk, ahol ő szolgált ki, amikor itt jártunk.

– Candy! Reméltük, hogy itt találunk ma este! – mondja Drew, a lány pedig gyorsan megölel. – A biztonság kedvéért a kedvenc pólódat vettem föl – mondja Drew, azzal a lány felé fordul és kifeszíti a pólóját, ami egy rúdon fejjel lefelé lógó hölgyet ábrázol a következő felirattal: „Támogatom az egyedülálló anyukákat.”

Drew direkt megkérte a sofőrt a klubba menet, hogy kanyarod jón a házuk felé, csak hogy átöltözhessem.

Drew bemutat mindenkit Candynek. Amikor a többiek mind sört rendelnek, Drew-val egymásra nézünk, és így szólunk:

– Ó, nem! Nem ihattok csak sört egy sztriptízbárban. Töményt, emberek! – jelenti ki Drew, és rendel hat különleges sört Candy-től.

– Semmi gond, nyugodtan ránézhetnek a színpadon táncoló csajra. Nem fogtok megvakulni, vagy ilyesmi – mondja Jenny nevetve Liznek és Claire-nek.

Amióta megjöttünk, mindenhova néztek, csak a lányra nem, aki bő egy méterre tőlük tekereg egy rúdon. Olyan jó érzés végre többet tudni valamiről, mint a barátaink!

Claire mer odanézni először. Carter nyugtatólag körözve simogatja a hátát.

– Ehhez sokkal részegebbnek kéne lennem – morgogja.

Ahogy ezt kimondja, Candy már ott is terem a rövidekkel, amit rendeltünk, meg még egy tálca töménnyel és barna sörrel. Lerak elénk mindent.

– Ti ketten úgy néztek ki, mint akire ráférne egy kis alkohol, hogy átvészeljék az éjszakát – mondja mosolyogva Liznek és Claire-nek. – Bal kéz felől sorakoznak a sörök, jobbra pedig megtaláltok mindent, ami az ír Pokolgép elkészítéséhez kell. Dobjátok a sötét, borostyán-színű itallal töltött kupicákat a sörbe, es azonnal nyakaljátok be! Remélem, ízleni fog!

Candy itt hagy minket. Mindannyian felveszünk egy korsó sört.

– Mi a fene van ebben? – kérdezi Jim.

– Liquor 43-nak hívják, egy leheletnyi tejszínhabbal a tetején, hogy úgy nézzen ki, mint a kávé – tájékoztatja Drew.

– Inkább spermának néz ki – feleli Carter, azzal az orrához emeli az italt, és beleszagol.

– Ne aggódj, az íze nem olyan! Édesebb – nyugtatom meg. – Kivéve talán azt az alkalmat, amikor egyszer elmentünk egy cukorka nagykerbe, és Drew megevett egy kiló gumicukrot. Na, akkor cseresznyés-citromos íze volt a spermájának.

Drew megragadja a széket, és közelebb húz magához, hogy a háttámlájára tudja tenni a kezét.

– Emlékszel, amikor horgászosat játszottunk a gumimacikkal? A gyerekkori pecámat használtuk, amit a pincében találtunk. A gumimacit a végére kötöztem, és benyomtam a...

– Istenem, ne! – könyörög Claire, és a kezét feltartva elhallgattatja Drew-t. – Gyorsan mondj egy pohárköszöntőt, különben lehányom az asztalt!

Mindannyian a levegőbe emeljük a poharunkat, Drew pedig megköszörüli a torkát:

– A meztelen lányokra, akik a rudakon nyomják, és arra, hogy benyomhassuk a rúdjainkat a meztelen lányokba!

Claire és Liz undorodva morog valamit, majd felhajtjuk az italainkat. Azonnal utánuk küldjük az ír Pokolgépeket, aztán gyorsan rendelünk még két kört, mert mindenkinek ízlenek. Negyedórával később már egyáltalán

nem vagyunk szomjasak, Claire és Liz pedig kezdi jól érezni magát az új közegben.

– Ó, de csinos az a lány! Vajon igazi a cicije? – kérdezi Claire, egy szőke lányra mutatva, aki épp akkor jött le a színpadról. – Ne haragudj, megfoghatom a cicidet?

Carter megmarkolja Drew pólóját a mellkasán, és Claire-re mered, aki odahívja magához a szőke sztriptíz-táncosnőt. A csaj első szóra beleegyeznek a dologba.

– Ha álmodom, soha de soha ne ébresszettek fel – hebegi Carter, miközben kikerekedett szemekkel figyel, ahogy Claire két marokra fogja a lány melleit.

– Isten hozott a sötét oldalon, barátom! – mondja Drew, és hátba veregeti Cartert.

Liz váratlanul fölkel az asztaltól, megkerüli, és lovagló ülésben beül az ölembe, majd könyökét a vállamra helyezve az arcomba nyomja a mellét.

– Nagyon be vagyok rúgva – közli velem.

– Tudom, drágám – felelem, azzal átölelem és megpaskolom a hátát.

– Szerintem lejtek neked egy öltancot – mondja Liz olyan természetesen, mintha csak azt mondaná, kifesti a körmét.

– Igen, feltétlenül! Ragyogó ötlet! – helyesel Jim, és már húzza is át a székét a mi oldalunkra.

– Oké, akkor nyomom. De azt ne kérd, Jenny, hogy lefeküdjek veled. Habár nagyon szexi leszek, én a füttyköst szeretem – jelenti ki Liz.

– Megpróbálok majd uralkodni magamban – felelem, ahogy Liz fölkel az ölemből, szétnyitja a két lábamat és megfordul közöttük.

– *Magadon.* Megpróbálsz uralkodni *magadon*, hogy ne szexelj velem – szól hátra Liz a válla fölött.

Teljes erőből a seggére csapok.

– Fogd be a szád, és táncolj, ribanc!

Liz mozgatni kezdi a csípőjét, és az ölembe ereszkedik a zene ritmusára. Én is be vagyok rúgva, de Liz NAGYON be van rúgva, és alig áll a lábán. Amikor gyorsabb ritmusra vált, érzem, hogy mindjárt kidől. Gyorsan kinyújtom a kezem, es megragadom a csípőjét, hogy megőrizzem az egyensúlyát. Visszahúzom az ölembe, nehogy hasra essen.

– Ez életem legszebb napja – mondja Jim réveteg szemekkel, ahogy a székében ülve, az asztalon könyökölve és állát a két kezébe támasztva néz bennünket.

Liz két lábával közrefogja az én két lábamat, és mélyen előrehajol, a feje majdnem a padlót érinti, miközben tovább mozgatja a csípőjét.

Egy kicsit furcsa ez a helyzet, mert a lábait enyhén beroggyantja, és így egy szuka kutyára emlékeztet, aki párosodási szándékkal éppen a kan kutya felé közelít hátrálva. Bele-beleütközik a seggével a hasamba, nehezen bírom ki, hogy ne nevessek.

– Ez már inkább kínos, mint érzéki – mondja Jim, Liz pedig felül, és Madonnát utánozva, a Vogue című számra elkezd összevissza hadonászva táncolni.

Drew hátrahőköl, nehogy Liz orrba verje.

Liz a Vogue-ból átvált a YMCA című számra. Teljesen megfedkezük az altestéről, az ölemben ülve hátradől, és egyre csak formálgatja a betűket a karjával.

– Kimerítő ez az öltánc – sóhajtja Liz.

– És már nem is szexi – mormogja Jim.

– Nahát, milyen kedves ez a lány! – mondja Claire, ahogy visszafordul az asztalunkhoz. – Aubrey-nak hívják, és nemrég végzett kitűnővel újságíróként a főiskolán. Múlt héten vette meg az első házát, minden segítség nélkül, és a mellei is igaziak. Megadta a nagyanynya híres süti-jének a receptjét is!

Carter megcsóválja a fejét, és felsóhajt.

– Most foszlattad szét a sztriptízbárok varázsát.

– Miről beszelsz? Tökre megfogtam a mellét! – háborog Claire.

– Hadd magyarázzam el, hogy is működik ez – magyarázza Drew. – Arról a lányról, akit az előbb cirógattál, mi már elképzeltük, hogy hívják, és csak azért dolgozik itt részmunkaidőben, hogy elég pénzt gyűjtsön ahhoz, hogy elutazzon egy távoli országba, és ott hajlékony gu-miemberré képezhesse magát. Esténként hazamegy az egyszobás lakásába, amit két, hasonlóan szexi csajjal oszt meg, és mielőtt lefeküdnének, minden este meztelenül párnacsatáznak. Na, ezt az álmod foszlattad szerte. Többé már nem szexi számunkra. Csak egy okos csaj, aki tud írni és olvasni. Mi ebben az öröm?

Liz még mindig az ölemben ül. Megkocogtatom a vállát, hogy álljon fel, mert már zsibbad a lábam.

– Hé, Liz! Kelj fel, pisilnem kell! – mondom neki.

– Azt hiszem, elaludt – mondja Carter.

Ekkor Liz feje hátrabicsaklik a vállamra. Hallom, hogy halkan horkol.

– Nos, azt hiszem, számunkra véget ért az este – mondja Jim, és a karjaiba veszi Lizt. – Jöttök? Kimegyek, hívok taxit.

Carter megfogja Claire kezét, felsegíti az asztaltól, majd mindannyian visszafordulnak, és kérdően néznek ránk.

– Persze, mindjárt megyünk – feleli Drew, és már készen is indulni.

Biztos vagyok benne, hogy még nem akar elmenni. Sosem mentünk még haza sztriptízbárból ilyen korán. Csak miattam akar menni, mert azt hiszi, aludni szeretnék, ami egy héttel ezelőtt igaz is lett volna. Na de most? Ezen a héten eszembe juttatott mindent, amiért beleszerettem. Nem tudom, végül hogy jött rá, mire van szükségem, de rájött, és most habozás nélkül megtesz nekem mindent. Ki- zárt dolog, hogy NE tegyek meg neki én is valamit, amire vágyik.

Megfogom a kezét, és visszahúzó magam melle a fotelbe.

– Menjetek csak, srácok! Mi még maradunk egy kicsit. Majd hívunk taxit magunknak.

Mindenki elmegy, és egyedül maradunk az asztalnál. Továbbra is fogjuk egymás kezét, Drew combján nyugtatva azokat.

– Tényleg maradni akarsz? Biztos? – kérdezi Drew.

Hozzá hajolok, és végigcirógatom a nyelvemmel a felső ajkát, majd elengedem a kezét, és végigsimítok a combján, míg el nem érek a farmerén dudorodó részhez. Ekkor azonnal megfogja a tarkómat és szenvedélyesen megcsókol. A nyelvünk köröz egymáséi körül, és érzem, ahogy megkeményedik a kezem alatt.

Ez annyira hiányzott! Hiányzott, hogy így kívánjam. Hiányzott, hogy csókoljam, és csak arra gondoljak, hogy őt csókolom, és nem a mosott ruhák összeszedésére, a munkahelyemre, és hogy vajon befizettem-e már a kábeltévét. Mi a fene járt a fejemben, amikor azt mondtam, hogy normális szexet akarok? Hirtelen nagyon ki szeretném próbálni azt a dolgot, amiről tavaly beszélünk, és amihez egy tál tört krumplicsók és egy önjáró fűnyíró kell.

– Szeretlek, drágám! Tudom, hogy régen mondtam már. Amit sajnálok. Jobban fogok igyekezni – mondja.

– Ó, Drew! Nem kell jobban igyekezned. Én is szeretlek. Csak olyan fáradt voltam mindig, de mondanom kellett volna, mi a baj. Sajnálom, hogy így elfajultak a dolgok.

– Nem, én sajnálok. Neked nincs miért bocsánatot kérnél. Hamarabb rá kellett volna jönnöm, hogy segítségre van szükséged, de tudod, milyen idióta vagyok az ilyesmiben. Ha nem írod le és nem tűzöd hozzá a pöcsömhöz, akkor semmire nem jövök rá magamtól – magyarázkodik.

– Soha nem tűznék semmit a pöcsödhöz. Ahhoz túlságosan szeretem! – felelem mosolyogva.

– Ha mar a farkamról beszélünk...

– Igen! Nagyon sokat fogunk szexelni ma éjszaka! – szakítom félbe izgatottan.

– Nem erre akartam kilyukadni, de jó tudni – feleli Drew mosolyogva. – Azt akartam mondani, hogy ha te sima szexre vágysz, akkor úgy csináljuk. Nem érdekel, ha soha nem fogjuk használni a bungee jumpingos köteleket vagy azt a doboz kétszersültet. Az sem érdekel, ha nem látjuk többé O’Connor rendőr urat, mert már nem fog bekopogni, hogy közölje, panaszkodnak a szomszédok a zajra. Még az sem érdekel, ha vissza kell küldeni a boltba azt a szegecses nyakörvet és a szobalány jelmezt, amik pedig olyan jól állnak rajtam, mintha rám öntötték volna. Nem érdekel semmi, csak hogy veled lehessek, akár így, akár úgy, ahogy neked jólesik.

Az utóbbi idők legszélesebb mosolyával az arcomon felállók, és felhúzom Drew-t is.

– Menjünk haza! Van egy meglepetésem számodra.

28.

Leskelődő szellem

HALÁLOSAN KOMOLYAN GONDOLTAM, amikor azt mondtam az asszonykámnak, hogy örömmel szexelek vele a legkonzervatívabb módon életem végéig, csak ő legyen az, akivel szexelhetek. Az elmúlt néhány hónap eseményei rádöbbsentettek, hogy nem érdekel semmi, csak hogy vele lehessenek. Ő a legjobb barátom, ő az életem, és megteszek bármit, amit akar, csak boldognak lássam. Idióta voltam, hogy felkaptam a vizet azon, hogy nem akar többé őrült, mocskos módon szexelni velem. Mert bár az igaz, hogy az őrült és időnként a törvényesség határát súroló szex hozott minket össze, mégsem ez tart össze bennünket.

A taxi, amivel hazajövünk a sztriptízbárból, megáll a ház előtt, es Jenny kézen fogva bevezet a házba, majd fel a lépcsőn. Azóta ágaskodik a szerszámom, hogy említette, meglepetéssel készült, mert a meglepetés tutira azzal jár, hogy Jenny meztelenkedik. És ha csak lefekszünk az ágyra és misszionárius pózban kefélünk a sötétben, részemről az is oké.

Jenny bevezet a Hálósobába, megáll az ágy előtt, majd felém fordul.

– Na jó, hazudtam. Valójában két meglepetésem is van a számodra – mondja mosolyogva. – Csukd be a szemed!

Megteszem, amit kér, és érzem, hogy egyik kezemet a hasa tetejére helyezi, majd a nadrágja alá csúsztatja. Néhány másodpercen belül az ujjaim tökéletesen sima, szeretlen bőrt érintenek. Kipattan a szemem, és Jennyre meredek. Az arcán széles mosoly terül el, és tovább fogja a kezem.

– Gyantáztattál? – kérdezem ámulva. Jenny bólint, és már válaszolna, amikor levegő után kap, mert az ujjaimmal megcirógatom a csiklója hegyét. – Ez életem legszebb ajándéka! – suttogom, és az ujjaimat végigcsúsztatom nedves altestén.

Jenny elengedi a kezemet, és megragadja a vállamat, amikor két ujjammal egy kis nedvességet húzok föl a csiklójára, és körözni kezdek rajta.

– Jézusom... várj, hagyd abba! – kiált fel Jenny váratlanul, és kezét a csuklómra helyezve megállít.

Bármennyire is szeretnék magzatpózba gömbölyödni, hogy sírjak és a hüvelykujjamat szopjam, nem teszem. Ha nem akarja, akkor nagyfiú leszek, és nem fogok hisztizni. Tiszteletben tartom a feleségem kívánságát.

Nem fogok sírni. Nem fogok sírni. Nem fogok sírni.

— Jó, felőlem abbagyhatjuk. Szeretnél csak ölelkezni, kérdezem, és igyekszem elrejteni a hangom remegését.

Jenny egy pillanatra kérdően néz rám, majd röviden felkacag.

– Ó, dehogyis! Ma este nem lesz ölelkezés. Csak át akarom adni a másik ajándékokat – mondja.

– Ó, SZENT GYÖNGYKAGYLÓ! HÁLA ISTENNEK!
– kiáltom, azzal lehajtom a fejem, és Jenny homlokának támasztom.

– Csukd be megint a szemed! – mondja halkán.

Megint teszem, amit kér. Ruhasuhogást hallok, és örömben elkezdek táncikálni, tudván, hogy Jenny éppen vetkőzik. Hallok valami más zajt is, ami recsegésre emlékeztet, de nem érdekel. A feleségem éppen meztelenre vetkőzik, úgyhogy magasról tojok minden másra.

Hacsak a recsegés nem azt jelenti, hogy egy szellem tanyázik a házban. Hallottam már párszor késő éjjel furcsa hangokat, és sokszor eszembe jutott, hogy nem szellem jár-e a házban. Lefogadom, hogy az. Az is biztos, hogy az az ijesztő kis rohadék nézni akar minket szex közben. Felőlem rendben, haver, élvezd csak a műsort! De meg ne merd fogni a seggemet az előadás során, különben hívom a Winchester testvéreket a Supernaturalból. Egyszer valami kéz váratlanul megfogta a seggemet egy édeshármassal, és ezt máig nem hevertem ki. Ha valaki csak úgy megfogja a segged, az ijesztőbb, mint a pókok.

– Oké, kinyithatod! – szólal meg Jenny.

Lassan kinyitom a szemem, és bizony jó lett volna, ha Jenny egy kicsit felkészít az elem táruló látványra. Nem tudtam, hogy térdre rogyjak és imádkozzak, vagy kapjak inkább szívrohamot.

– Ó, Willie Nelson! Te most... mi most... áh... percc.

Egy értelmes, összefüggő mondatot sem tudok ki-nyögni. A káprázatos feleségem kényelmesen elhelyezkedett meztelenül a babahintában, vagyis, akarom mondani, a szexhintában. A szexhintánk tényleg szexhinta! A szexhintánkat szexre, hintázásra és hintazós szexre fogjuk használni!

Várjunk csak! De mi csak egymással hintázunk. Mi nem vagyunk swingers. Senki nem jöhet be a szobába, amíg meztelenek vagyunk.

Na jó, ha hirtelen belépne egy pár meztelen csaj, őket biztosan nem rúgnám ki.

– Gyere ide, te szexi dög és dönges meg a szexhintában! – mondja Jenny, és az ujjával hívogatóan int maga felé.

Szinte biztos, hogy soha életemben nem mozogtam még ilyen gyorsan. A pólóm lebegve szeli át a szobát, a farmeremet és az alsógatyámat bokáig tolom, és futásnak eredek. Sajnos kurva nehéz bokáig letolt gatyában futni, így hasra is esek a szőnyegben.

– Te jó ég! Nem esett bajod? – kérdezi Jenny aggódva.

– Nem! Nagyon jól vagyok! Ne mozdulj! – azzal sebesen négykézlábra emelkedek, és bemászok a szoba sarkába.

Jenny combjai mellett belekapaszkodom a hintába, felhúzómagam és felállók Jenny lábai között.

– Micsoda egy mocskos ribanc pasi vagy! – bújja Jenny érzékien.

Istenem! Istenem!

Kuncogok, igen, kuncogok, és izgatottan, lábujjhegyen fel-le ugrálok.

– Jó lenne, ha meglöknél a hintán a rettenetes szerzőszámmal, ribanc! – mondja, azzal előrehajol, megragadja a csípőmet és magához húz, amíg a „rettenetes szerzőszámom a puncija nyílásához nem kerül.

Pornó Jenny! Pornó Jenny visszatért! Hallelujah! Dicsérd Paula Abdult! Pornó Jenny visszatért!

A csípőm köré fonja a lábát, és a combizmát használva közelebb húz, mire a farkam mélyebbre hatol belé. Mindketten felnyögünk, de félúton megdermedek, mert újra hallom a nyikorgást.

Hátrakapom a fejem, és rosszalló pillantást vetek hátra a szobára.

Ne mászkálj már, te szellem! Így nem tudok odafigyelni! Ha nézni akarod, akkor nézzed, de csak halkan! ÉS NE FOGDOSD A SEGGEM!

Újra Jenny felé fordulok, és a feladatra koncentrálok, hogy behintáztassam a pöcsömet a szexi feleségembe.

Csak nem egy fasza szóviccet sikerült kitalálnom?

– Dugj meg keményen, te mocskos ringyó! – suttogja Jenny.

Ó, igen! Most megkapod!

Tövíg becsusszanok forró altestébe. Szeretnék megállni, kiélvezni a pillanatot, hogy újra a feleségemben vagyok, de a hinta imbolyog, így Jennyvel egy ritmusra kell mozgatnom a csípőmet.

– Kurva jó ez a hinta! – kiáltok fel, és megragadom Jenny combját. Majdnem teljesen kihúzó belőle a farkamat, majd újra tövig nyomom.

Jenny megint levegő után kap, és belekapaszkodik a hinta szíjaiba a feje fölött. Egyre gyorsabban és erősebben lökdösöm. Lökéseim erejétől a hinta egyre jobban leng előre-hátra. Kicsit kényelmetlen, oda kell figyelnem, nehogy elessek. Amikor a hinta előrelendül, nekem is előre kell lépnem egyet, hogy a farkam ne csússzon ki Jennyből. Aztán amikor a hinta elindul hátra, gyorsan hátra kell lépnem, különben a hinta nekicsapódna a combomnak, és segre esnék.

Tényleg jobb lett volna levenni a nadrágomat. Ez így nagyon kemény! Ó, már megint egy elmés szóvicc, nyomoroncok!

Gyakorlatilag előre-hátra totyogok, egy ritmusban a hintával, es közben ki-be zakatolok Jennybe. Olyan, mintha egyszerre próbálnám megsimogatni a fejemet és megdörzsölni a hasamat.

– Ó, igen! Gyorsabban, gyorsabban! – sikoltja Jenny.

Ó, istenem, micsoda nyomás! Ha gyorsabban nyomom, a hinta kicsinálja a térdemet! Lealázom ezt a hintát, és megmutatom neki, ki a király!

Szétterpesztem a lábamat, amennyire csak tudom a még mindig a bokámat fogó farmerom fogságában, majd elengedem Jenny combját, és a mennyezetről lógó szíjakba kapaszkodva igyekszem a hintát megzabolázni. Beletelik egy percbe, mire sikerül megállítanom, teljesen hátra kell feszíteni a hátamat, felemelni az egyik térdemet és

a hinta alatt Jenny fenekének nyomni, hogy végre leálljon.

– Igen! Ez az! Dörzsöld a seggemet a térdeddel, te kurva! – kiáltja Jenny.

A legmesszebbmenőkig szem előtt tartom a feleségem szükségleteit, úgyhogy teszem, amit kér. Két kézzel a szíjakra kapaszkodva hátradőlök, feltartom a lábamat, és előre-hátra mozgatva a térdemet Jenny seggét dörzsölöm a hinta alatt, miközben folyamatosan mozgatva a csípőmet ki-be járok benne.

Jenny a csípőjét mozgatva nekem feszül. A lelkét is igyekszem kikefélni belőle, és a hintát is egy helyben tartom. Kéjes nyögdéscselései közepette újabb hangos recszenést hallok. Körbeforgatom a szemem.

Az idegeimre mélység, te szellem! Hagyd már abba! Tudom, hogy ott vagy, nem kell reklámoznod magad! Maradj veszteg, és maszturbálj szellemesen ott, ahol vagy!

– Ne haragudj, hogy azt mondtam, lifegős a puncid. Egyáltalán nem olyan érzés, mintha egy szaftos hamburgerbe dugnám! Kurva jó érzés! – mondom, miközben tovább döngetem Jennyt.

Kiveri az izzadság a homlokomat, annyi mindenre kell figyelnem ahhoz, hogy a hintát egy helyben tartsam.

– Nevezd repedtsarkúnak! – kiáltja Jenny, azzal elengedi a hinta egyik szíját, majd szabaddá vált kezével végigsimítja a hasán, és az ujaival elkezd a csiklóját izgatni.

A francba, ez életem legszebb napja! Meg úgy is, hogy egy perverz szellem van a sarokban, és mindjárt szétszakad a karom és a lábam.

– KI AZ ÉN REPEDTSARKÚM?! KI AZ ÉN MOCSKOS, REPEDTSARKÚ CAFKÁM?! – kiáltom, miközben felveszem a ritmust, és még keményebben döngetem, ő pedig még gyorsabban mozgatja az ujját a csiklóján.

– ÉN! ÉN! ÉN VAGYOK A TE MOCSKOS, REPEDTSARKÚ CAFKÁD! FIZESS, APUKÁM, FIZESS! – kiáltja Jenny.

– 75% BORRAVALÓT KAPSZ, TE MOCSKOS RIBANC!

– IGEN! IGEN! IDE A BORRAVALÓT! IDE A BORRAVALÓT! – sikítja Jenny.

Tudom, hogy már csak másodpercek választják el attól, hogy elmenjen, ami marha jól jön, mert én is nehezen tartom már magam. Úgy érzem, a golyóimból mindjárt egy hatalmas gejzír tör ki.

– MEGKAPOD A BORRAVALÓT, ÉS MÉG HAGYOK ITT NEKED MENTÁS CUKORKÁT IS! AKARSZ MENTÁS CUKORKÁT, TE KIS LOTYÓ?! – kiáltom felizgulva, miközben Jenny még szorosabban fúzi körém a combjait.

Érzem, ahogy az orgazmus végigsöpör a testén, és sötétként szorítja a farkamat.

– Ó, ISTENEM! ADJAD AZT A MENTÁS CUKROT! Ó, A FRANCBA, MINDJÁRT ELMEGYEK! MENTA, MENTA, MENTA! IGEN, IGEN, IGEN!

Jenny ide-oda dobálja a fejét, és hozzám csapkodja a csípőjét. Semmit nem tudok tenni, hogy megállítsam az összevissza lengő hintát, úgyhogy csak szorosan fogom a szíjakat, minden erőmet összeszedve tövig hatolok belé,

és élvezem azt a csiklandozó érzést, hogy az orgazmus mindjárt előtör a golyóimból. Újabb, az eddigi leghangosabb reccsenést hallok ekkor.

– EZ TETSZIK, MI, SZELLEM?! SZERETSZ KUKKOLNI, MI, TE KIS PERVERZ, ÉS KIVERNI RÁNK A KÍSÉRTETIES KOLBÁSZODAT? – kiáltom be a szoba sarkába.

Épp amikor feltörnek bennem az orgazmus hullámai és elélveznék, egy kéz érintését érzem a seggemen. Rettegve felkiáltok, miközben tovább pumpálom Jennyt.

– ÍÍÍÍ! MINDJÁRT ELMEGYEK! JÓSÁGOS ÉDESSAVANYÚ CSIRKE, MINDJÁRT ELMEGYEK, ÉS EGY SZELLEM FOGDOSSA A SEGGEMET!

Élvezés közben hátranyúlok, hogy lecsapjam a szellem kezét a seggemről, amikor újabb reccsenést hallok, ami után valami nagy hanggal szétszakad, de az orgazmus annyira jó, hogy nem érdekel még az sem, hogy ez a perverz kopogó szellem mekkora zajt csap.

Miközben a seggemet csapkodom, hogy távol tartsam a szellemet, még utoljára jó erősen lökök egyet, és akkorát élvezek... ami olyan jó, mintha zuhannék.

– Ó, AZT A KURVA! – sikítja Jenny.

Kinyitom a szemem, és hamar rájövök, hogy azért éreztem, hogy zuhanok, mert tényleg zuhantam. Jennyn elterülve fekszem a földön, a farkam még mindig benne van tövig, es a mennyezet kisebb- nagyobb darabkái hevernek szerteszét. Jenny arcához nyúlok, es letörnök róla meg a hajáról egy csomó fehér port, ó pedig megborzolja

a hajamat, mire por és vakolatdarabok hullanak a mellére.

A nyakamat nyújtogatva felnézek a mennyezeten tátongó hatalmas lyukra.

– Azt hiszem, egy kicsit jobban meg kellett volna erősítenem, igaz?

Jenny csak nevet, a vállaim köré fonja a karját, és az ajkához húz.

– Csináljuk még egyszer! Hozd be a Skittlest a konyhából, meg egy fakanalat és két doboz lila gyurmát!

29.

Puncis Skittles

ÖÖÖ... WHITNEY HOUSTON, VAN EGY KIS GOND.

Jenny felkönyököl, és lenéz rám. A lába között hason fekszem, fejemet a csípőjén nyugtatom.

– Gond? Milyen gond? Már majdnem elmentem, ne hagyd abba! – sürget Jenny, és visszaejti a fejét a párnára.

– Igen, épp ez a gond. Nem tudom folytatni, mert beragadtak.

Jenny felkapja a fejét, és felül az ágyon. Nekitámaszkodik az ágytámlának, a fejem pedig lecsúszik a hasáról a hirtelen mozdulatra.

– Beragadtak?! Hogy a francba érted azt, hogy beragadtak?! – süvölti Jenny.

Feltérdelek, és a lábai közé mutatok.

– Beragadtak, azaz egyhamar nem fognak kijönni, mert elég csúszós volt a helyzet, és a cukorkák csak úgy eltűntek, mélyen Texas szívébe – magyarázom vállat vonva.

– Nem értem. Texashoz hasonlítod a puncimat? Ez most jó vagy rossz? – kérdezi Jenny, egy pillanatra megfeledkezve a problémáról.

– Nos, Texasszal nem szórakozhatsz, és Texasban minden nagyobb, ahogy a te punciddal sem lehet szórakozni, és...

Jenny felvonja a szemöldökét, és rám mered.

– A puncid NEM nagy! Fantasztikus, de nem nagy. Nem nevezzük „tágas kéjbarlangnak” ezentúl, úgyhogy ne nézz így rám!

A puncid apró és tökéletes, meleg és befogadó. Pont olyan, amilyennek lennie kell! – magyarázkodom.

– Álljon meg a menet! Mit csinálunk a Texasban ragadt Skittlesekkel?

Két hónappal a szexhintás és a „Fald fel a szivárványt” baleset után jobb a kapcsolatunk, mint valaha. Nem kellett hozzá más, csak egy út a sürgősségre akkor éjjel, és egy porszívócső, amivel kiszedtük a cukorkákat a puncija nagyszerű államából.

Na, jó, valójában nem kellett hozzá porszívó, de akár kellett is volna. Megspórolhattam volna magunknak egy százdolláros számlát, és a méltóságunk elvesztését, ha egyszerűen az otthoni porszívót használom. Meglepetésünkre a nővérke elmondta, hogy nem a Skittles volt a legfurcsább dolog, amivel találkozott a sürgősségin. Amíg vártunk, elmesélte, miket képesek az emberek magukba szuszakolni, és hogyan szambáznak be a sürgősségre, hogy kiszedessek azokat. McDonald'sos Happy Meal játékokat, grapefruitot, mobiltelefonokat, borosüvegeket, egy tucat pingponglabdát és egy habverőt.

A habverő tökre nem az én hibám volt, mert valami mást csináltam éppen, aminek semmi köze nem volt a szexhez, amikor az véletlenül megcsúszott.

Hálát adtam az égnek, hogy a nővérke, aki ellátott minket, még új volt itt, és nem tudta, hogy mi gyakorlatilag törzsvendégnek számítunk azon a bizonyos sürgősségin.

A történetek megtanítottak nekünk néhány nagyon fontos dolgot. Soha ne béreld fel az apádat, mint magánynyomozót, és Carter csal, amikor pelenkacserélőversenyre kerül sor.

Megtanultuk azt is, hogy ne tartsunk magunkban semmit, ami bánt, és megtanultam, hogy a feleségemnek mindig elkél a segítség a házimunkában, és nem kell megvárni, amíg ezt kéri. A szexuális életünk jobb és kalandosabb lett, mint valaha, különösen, hogy két gyerek napirendjével kell összeegyeztetnünk, de eddig még sikerült, és nagyon kreatívak vagyunk. Jenny végül bevallotta, hogy soha nem vágyott igazán a normális szexre, csak úgy érezte, hogy most, hogy már idősebbek vagyunk és szülők lettünk, ezt illene tennünk. Az igazság az, hogy kiegyeztem volna azzal is, ha unalmas lesz a szex életem végéig, de a szent farmernek hála, emiatt már nem kell aggódnom.

A szexi, kurvás feleségem visszatért, és én még sosem voltam ilyen boldog.

– Nem vagy ideges? – kérdezem Jennyt, ahogy ott állunk a terem elején, és várjuk, hogy megjöjjenek a többiek.

– Képzeld, a helyzet az, hogy nem. Hát nem furcsa? – kérdezi mosolyogva, és előszedi a holmikát a táskájából, és felsorakoztatja az asztalon.

– Nem, én sem vagyok ideges. Végül is, mondhatni, a téma szakértői vagyunk, szóval, miért is lennék ideges?

Jenny egyetértően bólint, lerakja a táskáját az asztalra, és odalép hozzám, miközben a jegyzeteimet rendezgetem. Kiveszi a papírokat a kezemből, lerakja őket az asztalra, megfogja a két kezem, és a mellére helyezi őket.

– Nagyon jól fogjuk érezni magunkat! – mondja széles mosollyal, azzal lábujjhegyre állva végignyalja a felső ajkamat, amitől szokás szerint végigfut rajtam a jóleső borzongás.

Leveszem a kezemet a melléről, megfogom a fenekét és felemelem a lábát, hogy a derekam köré fonhassa. Megfordulok, és a falnak fordítom. Vegigsimítok a teste elülső részén, majd becsúsztatom a kezemet a pólója alá, és végigcirógatom puha, meleg bőrét.

Jenny elvonja tőlem az ajkát és oldalra hajtja a fejét, hogy végigcsókolhassam a nyakát, egészen a kulcscsontjáiig. Finoman szívo-gatva csókolgatom a bőrét, és kiszabadítom az egyik mellét a melltartóból, hogy megmarokolhassam a puha halmot, és végigsimíthassak a mellbimbóján.

– Ez olyan illetlen és mocskos. Imádom! – mondja Jenny, mialatt közelebb húzódom hozzá, és a lába közé tolom a farmerbe rejtett, meredező szerszámomat.

Jenny összekulcsolja a két bokáját a seggem fölött, és a combizmai segítségével még közelebb húz magához.

Felemelem a fejemet a nyakáról, és abba hagyom a melle simogatását.

– Teljesen elfelejtettem! Hoztam neked valamit – mondom, azzal elengedem a fenekét, és hátrahajolok a táskámhoz, anélkül hogy elhúzódnék tőle, vagy levenném a kezem csupasz melléről.

Ahogy elérem a táskát, beletúrok, és kihúzok egy fehér dobozt, majd visszahajolok Jennyhez. Fölemelem a dobozt kettőnk köze. Amikor meglátja, felcsillan a szeme.

– Ó, Drew! – mondja izgatottan, és elveszi.

Visszateszem a kezemet a seggére, és a másik kezemmel folytatom a mellei masszírozását, Jenny pedig felnyitja a dobozt. Belenéz, és látom, hogy nem tudja mire vélni a dolgot, így magyarázkodni kezdek:

– Gondoltam, megkeverem kicsit a dolgokat, mivel a „Fald fel a szivárványt” este után nyilván nem lesz gusztusod a Skittleshez egy darabig. – Jenny benyúl a dobozba, és kihúz egy maréknyi szőlő- és meggyízű nyalókát. – Maradtam a lila és piros színeknél, de ezúttal van fogójuk, hogy könnyebben ki lehessen szedni őket – kacsintok rá, felvonva a szemöldökömet.

– Úgy szeretlek, Drew Parritt! – kiált fel Jenny, azzal a földre dobja a dobozt, és átkarolja a vállamat, továbbra is a nyalókákat szorongatva.

– Én is szeretlek, Jenny Parritt, édes, dögös feleségem!

Meghallom a csomagolóanyag zörgését a tarkómnál, majd Jenny egyik kezét odahúzza elé, és megkínál a nyalókával. Az ajkaim közé veszem az édességet, Jenny pedig megforgatja a számban.

Megfogom Jenny kezét, halk cuppanással kihúzom a nyalókát a számból, és kéz a kézben Jenny szájához fordítjuk azt. Jenny kinyújtja a nyelvét, körbenyalja a cukorkát, pont úgy, ahogy a farkamat szokta. Kéjesen felnyögök, ahogy a nyalókát élvező nyelvét és ajkát nézem.

Tíz perccel később akad egy kis gondunk, amiben szerepet játszik a fanszörzetem és egy szőlős nyalóka.

– Hadd tépjem le, mint egy ragtapaszt! – könyörög Jenny, miközben rémülten tekintget az ajtó felé. – Bármelyik percben itt lehetnek, és nem hiszem, hogy jól venné ki magát, ha az egész órát a kezeddal a gatyádban töltenéd.

Az órára pillantok, majd újra Jennyre.

– Nos, nem felejtének el az első órájukat, az egyszer biztos.

A sürgősségin tett két hónappal ezelőtti látogatásunk során az egyik orvos megkérdezte, hogy nem vennénk-e fontolóra, hogy tartsunk szexleckéket havonta egyszer a helyi közösségi főiskolán. Beszélhetünk bármiről, amiről akarunk, és bármilyen vizuális segédeszközt használhatunk, lényeg, hogy tartsunk órát arról, hogyan éljenek a párok aktívabb szexuális életet, és hogyan élesszék fel házasságuk szunnyadozó tüzét.

– Nem fogom letépni. Van fogalmad, milyen kurva fájdalmas lenne az? – kérdezem Jennyt. Jenny morcosán mered rám, és csípőre teszi a kezét. – Ja, igen. Elfelejtettem a brazil gyantázásodat, bocsi! Említettem már, mennyire örülök neki? – Próbálok menteni a menthetőt. – Talán jobb lenne, ha leszopogatnád – próbálkozom.

– Egy osztályteremben vagyunk! Nem fogok letérdelni eléd, és az ágyékkodba temetni az arcom öt perccel azelőtt, hogy megjelenne itt húsz párocska! – háborog Jenny.

– Az előbb nyúltál be a gatyámba egy nedves nyalókával a kezedben! Öt perccel azelőtt, hogy megjelenne itt húsz párocska! Mi a különbség?!

Jenny türelmetlenül toppant, és ingerülten az órára pillant.

– Jaj, istenem, kifutunk az időből! Legalább a kezedet vedd ki abból a kurva nadrágból! – kiáltja Jenny.

– Félek! Ha elengedem, ki tudja, mi fog történni? Így legalább ellenőrzés alatt tartom a helyzetet.

Jenny maga elé rántja a kezét, és hátrakapja a fejét, amikor valaki megszólal:

– Elnézést, jó helyen járok? Ez a „Hogyan élesszük fel a házasságunkból kiveszett tüzet?” című kurzus? – kérdezi egy férfi az ajtóban, a mellette álló nő kezét szorongatva.

Igen, maximálisan tisztában vagyok azzal, milyen ironikus ez a helyzet. Nem is olyan rég még én zaklattam egy orvost az azonos című, szaros önsegítő CD-je miatt. Viszont rendes voltam, és küldtem neki meghívót az első óránkra. Sajnos a távoltagegzés miatt nem jöhet el.

Jenny körbefordul, és hozzám simul, hogy eltakarjon a pár szeme elől.

– IGEN! Igen, isten hozta önöket! Üljenek le valahol! Csak akadt pár változtatás az óra anyagában, amit gyors

san meg kell beszélünk – mondja Jenny, majd újra felém fordul.

– Tépd le azt a szart, most azonnal! – suttogja dühösen.

– NEM! Le fogja tépni a bőrt is! Fogalmad sincs, hogy össze van ott minden gabalyodva! – suttogom válaszul.

Jenny válla fölött átnézve látom, hogy további két pár lép a terembe. Leülnek, és beszélgetésbe elegyednek.

Miközben én őket figyelem, és mielőtt felfoghatnám, mire készül Jenny, ő benyúl a nadrágomba, megmarkolja a farkamat, és teljes erejéből megrántja.

– JUSTIN TIMBERLAKE ANYJA, MOST SEGÍTS! – kiáltom torkom szakadtából.

Jennyvel tágra nyílt szemekkel meredünk egymásra, a fanszörzettel borított, szőlő ízű nyalókát kettőnk teste között együtt szorongatjuk. Remeg a szám és kicsordul a könnyem.

Micsoda fájdalom! Istenem, micsoda fájdalom! Soha nem fájt még így semmi sem!

Jenny fürgén visszafordul a terem felé, ami mostanra megtelt. Kérdően mered ránk minden szempár. A szőrös nyalókát az asztal alá, a szemétkosárba dobom. Visszafojtom a könnyeimet. Előretántorgok, és megállók szorosan Jenny mellett.

– Isten hozott mindenkit az első órán! Ez csak ízelítő volt abból, mi mindenről fogunk ma este beszélni. Például, hogy mi mindent lehet sikoltozni, miközben átéljük a szexuális örömeket, anélkül, hogy unalmasakká váljunk! Ki akarja először megpróbálni?! – kérdezi Jenny.

Beletelik pár percbe, de hamarosan az egész osztály belejön a dologba, és lelkesen kiabálják be a javaslatukat. Jennyvel egymásra nézünk, ahogy az osztály nevetve kiáltozik.

A farkam bőrének egy része az asztal alatt hever egy nyalókához tapadva, a sürgősségin már a keresztnevünkön szólítanak, kitiltottak minket minden nagyobb barkács- és gazdaboltból, de én mégsem cserélném le az életünket a világ összes kurvájáért és kokójáért sem.

– Ez most valami VICC?

Le vesszük egymásról a szemünket, és az ajtó felé fordulunk, ahol tétován áll két pár. Az arcukon meglepetés és zavar tükröződik.

– Haver, ti vagytok a tanárok?! – kérdezi Carter mosolyogva, és behúzza maga után Claire-t a terembe. – Ez jó móka lesz!

Az osztály elcsendesedik, érdeklődve szemléli a fejleményeket.

– Ez egy rémdráma lesz, nem más – mondja Liz, ahogy Jimmel követik Cartert és Claire-t, végig a szék-sorok között, hogy ők is leüljenek. – Mondd, hogy nem magatokat használjátok szemléltetőeszköz gyanánt!

Jenny felemel az asztalról egy uborkafogót és egy üveg mézet.

– Nem, rengeteg szemléltető eszközünk van – feleli mosolyogva.

– Drew, ne világíts a lézerrel a cicimre! – mondja Claire ingerülten.

Jenny erre rám néz. Mellette állok, és azzal a lézeres tollal játszom, amit idefelé jövet, a benzinkúton vettem.

– Nos, Claire, igazából ez már része a mai óra anyagának. Erotomán zónák és a szexuális élet felpozíciója ezek segítségével – magyarázza Jenny, azzal kiveszi a lézert a kezemből, és lerakja az asztalra.

– Ti nem találjátok furcsának, hogy Drew és Jenny órát tart? – kérdezi Jim a barátainkat.

– Ha gyerekeket tanítanának, annak tartanám. De legyenek őszinték, ezt a tárgyat rájuk szabták – feleli Liz, felénk mosolyogva.

– Csak azt ígérjétek meg, hogy nem kell megnéznünk az amatőr videóitokat! – könyörög Claire.

– Nem is tudom. Nekem tetszetek – vonja meg Carter a vállát.

– Ó, mi már láttuk a videóikat. Bejutott a Youporn „Az év házi videója” versenyébe a döntőjébe – veti közbe az egyik fickó a terem túloldalán. – Rátok kerestünk az interneten, amikor a kurzusra jelentkeztek. Egyébként, ahogy a tököt és a jégkrémkanalat használtátok, az zseniális volt.

A mosoly fülig ér az arcomon e szavak hallatán.

– Drágám, fent vagyunk az interneten! – mondom Jennynek, és odahajlok hozzá, csókot nyomok a fejére.

– Na, jó, beismerem, mi is rátok kerestünk – vallja be Liz.

– Igen, mi is – teszi hozzá Claire.

– És Drew szőrös seggének a látványát leszámítva, nagyon izgatóak voltatok – mondja Jim.

– Felkavaróan izgatóak, ami után kicsit mocskosnak éreztem magam, és nem tudom, képes leszek-e újra a szemetekbe nézni, de igen, tényleg szexi volt – ismeri el Carter.

– Na, jó! Kezdődjön az óra! – kiáltja Jenny izgatottan. – Először azt beszéljük meg, hogy milyen tárgyakat nem szabad felhelyezni a vaginába, hacsak nem viselünk védőszemüveget, vagy nincs kéznél csőrös fogó.

Átkarolom Jenny vállát, ő pedig hozzáfog a lecke első részéhez. Egyik tárgyat a másik után veszi fel az asztalról, és elmagyarázza mindegyiknél, hogy fel lehet-e őket helyezni a hüvelybe biztonságosan, orvosi segítség vagy antibiotikumok használata nélkül.

Amíg beszél, végignézek a barátainkon, akik elhatározták, hogy részt vesznek az óráinkon, bár nem tudták, hogy mi fogjuk tartani azokat. A jelenlétük is azt bizonyítja, hogy akármilyen tökéletesnek is hisszük mások házasságát, mindannyiunknál elkél némi tűz és vidámság a hálószobában, hogy érdekesebb legyen az élet. Nem is lehetnék boldogabb, hogy tudom: itt vannak a barátaim. Ez megint csak arra döbbsen rá, milyen nagyszerű is valójában az életem.

Veronica és Billy boldog és egészséges, a barátaink pedig a legnagyobb emberek a világon. Elmondhatatlanul boldog vagyok, hogy barátok vagyunk és együtt neveljük a gyermekeinket. Ó, és nem feledkezhetek meg az új legjobb barátunkról, Jacksonról sem, akit a bizalmunkba fogadtunk. Már régen nem félek attól, hogy elcsábítja a feleségemet. Azóta, hogy bemutatta a párját és

együtt vacsoráztunk. Dave két évvel idősebb nála és egy sarokra lakik tőlünk. Most már csak attól tartok, hogy egy nap Jackson és Dave be akar majd vonni egy édeshármasba. Nagyon meg lennék tisztelve, meg minden, hiszen, valljuk be, eszméletlenül szexi vagyok, és persze, hogy meg akarnak dugni, de szerintem egy ágyban maximum egy pénisznek van helye, úgyhogy szomorúan, de vissza kellene utasítanom a meghívást. Szerencsére még nem kértek meg ilyesmire, úgyhogy nem kell e miatt a kínos helyzet miatt aggódnom.

Nem gondoltam volna hét évvel ezelőtt, amikor Carterrel elmentünk az új barátunkhoz, Jimhez vacsorára, hogy egy tál lasagna fölött, a vibrátorokról folytatott eszmecsere közben találom meg a lelki társamat. Jenny és én... nos, sosem volt kétségem afelől, hogy minket egymásnak teremtettek. Ő a legjobb barátom, ő a legjobb anya és feleség, aki létezik. Nincs tökéletes házasság, de a marha közel áll hozzá. És bár nekünk is voltak gondjaink, e gondok megoldása édesebbnek bizonyult bármilyen cukorkánál, amit valaha kóstoltam.

Nos, kivéve a puncis Skittlest. A puncis Skittles isteni.

UTÓSZÓ

Hat hónappal később

MATT JELENTKEZIK A HÁRMAS CSATORNA HÍRMŰSORÁVAL, élőben, abból a boltból, ahol minden elkezdődött, a Csábítások és Csemegékből. A Csábítások és Csemegék messze túlnőtt már azon a kis sarki boltban, amit két barátnő nyitott mintegy nyolc éve. Az ízletes csokoládék, sütemények és szexuális segédeszközök egyvelegével a Csábítások és Csemegék a tökéletes üzlet arra, hogy kiélhessük az édességek iránt érzett minden vágyunkat és a szexuális fantáziáinkat. Ma eljöttünk, hogy beszéljünk a két ötletgazda hölgygel és családjukkal, barátaikkal, akik végig támogatták őket az ötlet megvalósítása során. Üdvözlök mindenkit!

Egymás mellett ül mindhárom pár: Carter és Claire, Liz és Jim, Drew és Jenny. A lábuk előtt, a földön a gyermekeik: Gavin és Sophia, Charlotte, Molly és Ava, illetve Veronica és Billy.

– Claire, gondoltad volna valaha, hogy az üzlet, amiről álmodtál, egyszer megvalósul, és egy nap mindenki által ismert márkává nővi ki magát, ami szerte az Egyesült Államokban jelen van?

Claire felnevet, és hitetlenkedve megrázza a fejét. Carter Claire combján nyugvó kezére teszi a sajátját.

– Minden reményemet és álmodomat túlszárnyalta az, ami történt. Már ennek a boltnak a megnyitásáról is azt hittem, hogy soha nem valósul meg. De látni, hogy beindul és hálózattá bővül? Még most sem tudom felfogni! – feleli Claire.

– Tudom, hogy már jó pár interjúban elmondtad, hogyan ismerkedtetek meg a férjeddal, és mindig megmosolyogtatott a történet, akárhányszor hallottam. Hogyan élitek meg a sikert? Hogy tudjátok összeegyeztetni a munkát a családi életetekkel?

Carter a szájához emeli Claire kezét, és lágyan megcsókolja az ujjait. Claire boldogságtól sugárzó szemekkel néz Carter szemébe, majd a kamera felé fordul.

– Együtt megoldunk mindent. Ha az embert ilyen nagyszerű barátok és család támogatja, akkor minden sokkal könnyebb – jegyzi meg Claire.

– És mi tényleg igazán nagyszerűek vagyunk – szól közbe Drew a sor végéről. – Kivéve azt a kis gazfickót, aki ott ül a kislányok között.

Drew a tízéves Gavinre mutat nevetve, aki morcosán néz vissza rá.

– Fogd be, vagy megkéselem az anyádat! – mondja neki Gavin.

– A szádra ne vedd Eileen Parrit nevét! Eileen Parrit egy szent! – fiáborog Drew.

– Na és Liz, mondd csak, gondoltad volna, hogy ilyen nagy sikere lesz egy boltnak, ami szexuális segédeszközöket árul?

Jim odahajol Lizhez, és megpusztilja az arcát, Liz pedig a kamerába mosolyog.

– Amíg az emberek szexelnek, addig mindig szükség lesz segédeszközökre is – jelenti ki Liz.

– Mi az a „szexelés”? – kérdezi Liz és Jim ötéves kislánya, Ava.

– Az undorító dolog. Úgy kiabálnak közben az emberek, mintha valami fájna nekik. Szerintem ilyenkor meg akarják ölni egymást – magyarázza Gavin.

– Jaj, ez nagyon félelmetes! Akkor én soha nem fogok szexelni – feleli Ava, majd tovább játszik az egyik játékkal, amit a szülei hoztak neki.

– Miért csak olyankor figyelnek ránk, amikor olyasmiről beszélünk, amihez még kicsik? – kérdezi Jim suttogva Liztől.

– Mert a gyerekek seggfejek – suttogja válaszul Drew.

– Hallottam! – mondja Gavin, anélkül hogy hátrafordulna.

– Akkor jó, mert te vagy a legnagyobb seggfej! – suttogja Drew hangosan.

– Légy szíves, ne nevezd seggfejnek a fiamat! – rivall rá Claire Drew-ra.

Claire rosszalló pillantását látva Drew azonnal behúzza a fejét bűnbánóan.

– Jujjujj, helyre tett az anyukám! – csúfolódik Gavin nevetve.

Carter gyorsan előrehajol, és Gavin szájára tapasztja a kezét,

Drew pedig kinyújtja a nyelvét, mire a felesége a karjára üt.

– Jenny, a te lenyűgöző marketing- és reklámozási tehetségednek köszönhető, hogy a *Csábítások és Csemegék* felkerült az üzleti világ térképére. Tudnál erről mesélni?

Drew hátradől a székében, a karját lazán Jenny széktámlajára fekteti, és játszani kezd Jenny egy hajtin-csével.

– Nos, ööö... nem hiszem, hogy én tettem volna fel a térképre a *Csábítások és Csemegéket*. Szerintem biztos, hogy Ohio államnak van hozzá valami köze, meg annak, hogy hol építették fel a boltot. De lehet, hogy tévedek. Viszont tényleg küldtem egy szórólapot a polgármesternek, és talán az győzte meg arról, hogy fel kell rakni a térképre a boltot. De ebben nem vagyok biztos – vonja meg a vállát Jenny.

– Régóta vagytok barátok, és nagyon sok mindenen mentetek keresztül az elmúlt néhány évben. Mit gondoltok, hol fogtok tartani tíz év múlva?

A párok egymásra mosolyognak, és felnevetnek.

– Tíz év múlva is barátok leszünk. Akkor is folyton a szexről fogunk beszélni, és illetlen dolgokat csinálunk nyilvános helyeken – feleli Jim kuncogva.

– Remélem, hogy tíz év múlva a legjobb barátom mellett fogok lakni, hogy bármikor átmehessek hozzá, ha látni akarom. Még ha a *Csábítások és Csemegék* be is zár, ő mindig itt lesz nekem. Meg a kis játékszereim – mondja Liz mosolyogva.

– Jaj, meg akarsz ríkatni? Mindjárt sírva fakadok! – feleli Claire.

– Én meg mindjárt hányok – vágja rá Liz.

– Fogjátok be! – kiált rájuk Drew.

– Remélem, hogy tíz év múlva is minden reggel a lelki társam mellett ébredhetek fel – vallja be Carter Claire-re mosolyogva.

– Mi ez? Felvételek a *Mosoly album*ából Ne már! – háborog Drew.

– Remélem, hogy tíz év múlva feltalálják a Skittles-kiszedőt, és még mindig a nyakam mögé tudom tenni a lábamat a függőágyban – közli Jenny mindenkivel.

– Remélem, hogy tíz év múlva egy szavára sem fogok emlékezni az előbb elhangzott mondatnak – mondja Jim.

– Tíz év múlva még mindig a dögös feleségemet fogom döngetni. Remélhetőleg, addigra feltalálják a nem ragadós mézet és a kukoricaszárat, ami nem dörzsöl, ha az ember a farkához kötözi – mondja Drew.

– Remélem, hogy tíz év múlva Drew már nem fog állandóan a farkáról meg azokról a furcsaságokról beszélni, amiket művelni szokott vele – mondja Claire a szemét forgatva. – De biztos, hogy mindannyian barátok leszünk. Addigra tizenévesek lesznek a gyerekeink, és minden segítségre szükségünk lesz – fejezi be nevetve.

– Tíz év múlva húszéves leszek. Akkor majd viselhetek fegyvert, és leüthetem vele Drew-t.

– Nem viselhetsz fegyvert húszévesen! És különben is, tíz év múlva is erősebb leszek nálad, kölyök! – ellenkezik Drew.

– Igen, de öreg leszel. És biztos járókerettel jársz majd, és valakinek mindig cserélgetnie kell majd a kakás pelenkádát! – felel Gavin.

– Egyáltalán, hol a fenében hallottál olyasmit, hogy pisztollyal leütnek valakit? – kérdezi Claire döbbenten.

– Na, mit gondolsz? A PlayStationból – válaszol Gavin.

– Nem fogok kakás pelenkát hordani! TE FOGSZ kakás pelenkát hordani! – vitatkozik Drew.

– Nem is tudod, hogy kell leírni azt, hogy „kakás”-feleli Gavin unottan, miközben a húga, Sophia bemászik az ölébe, és kényelmesen elhelyezkedik.

– Én tudom, hogy kell írni azt, hogy „kakás” – csiripe-li Sophia.

– Azt nem is úgy mondjuk, hogy „kakás”, hanem úgy, hogy „SZANDÓS ! – közli büszkén Drew és Jenny lánya, Veronica.

– SZANDÓ! – kiáltja Billy a padlón, Jim lányai között ülve.

Mindenki döbbenten mered Billyre.

– Azt mondta, szandó? – kérdezi suttogva Liz.

– Mi a fene az a szandó? – kérdezi Carter.

– Istenem, a fiunk első szava az, hogy „szandó”?! – visítja Jenny, és Drew karjába bokszol.

– Ez NEM az én hibám! Jackson hibája! – ellenkezik Drew.

– Biztos, hogy ezt is bele kell írnom Billy emlékkönyvébe? Én NEM TUDOM, hogy kell leírni azt, hogy „szandó”?! – sápítozik Jenny.

– Én tudom. Én le tudom írni, hogy „szandó” – jegyzi meg Gavin.

– Na és, terveztek további gyerekeket?

Erre mindhárom pár egyszerre, gondolkodás nélkül felkiált:

– ISTEN MENTS! DEHOGY!

– Interjúnk végeztével, amit a *Csábítások és Csemegéket* alapító két hölgygel és szerető családjukkal folytattunk, azt hiszem, mindenki számára nyilvánvaló, hogy ez a csapat még nagyon sokáig szoros barátságban marad. Követik az álmaikat, és látják majd, ahogy az üzletük olyasvalamivé fejlődik, amire egyikőjük sem számított. Megosztják egymással azt az örömet is, hogy láthatják felnőni a gyerekeiket, és azt, hogy ők is szoros barátságot kötnek egymással. Ki tudja, egyikőjük talán maga is szolgál majd egy történettel, amit elmondhat nekünk. Az az érzésem, nem most hallottunk utoljára a *Csábítások és Csemegék* bandájáról!

VÉGE

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A szerkesztőmnek, Maxann Dobsonnak! Testvéremként szeretlek, és úgy örülök, hogy velem tartottál ezen az őrült utazáson, amit e könyv megírása jelentett. Köszönöm, hogy nem dőftél még le a *Vissza a jövőbe* típusú igeidő-használatomért!

Köszönet Madison Seidlernek, mert ő a legjobb próbaolvasó, és mert „megerőszakolt”. Csodálatos barát vagy, nagyon örülök, hogy megismerhettelek.

Catherine, köszönöm a lazacot! 😊

Stephanie, köszönöm, hogy megtanítottál mindent, amit pedig soha nem akartam tudni a gyantázásról.



Óriási köszönet illeti a csodálatos utcai csapatomat! Köszönöm, hogy szeretitek ezeket a könyveket, és nem féltek ezt elmondani az utcasarkon álló hajléktalannak és kurvának sem.

Végül, de nem utolsósorban, köszönöm a rengeteg blogolónak, akik értékelték, ajánlották és támogatták ezeket a könyveket, a Facebook és blogbejegyzéseket, a tweeteket és minden egyebet, amit csinálnak. Fantasztikusak vagytok, és a szívem mélyéről köszönök mindent, amit értem tettetek!